

چون منالہ کانت پروہ رده ته كه پیت

”سی بنچینه و پړسا ته تگه یه نیټ به چاکترین و
سه رکه و توو ترین پړگه له پروه رده کردندا“

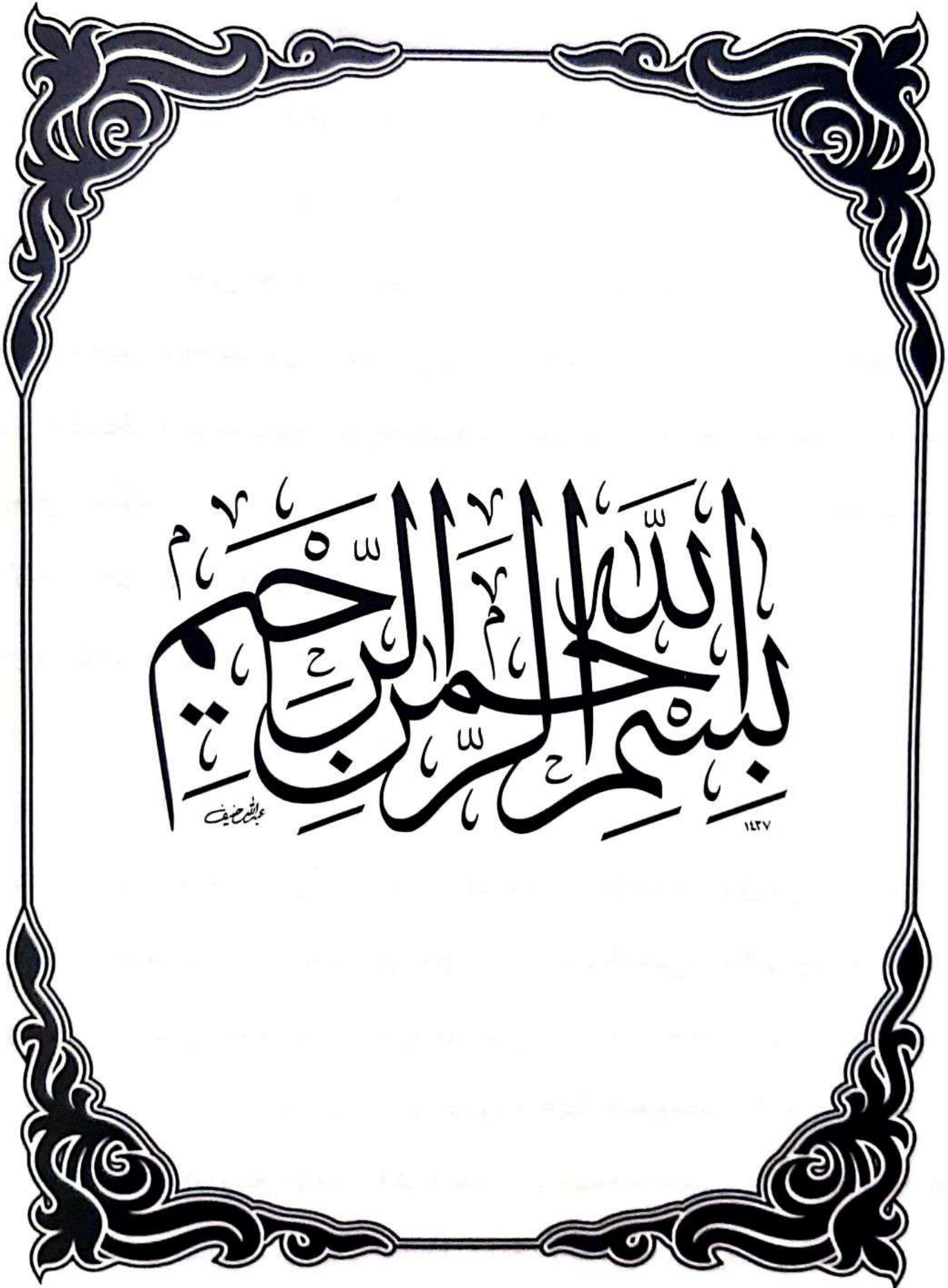
وه رگپرانى
سامال على فهرج

لاماده کردنى
احمد بن ناصر الطيار

كۈتۈپخانىھى (PDF)

گروپك بۇ خزمەتكردن به خوینهران و
خویندكاران و كۈتۈپ دۆستان

لايك و كۆمىنت بۇ پۆسته كانمان بكهن و ھاورپىانتان
بانگھىشت بكهن بۇ بهردە واميمان 😊

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عبدالله بن محمد

١٤٧٧

چون منالہ کانت پروہ رده تہ کھیت

”سی بنچینہ و ریسا تہ تگہ یہ نیت بہ چاکترین و

سہرکہ و تووترین ریگہ لہ پروہ رده کردندا“

لہ نامادہ کردنی

أحمد بن ناصر الطیار

وہر گیپانی

سامال عہلی فہرہج

ناوی کتیب: چۆن منالہ کانت پەرورده ئەکەیت

نوسینی: أحمد بن ناصر الطیار

وەرگێرانی: سامال عەلی فەرەج

سالی چاپ: ۲۰۱۹ ز

تیراز: ۱۰۰۰ دانە

دیزاینی بەرگ و ناوێ: مەهرین دیزاین

لە بەرپۆشەبرایەتی گشتی کتیبخانە گشتیەکان ژمارە

(۱۱۳۴) سالی (۲۰۱۹) پێدراوه

 Mahren Design

پیشه کی وه رگپړ :

الحمد لله و الصلاة و السلام على رسول الله ، أما بعد :

پیشتر به یارمه تی خوا توانیم نامیلکه یه ک به چاپ بگه یه نم به ناو نیشانی (په وروږده کړدنی منالان له ژرر روښنایی قورئان و سوننه تدا) ، جا کاتی برایه ک ده ستو و سه که ی بینی ووتی : به راستی گه ووره کان زیاتر پیوستیان به په وروږده کړدنه وه ک له منالان، وه پی ووتم خو زگه کتیبیک هه بوايه له سهر په وروږده کړدنی گه ووره کان! ، جا به راستی ئاواتی ئه و برایه هاته دی، په ننگه پیتان سهر بیت چونکه ناو نیشانی په رتوکه که مان له سهر په وروږده کړدنی منالانه و باس له په وروږده کړدنی ئه وان ئه کات، به لام من ئه لیم به راستی ئه گه ر بیتو گه ووره کان هه ر له سهر تاوه خودی خو یان له سهر ئه و رینمایانه په وروږده نه بوو بیتن که له دوو توپی په رتوکه که دا خراوونه ته پروو، ئه و ا هه رگیز ناتوانن په وروږده یه کی راست و دروستی مناله کانیاں بکه ن و له سهریاں رایان بهینن چونکه بیگومان هه لسوکه وت و کرداری ناته ندر و ستانه ی زوریک له گه ووره کان له و په وروږده یه باشتی لی ناکه ویته وه که له پرورژگاری ئه مپروماندا به ره مه که ی به چاوی خو مان ئه بینین، مه گه ر چونه ها خوی میهره بان به پرهمی خوی نه وه ی موسلمانانی له خراپه و چه و تره ویی پاراستبیت و نمونه ی باشیاں تیا هه لکه وتبیت، بویه ئالیره دا راشکاوانه په یامی خو م پرائه گه یه نم و ئه یدم به گوپی هه موو په وروږده کاراندا (سهرتا له خو مه وه ده ست پیئه که م) که ئه گه ر ئه مانه وئ مناله کانمان به شیوازیکی ته ندر و ست و ریک و راست (به گویره ی په یامه که ی خوی بالاده ست و رینوینیه کانی سه وروهرمان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په وروږده بکه ین، ئه و ا بابین

له خودی خوځمانه وه دهست پېبکه یین وورد و درشتی نه و خالانه ی له م په رتوکه دا خراوه ته
 پروو به پپی توانا له خوځماندا جیبه جییان بکه یین و به جوړیکی نه و تو تیا ماندا په نگ بداته وه
 که بیته ناوینه یه کی بالانمای و ته کانمان، ئینجا بیین پرنماییه کان ئاراسته ی مناله کانمان
 بکه یین و له سهریان په روورده یان بکه یین و پریان بهینین، هه تا تاکیکی چاک و به که لک
 ده ربچن بو خوځمان و کومه لگا که مان و له لاری بوونیش بیانپاریزین، چونکه به پراستی
 له پروژگاری نه مپروماندا هوکاره کانی گومپراکردن و له خشته بردن و چه واشه کردن بازاریان
 گهرمه و له هه رمیندان و ته ونی جالجالو که ئاسای حهزو ئاره زوو هه وه سبازی تان و پوی
 کومه لگه ی موسلمانانی ته نیوه، و توری ئاسانکاری ئیبلیسانه ی بو پوله کانمان هه لداوه
 تا ملیان پیوه ی بیت و گیروده ی بن، که که و تنه ناو زونگاوه که شیوه هه روا به ئاسانی
 له دهستیان قوتار نابن، جا نه گهر نه مانه وی پوله کانمان نه که ونه ناو داوی نه و نه خشه
 گلاوانه وه و ته له که یان پیا نه ته قی، نه و با بگه پینه وه بو په روورده ناوازه که ی سهروه ی
 مروفا یه تی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که هه ر نه و پزیشکی دهرده کانه و به کاکيله و خریکانمان توند
 بیگرین و دهست به رداری نه بین و له سهری بژین و بمرین و خوځمان و مناله کانمانی
 له سهر په روورده بکه یین و به موو لی لانه دهین تا نه و پروژهی نه م دنیا یه به جی نه هیلین و
 به خوای خوځمان نه گه ی نه وه، وه ئاماده کاریش خوا پاداشتی به خیری بداته وه توانیویه تی
 په یام و مه به سته که ی خو ی له په روورده کردن به شیوازیکی سهرنجر اکیش ئامازه پیدات و
 بیگه یه نی، وه ک واته نی توانیویه تی خال له سهر پیته کان دابنی، و نه وه ی تو مه به سته و
 له ناختا په نگی خواردو ته وه نه و هاتووه ئامازه ی پیداوه و پروونی کردو ته وه و
 به رچا ورپوشنی کردوویت، من به ش به حالی خو م کاتی نه م په رتوکه م یه که مجار که و ته

بہریدہ یہ کسہر دوای گہرانہوہ بؤ مالہوہ دەستم کرد بہ خویندنهوہی و لہ گہ لیدا کارلیکم کرد و ئاویتہی بووم بہ جوړیک وہ ک چون کہ سیکی تینوو لہوہرزی هاویندا ہہ لوہدای ئاویکی سازگار و فینک و شیرینہ ہہ تا گہروی ووشک و زمانی بہ پہ لاس بووی خوئی پی تہر و پاراو بکات، ئاوا منیش ئەم نووسینہم بہ وجوړہ بینہوہ، بؤیہ ہہر دوای لیبوونہوہ لہ خویندنهوہی پشتیوان بہ خوا دەستمکرد بہوہرگیپرانی ہہ تا خوینہرانی موسلمانہی کوردزمان لئی بیہش نہ بن و دەستی و پرووہرہ کارانیش بگریت تا بہ بہرچاو پړوشنیہوہ منالہ کانیاں لہ سہر پرووہرہ بکەن، لہ کوٹایدا جیی خوئیہ تی کہوا سوپاسی ماموستای بہرئز (ماموستا عہدولغہ فور عہدولآ) بکہم کہ بہ سنگیکی فراوانہوہ ہہر کاتی پرسیاریکم ہہ بوایہ و دەستہ واژہ یہ کم لی ئالوز بوایہ بؤی پروون ئە کردمہوہ، بؤیہ داواکارم لہ خوای بہرز و بلند خاوەنی تہخت و بارہ گای مہزن پاداشتی بہ خیری بداتہوہ و زانست و زانیاری فراوان بکات.

لہ کوٹایدا سوپاس و ستایش بؤ خوای پرووہردگاری جیہانیاں و بارانی سۆز و میہرہبانی خوئی پرژینئ بہ سہر گیانی پاک و پیروزی پیشہوا و سہروہرمان و مالبات و هاوہلہکانی بہ گشتی ہہ تا پړوژی دوایی ئامین.

سامال علی فرج

۹ شہعبانی سالی ۱۴۳۹ ی کوچی بہرامبہر بہ ۲۵ / ۴ / ۲۰۱۸ - سلیمانی -

پیشہ کی :

سوپاس بُو تھو خواہی کہ بہرز و بلندہ لہ ہموو ہاوبہش و ہاوتایہ ک کہ بُو بریار بدریت، وہ پاک و بیگہرد و بی خہوشہ لہوہی کہ ہیچ ہاوسہر و منالیکی ہہبیت، وہ توانا و دەسہ لات و بہ لگہ و نیشانہ کانی دەورہی ہموو بہندہ کانی داوہ و لہ ژیر پکیفی تھودان و ناتوانن لئی دەرباز بین، وہ گہواہی تھدہم کہ ہیچ پھرستراویکی بہہق نی یہ شایہ نی پھرستن بیت جگہ لہ خوی تاک و تہنیا نہ بیت کہ ہیچ ہاوبہشیکی نی یہ، کہ ہہرکہسیک باوہری پی بہینیت دلخوش و ٹاسودہی تھکات لہ پوژی دوایدا، وہ ہہرکہسیکیش نکولی و سہرپیچی بکات تھوا خوی بالادہست لہ بوسہدایہ بُو و کہ گرتی لہ سزا و تۆلہی دەرباز نابیت، وہ ہہروہا گہواہی تھدہم کہوا موحممہد بہندہ و پھامبہریہتی، کہ سہرگہورہی خواپہرستان و دنیا نہویستانہ، بانگخواز بوو بوسہر ریگہی رینوینیکار و ریبازی راست و دروست، ستایشی خوا لہسہر خوی و خانہوادہ و مالبات و تیکرای ہاوہلہ کانی بیت، کہ ہموو تہمہنی خویان بُو بانگہواز کردن و تیکوشان لہ پیناوی تھم ٹاینہدا خستہکار و بہکارہینا و پراندہوہ، وہ قہ لایہ کی تۆکمہ و بہہیز بوون روو بہرووی شیرک و ہاوبہشدانان و خوا نہناسی و بی باوہری، وہ سلاو و ستایشیکی زوری پھروہردگاریان لہسہر بیت ہہتا پوژی دواپی ، ٹامین . دوا ی تھوہ :

تھی پھروہردہکار و بہخیوکہری بہریز - جا چ باوک بیت یاخود دایک - باش بزانه کہوا بہنرخترین شتیک کہ ہہتہ لہدوا ی ٹاینہ کہتہوہ، پۆلہ و منالہ کانتہ کہ پارچہی جگہرتن،

که ئهوان له مهزترین هوکاره کانی بهخته وهریت یان کلۆلی و بهد بهختین، به چاکبوون و پریک و راست بوونیان: بیخه م و دهرن ئاسوده ئه بیت، و ژیان ت ساف و پروون و خوش گوزهران ئه بیت، وه به خراب بوون و یاخی بوونیشیان: ژیان و گوزهرانت ناخوش و سهخت و نارحه ت و ناله بار ئه بیت، و دهرد و خهفته و مهینه تی و ناخوشی و ئیش و ئازار ئه نووشیت و یه خه ت ئه گری و لیت نابیتته وه.

بهراستی مناله کانت سهروه ت و سامانی تۆن له ژیانندا وه ک خوای بهرز و بلند ته فهرمووی: ﴿الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ الكهف: ٤٦
واته: (مال و منال جوانی و رازاوهیی ژیانی دنیان).

بیگومان پهروورده کار و به خپوکه ری ژیر و تیگه یشتوو ئه وکه سه یه که تیئه کوشی و ههول ته دات بو پاریزگاری لیکردن و گه شه پیدان و چاودیری کردنیان، و ئه گه پری به دوای ئه و پریگا و هوکارانه ی که به هوپانه وه ئه توانی پهروورده یان بکات به پهروورده یه کی ساغله م و راست و دروست، ئه گه رچی ئه وهش وا پیویست بکات که وا به شیک له کات و مال و سامانی خو ی بو ته رخان بکات و له پیناویدا به ختی بکات.

جا ئه گه رهق و مافی رهوات هه یه به سه ر مناله کانتته وه، ئه وا به هه مان شیوه توش ئه رک و لپرسراویت له سه ر شانه به رامبه ریان، پیشه وا ئینولقه میم به ره حمه ت بی جهخت له سه ر ئه م لپرسراویتی یه ئه کاته وه و ئه فهرمووی: (هه ندی له زانایان فهرموویانه: خوای پاک و بیگه رد له رۆژی دوایدا لپرسینه وه له باوک ئه کات له باره ی مناله که یه وه، پیش ئه وه ی

لێپرسینه وه له منال بکات سه بارهت به باوکی، جا ههروهک چۆن باوک ههق و مافی ههیه به سهه منالە که یه وه، به هه مان شیوه منالیش ههق و مافی ههیه به سهه باوکیه وه.

جا ههروهک چۆن خوای بهرز و بلند فەرموویه تی: ﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا﴾ الأحقاف: ۱۵، واته: (ئیمه فەرمانمان به ئاده میزاد کردوو به چاکه کردن له گه ل دایک و باوکی دا).

ههروه ها فەرمووشیه تی: ﴿قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ﴾ التحريم: ۶، واته: (خۆتان و ژن و منال و کهس و کارتانه پاریزن له ئاگریک که سووته مه نیه که ی مرو ف و به رده).

جا ئامۆژگاری و فەرمانی خوای مهزن بو باوکان و دایکان که وا چاکبن له گه ل منالە کانیان له پیشتره له فەرمانکردنی بو منالان که چاکبن له گه ل باوک و دایکیاندا، بو یه هه رکه سی که مه ترخه می بکات له فیرکردنی ئه و شته ی که که لک و سو دی هه یه بو منالە که ی، و گرنگی پی نه دات و وازی لی به یئیت و پشت گو یی بخات، ئه و اتا ئه و په ری راده خرا په ی له گه لدا نواندوو، هه ر بو یه زۆر به ی منالان خراپ بوونیان له ریگه ی باوکان و دایکانه وه و به هۆی ئه وانه وه بووه، به هۆی فەرمانمۆشکردنیان، و وازی هیئانیان له وه ی که بین فەرز و سوننه ته کانی ئانیان فیربکه ن، به وه ش هه ر به منالی له ده ستیان دان و وونیان کردن، که نه توانیان که لک به خۆیان بگه یهنن و سو دیان بو خۆیان هه بیته، وه نه شیان توانی به گه وره یی که لکیان بو باوک و دایکیان هه بیته (۱).

ته و تا وه ك ته بېنېن هم موو ر ژي ك له هه و لې په یدا كړ د نې رسق و ر ژو یدا یت، و خه ر یكې
گه شه پېدانی مال و سامانه كه تی، و پرسیار ته كه یت و ته گه پړی یت به شوین پړی گه كانی
گه شه پېدان و زور كړ د نیدا، جا ئیا به هه مان شیوه ی ته وه مناله كانیشت شایانی هه مان
به ته نگه وه چوون و سوور بوون له سهر په روه رده كړ د نیان و هه مان رهنج له گه لدان و
تیكو شان نین؟.

وه ته گه ر ئیمه لای خو مانه وه هه و لمان دابیت بو هینانه دنیایان (له پړی گه ی خیزان
پنكه هینانه وه)، ته ی باشه هه و لمان داوه بو په روه رده كړ د نیان هه تا پروو به پرووی ته نگو چه له مه
و چور تم و نار هه ته یه كان بېنه وه، و بو ته وه ی بېنه یار مه تیده ر و هاوده ممان و دل مان پېیان
بكری ته وه، یا خود په روه رده كړ د نیان مان خستو ته پشتگوي بو ته وه ی بېنه سه رچاوه ی
نه گه تی و به د به ختی بو مان، ته ی باشه ئیمه چیمان بو كړ دوون دوا ی هاتنه بوونیان بو
گوره پانی ته م دنیایه؟ وه ئیا ئیمه هه ر به راستی چون بووین له گه لیاندا؟ وه ئیا له بارترین
و گونجاو ترین پړی گه، و چا كترین هو كار چی یه بو به ختو كړ دن و په روه رده كړ د نیان؟.

به لام خو ی گيرو گرفته كه له وه دایه زور به ی باوكان و دایكان دهر فه تیان نی یه و نایان
په ر ژیت یا خود ته وه نده ئارامیان نی یه كه وا گوی له مناله كانیان بگرن و دلیان بده نی،
بو ته وه ی بزنان چی له می شك و دل و دهر وونیان دایه، و له سرو شتی هه ست و سو ز
ومه به ستیان تی بگن، هه ر بو یه ته بیت له گه ل دهر وونی خو ماندا تی بكو شین و هه و ل بده ین
كه وا خو مان رابه ینین له سهر هونه ری چونیتی هه لسو كه وت كړ دن له گه ل روله كانماندا، و
سهر بكه ینه سهر ته وه ی كه به شیوازیكې ته واوتر و چا كتر و ناوازه له گه لیاندا بجولینی نه وه.

وه هندی له باوکان - خوا هیدایه تیان بدا - له هه لسوکه وتیاندا له گه ل مناله کانیاندا هیچ نهرمیه کیان تیادانی یه و نهرمی نانوینن، یان ته بی بلی ره شه یان سپی، یا خود به شیوازیکی تر: یان ته بی له گه لیدا ریبه که وی یان ته بی جیا بیته وه، ریگ له شیوازی سهر بازی ته چیت! و به کوردیه که ی ته نیا زمانی کوته ک ته زانن.

کاتی خوی تم ریازه هندی له باوکان و دایکان په پره ویان ته کرد، به جوړیک بوو کور هیچ ریگه یه کی خوده رباز کردنی نه بوو لی می گهر گه رانه وه نه بیت بولای باوک و دایکی، به لام به راستی هه رگیز تم شیوازه له گه ل تم سهرده مه دا ناگونجیت، چونکه ته گهر هاتو منال له وان جیا بووه ته وا خراپه کاران ته یقوزنه وه و پیشوازی لی ته که ن و باوه شی بوته که نه وه، و دهر گای شهر و خراپه کراوه و ناوه لایه له به رده میدا.

بو یه مامه له کردن له گه ل منالدا هونه ریکه هه روا به ئاسانی نایه ت به ده سته وه و قورس و گرانه له لای زوړیک له باوکان و دایکان، زور جار باوکان هه ول ته دهن و ته گهر پین به دوا ی باشرین ریگه دا بو چونیتی هه لسوکه وت و په فتار کردن له گه لیاندا.

وه ته وه ی مایه ی سهر سورمانه زور به نار هت که سیکت ده ست ته که وی ت که منالی هه بیت مه گهر سکا لا و دهرده دلی نه بیت له ده ست ته و سه ختی و دژوار یانه ی که له میانه ی په روږده کردنی مناله کانیدا پرو به پرو ی ته بیته وه، وه ته گهر تازه خوی گه وره منالیک ی پی به خشیبیت ته بینیت کولی خه م و په ژاره ی ته و نار هه تیانه له خوی بار ته کات که له کاتی په روږده کردنیدا به رهن گاری ته بیته وه، و راشکاوانه پیت پائه گه یه نی که سهرده م و نه وه کان گوړاوون (به کوردیه که ی پیت ته لی زه مانه گوړاوه)، به لام ته وه ی که سهره

تہوہیہ سہرہرای تہوانہش تہو کہسہ نایہت تہگہر یہک کاترمیریش بیت لہ مانگیکدا
خوی ماندوو بکات بہوہی کہ کتیبیک بخوینتتہوہ یان گوئی لہ کاسیتیک بگریت یاخود
تامادہی خولیک بیت لہسہر چوئیتی ہہلسوکہوت کردن لہ گہل رؤلہکاندا، یان تہگہر
ہہر ہیچ نہبیت با بیت بہلایہنی کہمہوہ راویژ بہ کہسانی پسپور و شارہزا بکا لہ بواری
پروردہدا، و تاموژگاری و رینمایی و تہزمونہکانیان بہ دلکی فراوانہوہ و ہربگریت.

بہلکو زوریک لہوانہ بی ہیچ پیشینہیہک خودی خویمان تہخہنہ ناو تہو تہزمونہ گرنگ و
ہہستیارہوہ، بی تہوہی ہیچ کہلکیک و ہربگرن نہ لہ کہسانی تر و نہ لہوانہش کہ لہو
شارہزاتر و پیشکہوتوو ترن.

ئی کہ مایہی سہرسورمانہ! تہگہر ہہر یہکیک لہوان بیہویت بچیتہ ناو پرورہیہکی
بازرگانہوہ، کہ تہو پارہ و سامانہی ہہیہتی بیخاتہ ناویہوہ، تہبینیت تہوکہسہ دیت پرس
و را بہ بازرگانان و کہسانی پسپور و شارہزا لہو ہوارہدا تہکات، و نہخشہ و تیروانیتکی
گہورہ بو تہو پرورہیہ دائہریژی، بہجوڑیک لہ دلناییہکی تیر و تہواو و شارہزایہکی
باشہوہ تہچیتہ ناو کایہکہوہ!.

تہی باشہ رؤلہکانیان، و پارچہکانی جگہریان، گہورہتر و مہزنترین پرورہ نیہ لہ
ژیاناندا؟.

وہ زورجار باوکان و دایکان رؤلہکانیان پرووبہرووی لومہ و سہرزہنشت کردن تہکہنہوہ
کاتیک رہفتار و ہہلسوکہوتیکی نہشیاو تہنجام تہدہن، یان کردہوہیہکی خراپ و ہہلہیان
لی تہوشیتہوہ، بہلام تہوہیان لہ بیر تہچیتہوہ کہ خویمان شایستہتر و لہ پیشترن بہوہی

که سهرزه نشت و سهرکونه بکرین، چونکه له وانه وه جووری له به زایه دان و که مته رخه می هه بووه له گرتنه بهری شیوازی چاکتر و تهواتر له پهفتار و هه لسوکهوت کردن له گه ل روله کانیاندا، له بهر ته وهی که مته رخه می و خه مساردی ته وان له پیش که مته خه می منالہ کانیانه وه بووه، وه ته وان کانی و سهرچاوهی بنه رته تی بوون که ته گهر بهاتایه سازگار و زولال و شیرین بوایه ته واولی هه له هینجانه که شی چاک و ته ندروست ته بوو، وه ته گهر سهرچاوه که لیل و لیخن و بوگن بیت ته واهه مان شیوه ئا و لی هه له هینجانه که شی پیس و بی که لک ته بیت.

وه باش بزنان - تهی باوکان و دایکانی به ریز - هه ریه کی له ئیوه ته گهر ته یه وی منالہ کانی به باشی پهروه رده بکات: با بیت له پهروه رده کردنی خودی خو یه وه دهست پیکات، و له سهر رازانه وه به خو وره وشتی بهرز و جوان مه شق به خو ی بکات و رای بهینیت، و به نهرمونینانی و میهره بانای و به ئارامی هه لسوکهوت بکات، و هه ول بدات و تیکوشیت له سهر جی به جی کردنی ته م بنچینه و ریسا و شیوازانهی که ته یخهینه پروو، وه لی ته گهر بیتو وانه کهن ته واهه که سه ته بن که توویکی چاک و پاک له زهویه که ی وشک و بیفه ردا ته پروینیت که هیچی لی سهوز نابیت.

باشه گو یگرتن له ئاموژگاری و رینماییه کان و نیشانه و به لگه کان چ که لک و سو دیکی هه یه، له کاتیکدا تو پی رازی نیت و ملی بو نادهیت، یان پی رازیت، به لام ته وهی هه یه سوور نیت له سهر ته وهی که وایشی پیکهیت و جیه جی بکهیت.

بهراستی پەرورده کردنی منال ته وهنده ئالۆز و قورس نی یه وه ک باسی لیوه نه کری، به لکو ته توانیت زۆر به سانا و ئاسانی پەرورده یان بکهیت، ته گهر پشت به خوی بهرز و بلند ببهستیت، و دهست بگریت به و هوکارانه ی که یارمه تی دهرن له و بواره دا، وه مرؤف توانیویه تی زۆر له ئازهل دپرنده و کوشنده دهسته مۆ و مالی بکات، ههر له شیر ی کیوی ودرنده وه بیگره، هه تا هه لۆ و بازی بپرنده و بریندارکه ر، ته ی باشه تۆ ناتوانیت که وا مناله که ی خۆت و پارچه ی جهرگه که ت دهسته مۆ بکهیت؟ که ته با و گونجاوه له گه لتا له خوورپه وشت و سیفه ت و هه موو شته کانی تر تدا؟.

وه زۆربه ی خه لکی نایه ن پۆله کانیا ن له سه ر زانستیکی بنج داکوتا و پره سه ن و ریسا و بنچینه یه کی لیکۆلراوه پەرورده بکه ن، بۆیه مناله کانیا ن وه ک ههر منالیکی تری ئاسایی پیته گات و گه وره ته بیته، وه ته گهر هاتو جوړیک له چاکیتی و به هره و بلیمه تی لی دهرکه ویت ته وا له لایه نیکی تره وه کاریگه ریه که ی بۆهاتووه و پیی گه یشتووه، جا یان له مامۆستا که یه وه، یان هاوړپیه کیه وه، یان به هوی بانگخوازیکی دلسۆز و راستگۆوه بووه، یاخود به هوی چاکیتی و سالح بوونی باوک و دایکیه وه یان یه کیکیانه وه بووه.

بۆیه نه که ی فریوبخوی و بخه له تیی به وه ی که کاتی ته بینی که سی واهه یه منالی سالح و دیار و به ناوبانگی هه یه، و له کاتیکیشدا نازانیت شتیکی بنوسیته و بخوینیتته وه، ته مه ش په نگه به هوی ته و هوکارانه وه به دهستی هینابیت که باسم لیوه کرد، وه له وانیه ته و باوک و دایکانه ههر به سرووشتی پاکیا ن هه لسوکه و تیکی راست و دروست و تهن دروستیا ن له گه ل مناله که یاندا کردیته، وه به هوی ته و زانسته سرووشتی خوارسکه وه پەرورده ی

کردوون نه ک له سهر زانستیکی تیوری به دهست هاتوو، ههردوو نامراز و هوکاره کهش
یه کن.

وهه با نمونه یه کتان له سهر ئه وه بو بهینمه وه: پرسیم له یه کییک له وه که سانه کرد که له
پهروه رده کردنی منالہ کانیدا سهر که وتوو بووه - ئه وهش بزانی ئه وه که سه ته نیا پروانامه ی
سهره تایی به دهست هی نابوو، وه نه خوینده واریکی باش بوو نه روشنبیریکی ئه وتوشی
هه بوو - سه بارهت به پیشکه وتن و لیها تووی و چاکیتیان، و خو شه ویستی و په یوه ندی
هاورپیتیان له گه لیدا به جوړیک بوو، هه تا ئه گهر له کوړ و مه جلیسیکدا بوونایه ته نیا لای
ئه ویان به چاک ئه زانی و له نزیکي ئه وه وه نه بوایه دانه ئه نیشتن و ئه هاتن قسه یان له گه لدا
ئه کرد، وه یه کیکیان بوو به پزیشکیکی به ناوبانگ و خاوه ن پله و پایه، و یه کیکی تریان
هینده ی نه ماوه کو لیژی پزیشکی ته واو بکات، منالہ کانی تریشی له دواناوه ندی
دهرچوون به ریژه ی سه روو نه وهت و شهش له سهت، وه سوور بوونیانم بو نوژکردن زور
به دلدا چوو بوو، له گه ل به ئه ده بی و خوړه ووشت به رزیان، باوکه که یان پی و وتم:
هوکاری هه ره گه وره ی من بریتی بووه له چاکه کردنی زورم له گه ل دایک و باوکه مدا، و
جی به جی کردنی هه ق و مافه کانیان به ته واوه تی، هه روه ها نزا کردن و له خوا پارانه وه م
بو یان له نهینی و ئاشکر امدا.

وه سه بارهت به هه لسوکه وتی پروژانه م له گه لیاندا ئه وا من به ته واوه تی وه ک هاورپی خو م
دامناوون و له گه لیاندا ئه جو لیمه وه، به بی هیچ ئه رک و زور له خو کردنیکی مامه له یان له
گه لدا ئه که م، و له دلدا میهره بانی و سوژ و به زه ییه کی زورم هه یه له به رامبه ریاندا، وه

بہ بیرمدا نایہ تہ گہر بؤ تہ نیا جارنیکیش بیت لہ یہ کیکیانم دابیت، و بہرہ و ام راوینژریان
 پی تہ کہم، و راو بؤچوونیان و ہرئہ گرم، و بہرپرسیاریتیان تہ دہمی و پروا بہ خو بوونیان
 لہ ناخ و دہرووندا تہ چینم، ہہ تا تہ و رادہ یہی ہاتووم کارتہ حسابی بانکی خووم
 پیداوون، و پیم ووتوون: من تئوہم سہرپشک کردوہ و کردوومن بہ تہ مینداری مال و
 سامانی خیزان و خانہ وادہ کہ تان، وہ پرنیزکی زور لہ منالہ کانت تہ گرم و ہہرگیز چرووک
 و دہست قوچاو نیم لہ بہرامبہریاندا .

جا نمونہ ی تہم پرووہرہ کار و بہخیوکہرہ سہرکہ ووتوہ کہ ہہر بہ سرووشتی پاک و
 پرووہرہ ی راست و بی خہوشی خو ی پیوستی بہ خویندناہ و نہ بوہ، وہ بہ راستی تہم
 پرتووکہ نہ ہاتوہ تہ نیا بؤ ہہ لہینجان و دہرختنی نہینی سہرکہ ووتوہ کان نہ بیت،
 لہ گہل و ہرگرتن و فیروونی ہوکاری سہرکہ ووتیان، و ہہ لہینجانی نہینی تہ و کہ سانہ ی
 کہ سہرنہ کہ ووتوون لہ پرووہرہ کردندا، لہ گہل فیروونی ہوکاری سہرنہ کہ ووتیان و
 تیکشکانیان لہ و ہوارہ دا.

تا تہ و ہ تا تہ ی باوکی سہرکہ ووتو، تہم چہند بنچینہ و رپسا و شیوازانہم لہم تہ زمونانہ دا بؤ
 داناوویت، وہ تہ و ہ لویت و ویستگانہ ی کہ لہ گہ لیاندا ژیاوم و لہ و کہ سانہم بینوہ،
 و ہہ لمہینجاندوہ و تا قیم کردو تہ وہ، و بہراوردم کروون وریکم خستوون، دوور لہ
 بیروکہ دانانیک کہ ہہر لہ خہ یالاتہ وہ نزیک بیت، وہ خہ یالپلاویہ ک کہ بہ بیری کہ سدا
 نہیہ ت، و پیم لہ دنیای مہ حالدا دایہ زینم و جی بہ جی بکہم. وہ ہاتووم ہہ موو تہ و

زاناریانہم وەرگرتووہ کہ ئەبنه پالپشت بو ئەو زاناریانہی کہ له میانہی خویندنهوہی دەیه‌ها پەرتووک و ووتار و نامە، و تۆری ئینتەرنیتهوہ دەستم خستووہ و پینی گەشتووم. وە ئەم بنچینە و پرسیا و شیوازانە ی کەوا لەبەر دەستدان: ئەو وونبووہیە کە باوکان و دایکان و پەروەردەکارانی پیاو و ژن هەلۆه‌داین و بەدوایدا ئەگەرین و هەوالی ئەپرسن، وە خاوەن فام و ژیرەکان لەسەری پریک کەوتوون، و باوکان و دایکانی سەرکەوتوو کۆران لەسەر شیاویتی و تەندروستی، و پەروەردەکاران لەسەری، و زانایان و نوسەران بپاریان لەسەرداوہ.

وہ کات و هەول و تەقەلا و پەنجیکی باشی وویستووہ لە ئامادەکردنیدا، وە تۆ ہیچت لەسەر نی یە ئەوہ نەبیت کەوا بەووریاییهوہ ئاگاداری بیت و چاودیبری بکەیت و وەری بگریت، و دلتی بەدەیتی، و بپاری بەدەیت بە جوانی جیہەجی بکەیت.

وہ ئەمانە ی باسەم کردوون تەنیا هۆکارن و هیچی ترنا، ئەگینا پینوینی و هیدایەت تەنیا بەدەستی پەروەردگاری مەزن و خاوەن دەسەلاتە.

وہ هەرہەموویان لەسەر بنچینە و بناغەیه‌کی شەرعی و پەروەردەیی مەزن بنیات نراوون، جا هەرکەسێ کەمتەرخەمی بکات وگویی پێ نەدات ئەوا بێ بەش ئەبێ لە خیر و چاکە و سەرکەوتن و سەرفرازی، وە هەرکەسێکیش ئیشی پێ بکات ئەوا لە ژياندا ئەبیاتەوہ و سەرکەوتن و سەرفرازی بەدەست دینیت.

وہ زۆر سوور بووم لەسەر ئەوہی کە کەلک و سوود وەرگرم لە ئەزموون و زانیاری و پەپۆریتی پەروەردەکارانی سەرکەوتوو، وە ناسین و هەلۆه‌ستە کردن و وەستان لەسەر

§ چۆن منالەكانت پەروەردە تەكەيت
ئەزموونى پەروەردەكارانى سەرنەكەوتو و بەفیرۆدەر، ھەر بۆیە وئەنەيەكى پوون و ديارم
لە لا دروست بوو سەبارەت بە پەروەردەي سەرکەوتوو لە گەل پەروەردەي سەرنەكەوتوو
فاشیل.

وہ بۆم دەرکەوت کەوا پەروەردەکاران و بەخێوکارانی سەرکەوتوو ھەرھەموویان لە
پەروەردەکردنیاندا پشتیان بە چوار شێواز بەستووہ (کە لە سرووشت و سەلیقەیاندا بووہ
بئەھيچ زۆر لەخۆکردنیک) :

(۱) دەرپرینی خۆشەويستیان بۆ منالەکانیان، دەستەواژە و دەرپرینی جوانی خۆشەويستی
و نەرم و نیانی دان بەگوئیاندا .

(۲) ریزگرتن و ھاندان و ستایش کردنیان، و بەخشینی متمانە و باوەر بوون بە خۆیان.

(۳) ریزلینان و ئافەرىن کردنیان و جئ بەجئ کردنی پئويستیهکانیان لە سنوری گونجاو و
ماقولدا.

(۴) مامەلەکردن لە گەلئاندا وەك ھاوڕیپەك ، بئەھيچ پوئین و پەسمیاتیک و چاودیری
کردنیکى مەرجداری وورد و نا بابەتیانە.

وہ بۆم دەرکەوت ھەموو ئەوانەي کە سەرنەكەوتو و فاشیل بوون لە پەروەردەکردنی
منالەکانیاندا بەھيچ یەکیک لەم خالانە خۆیان ئارایشت نەدابوو وە تیاياندا نەبووہ.

وہ سوپاسیکى زۆرى بەرپز دکتۆر (محمد الدّويش) ئەکەم - سەرپەرشتیاری گشتی

مالپەرى پەروەردەکار - لەسەر ئاويئە بوونی لە گەل ئەم پەرتوکەدا، بەجۆریکی ئەوتو کە

هات سه رله بهری کتیه که ی خوینده وه، و تیبینی خوی له سهر نووسی، و هه له کانی راست کرده وه، و هه رچی زانیاریه ک که خوی گه وره پی دابوو له بواری په روه رده کردن و نه زمون و پسرپوریتی خویدا هه مووی پی به خشیم، خوی مه زن به چاکترین شیوه پاداشتی به خیری بداته وه.

وه زوره ی سه رنج و تیبینه کانیم له په راویزدا نووسیوه.

هه روه ها سوپاسی (شیخ بندر بن عبدالله الفایز) ته که م له سهر ته و هه ول و کوششی که هیچ دریخیه کی نه کرد له ناردنی کتیه که م بو که سانی پسرپور و شاره زا له و بواره دا هه تا پیش له چاپدانی پایدا بچنه وه، خوی گه وره پاداشتی هه ل و کوششه که ی بداته وه، و بی به شی نه کات له خیر و چاکه ی هه رکه سی ته م په رتوکه ته خوینیتته وه و که لکی لی وه رته گریت.

ر	بڼه‌مای هه‌لسه‌نگاندن	به‌لئ	جار‌جار	ته‌خیر
۱	ئایا تو منالت خووش ئه‌وی؟			
۲	ئایا منال تووی خووش ئه‌وی؟			
۳	ئاخو پیتوایه که په‌روه‌رده‌کردنه‌که‌ت راست و دروسته؟			
۴	ئایا په‌چاوی جیاوازی تاکیی و تایبه‌تی ئه‌که‌یت له‌نیوان مناله‌کانتدا؟			
۵	ئایا شیوازه‌کانی نوویی په‌روه‌رده‌کردنت پی‌باشه؟			
۶	ئایا توانای په‌ره‌پیدان و ئیشپیکردنی به‌هره‌کانت هه‌یه؟			
۷	ئایا تو توانای ئه‌وه‌ت هه‌یه له‌کاتی قسه‌کردندا به‌رامبه‌ره‌که‌ت بووروژئیت و هانی بده‌یت؟			
۸	ئایا توانای له‌خوگرتنی که‌سانی ترت هه‌یه؟			
۹	ئایا تایبه‌تمه‌ندیه‌کانی قوناغه‌کانی ته‌مه‌نی مناله‌که‌ت ئه‌زانیت؟			

10	ټايا شيوازی خه لات كردن و سزادان به كار نه هيتيت؟
11	ټايا كيشه و گيرو گرفته دهرونه كاني منال و پريگه ي چاره سه ر كرنيان نه زانيت؟
12	ټايا هيچ تامانج و مه به ستيتك هه يه له په روره ده كردندا؟
13	ټايا تو نهرم و نياني بي هيچ لاوازيه ك، وشك و ره قيت بي هيچ توند و تيزيه ك؟
14	ټايا تو تواناي هه لسوكه وت كردنت هه يه له گه ل هه لوستي جياوازدا و گوريني سيماي دم و چاوت وه ك چون هه لوسته كه نه يخوازيت؟
15	ټايا تو پيشه نگيت له: خویندن و روالهت و خواپه ر ستيتدا؟

چونيتي هه لسه نگاندن:

- بو به لي (3) نمره دابني بو جار جار (2) نمره دابني بو نه خير (1) نمره دابني
- ته گه له (35) زياتر بوو: نه وا تو به خيوکه ريكي زور چا کيت خوشي له خوټ.
- له (20 - 35): زياتر گرنگي به خوټ بده.
- که متر له (20): جوان به خوټدا بچوره وه.

(۲) چۆن منالەكەت ھەلئەسەنگینیت؟

ژ	بەلئى	جارجار	نەخپىر	بەنەمای ھەلئەسەنگاندىن
۱				ئایا ئەندامەكانى لەشى ساغ و تەندروستە؟
۲				ئایا ھېچ نەخۆشپەکی نى یە؟
۳				ئەوھى كە فېرى ئەبیت جى بەجىی ئەكات؟
۴				لە مالمە ھېچ كېشە و گىروگرفتیکى ھەیه: (ھەژارى - ھەتیوی - جیاپوونەوھى دایک و باوک (تەلاق) - دەمەقالئ)؟
۵				ئایا توانای داھینان و نوینگەرى ھەیه لە ژيانى رۆژانەیدا؟
۶				كەمتەرخەم نى یە و بە پەروشە بۆ كارەكانى؟
۷				گورج دەمە و نقە نق ناكات لەكاتى قسەكردندا؟
۸				ئایا ئەوكارەى لەبەردەم تۆدا ئەيكات بەتەنیاش بیت ھەر ئەيكات؟
۹				ئایا دەستپاك و ئەمىنە؟
۱۰				ئایا كەسینكى ئىجابى و بەجیپە؟
۱۱				لە تەمەنى خۆى گەورەترە (ھەلئەسوكەوتى لە تەمەنى خۆى زیاترە)؟
۱۲				ئایا بەپىر كارى خپىر و چاكەوھ ئەچپیت؟

۱۳	ٹایا بہ پیر پهرستش و خواپہ رستیه وه نه چیت؟
۱۴	ٹایا هیچ پیشه یه ک نه کات؟
۱۵	ٹایا هیچ حز و خولیا یه کی هه یه؟

چونیتی هه لسه نگاندن:

بۆ به لئی (۳) نمره دابنی بۆ جار جار (۲) نمره دابنی بۆ نه خیر (۱) نمره دابنی

- نه گهر له (۳۵) زیاتر بوو: نه وا خوا فه ر و به ره که ت بخاته مناله که ته وه.

- له (۲۰ - ۳۵): مناله که ت پیوستی به بایه خ پیدانی زیاتره.

- که متر له (۲۰): له خوا بترسه و سپارده به زایه مه ده (که مناله که ته) (۱).

ئىستاش پشتىوان بەخو دەست ئەكەين بە باسکردنى بنچىنە بنەرەتیهكان لە پەروەردەکردندا:

وہ ئەم بنچىنانەش دابەش ئەبن بۆ دوو بەش:

خۆپاراستن

كە لىرەدا دىيت بە مامەلەيەكى چاك مامەلەي لە گەلدا ئەكەيت كە بەرھەلستى و رىنگرى لى ئەكات كەوا تووشى پى ھەلخلىسكان وھەلەي رەووشتى، و گىروگرفتەكانى خوورپەووشتى خراب بىت، كە ئەمەش لەسالى يەكەمى منالەكەو دەست پىئەكات و بەدرىزايى زيانى لە گەلدا بەردەوام ئەبىت.

وہ ئەم بەشە گرنگترىنiane، كە تيايدا منال لەو ھەلانە ئەپارىزىت، وە بەھەمان شىوہ توش - ئەي پەروەردىارى بەرپىز - لە چەوتپەويى، و بەدپەووشتیهكەي ئەپارىزىت.

وہ ووتراوہ: خۆپاراستن باشتەرە لە چارەسەرکردن.

وہ ئەم بەشە بىست و ھەشت بنچىنە و رىساي پەروەردەيى لەخۆ ئەگرىت:

بنچینهی یه کهم

پۆیسته هه‌لسوکهوت و مامه‌له‌مان له‌گه‌ڵ رۆ‌له‌کانماندا به‌گوێره‌ی
قۆناغه‌کانی ته‌مه‌نیان بی‌ت، وه‌ک له‌په‌ندیکی به‌ناوبانگدا هاتوو هه‌ که
ئه‌لیت: یاری له‌گه‌ڵدا بکه‌ له‌حه‌وتدا (واته‌: تا ته‌مه‌نی هه‌وت سالی)
ئه‌ده‌بی دابه‌ له‌ هه‌وتدا (واته‌: له‌ته‌مه‌نی هه‌وت سالی یه‌وه‌ ئه‌ده‌بی
دابه‌)، وه‌ هاو‌پیتی بکه‌ له‌حه‌وتدا (واته‌: له‌ ته‌مه‌نی چوارده‌ سالی‌یه‌وه‌
بۆ بیست و یه‌ک سالی که‌ قۆناغی هه‌رزه‌کاری یه‌).

منال به‌سی قۆناغدا تی ئه‌په‌ریت، بۆه‌ر قۆناغه‌و مامه‌له‌یه‌کی تایبه‌ت به‌خۆی هه‌یه‌:

قۆناغی یه‌که‌م: یاری له‌گه‌ڵدا بکه‌ له‌حه‌وتدا، واته‌ هه‌تا ته‌مه‌نی هه‌وت سالی، که‌ قۆناغی
یاری کردن و رابواردن و بی‌گوناهیه‌، که‌ تیايدا شیوازی لیدان و بی‌ به‌ش کردن
به‌کارناهیتریت، مه‌گه‌ر له‌ سنوریکه‌ ته‌سکدا نه‌بی‌ت، به‌لکه‌ ئه‌بی‌ت بۆ خوو‌ره‌وشت و
نه‌ریتی جوان‌پینمایی و ئاراسته‌ بکری‌ت.

وه‌ په‌یامبه‌ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ یاری وگه‌له‌ی له‌گه‌ڵ منالاندا هه‌کرد، و به‌ سۆز و
خۆشه‌ویستی و به‌زه‌یی یه‌وه‌ هه‌لسوکه‌وت و مامه‌له‌ی له‌گه‌ڵدا ئه‌کردن.

ثا ئه وه تا پیغه مبه ر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حه سه نی کوری عه لی ی ماچ ئه کات، که منالیکی پچوک بوو، وه ک له فه رمووده دا هاتو وه که: (قَبْلَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ وَعِنْدَهُ الْأَقْرَعُ بْنُ حَابِسِ التَّمِيمِيِّ جَالِسًا، فَقَالَ الْأَقْرَعُ: إِنَّ لِي عَشْرَةَ مِنَ الْوَلَدِ مَا قَبَلْتُ مِنْهُمْ أَحَدًا، فَنَظَرَ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ قَالَ: «مَنْ لَا يَرْحَمُ لَا يُرْحَمُ» (۱) .

واته: " پیغه مبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حه سه نی کوری عه لی ماچ کرد له و کاته دا ئه قره عی کوری حایسی ته میمی له لا دانیشتبوو، ئه قره ع ووتی: من (ده) منالم هه یه هه تا ئیستا که سیانم ماچ نه کردوو، ئه وه بوو په یامبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته ماشای ئه قره عی کرد و پاشان فه رمووی: " ئه وه ی به زه یی به خه لکدا نه یه ته وه خواش به زه یی به ودا نایه ته وه "

به لکو په نگه پیغه مبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به منالانه وه خه ریک بووه و پروو خوش و هاوده میی کردوون، و پیویستیه کانیانی جی به جی کردوو، و هه ست و سوزیانی تیر و پاراو کردوو، له کاتیکدا ئه و له نوژدا و له به رده ستی په روه ردگاریدا بووه، که بیگومان نوژ له لای ئه و سومای چاو و مایه ی ئارامی و چیژ وه رگرتن له خوا په رستی و ئاسوده یی بووه بوی، یان له کاتی ووتارداندا بووه که به رنامه و شهرعی خوی به رز و بلندی پرائه گه یاند.

(خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّةً إِلَى صَلَاةِ الظُّهْرِ - أَوْ الْعَصْرِ - وَهُوَ حَامِلٌ الْحَسَنَ - أَوْ الْحُسَيْنَ - فَتَقَدَّمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الصَّلَاةِ فَوَضَعَهُ بَجَانِبِهِ، ثُمَّ كَبَّرَ لِلصَّلَاةِ فَصَلَّى، فَلَمَّا سَجَدَ أَطَالَ السُّجُودَ، فَلَمَّا انْتَهَتِ الصَّلَاةُ، قَالَ النَّاسُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّكَ سَجَدْتَ

سَجْدَةً قَدْ أَطَلَّتْهَا، فَظَنْنَا أَنَّهُ قَدْ حَدَثَ أَمْرٌ، أَوْ أَنَّهُ يُوحَىٰ إِلَيْكَ، قَالَ: « فَكُلُّ ذَلِكَ لَمْ يَكُنْ وَلَكِنَّ ابْنِي ارْتَحَلَنِي، فَكَرِهْتُ أَنْ أَعْجَلُهُ حَتَّىٰ يَقْضِيَ حَاجَتَهُ » (۱).

جاريكيان پينغه مبهري خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له مال هوه هاته دهره وه بو ناومان بو نه نجامداني نوپژي نيوه پوړو - يان عه سر بوو - كه حه سه ن - يا خود حوسه يني هه لگرتبوو - په يامبهري خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چوو په پيشه وه بو نوپژ كردن و له ته نيشته خو يه وه داينا، پاشان ته لاهو ته كبهري كرد بو نوپژ دابه ستن و نوپژي كرد، كاتي چوو سوژده وه زور مايه وه له سوژده دا، كاتي نوپژ ته واو بوو، خه لكی ووتيان: ته ي په يامبهري خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تو سوژده يه كت برد زورت دريژ كرده وه، گومانمان بو ته وه چوو كه شتيك پرووي دابي، يا خود نيگات بو بيت، فه رمووي: " هيچ شتيك له وانه پرووي نه دا به لام كوره كه م سواري پشتم بوبوو، پيم ناخوش بوو په له ي لي بكه م هه تا پيوستيه كه ي به جي بيني "

واته: هه تا تير ته بي له ياري كردن له سه ر پشتم، وه به وويست و ثاره زووي خو ي ديته خواره وه !!

وه جاريكيان هات بو مزگه وت (نومامه ي كچي زه ينه بي خوا لي ي رازي بيت) كچه زاي هه لگرتبوو، وه پينغه مبهري خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به رنوپژي بو خه لكی ته كرد و ته ويشي هه لگرتبوو، كاتي له سوژده هه لئه سايه وه هه لي ته گرت، وه كاتي سوژده ي ته برد له سه ر زه وي داينه نا (۲).

(۱) رواه الإمام أحمد (۱۶۰۳۳)، و صححه محققه شعيب الأرنؤوط .

(۲) البخاري (۵۱۶)، و مسلم (۴۱) .

حافزی ئینو حه جهر بهر حمهت بی فهرموویه تی: له سۆز و بهزهیی و میهره بانئ په یامبه ر
 صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بۆ ئومامه خوا لئی رازی بیت ته وه بوو کاتی ته چووه رکو عه وه یان سوژده ی
 نه برد ته ترسا له وهی که بکه ویتته خواره وه بویه له سهر زهوی دایئه نا، وه ک ته وهی له بهر
 هوگر بونی به پیغه مبه ره وه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه ته بوو ههر له سهر زهوی دایینی که به
 جیا بوونه وهی لئی بیئارام و شیرزه بی، بویه پیویست بوو که هه لئه سایه وه له سوژده هه لی
 بگریته وه، وه هه ندی له زانایان راده ی گرنگی و بایه خی سۆز و ره حمی منالیان له م
 فهرمووده یه ده ره یئاوه، چونکه له و کاته دا (کاتی نوژدا) دژبه یه کیه ک هاتوته کایه وه له
 نیوان پاریزگاری کردن له زیاده ره ویی کردن له خشوع و ملکه چی له گه ل پاریزگاری کردن
 له به ته نگه وه چوونی ئاره زوو و دلخوشکردنی مناله که دا، په یامبه ر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هات
 دووه می هه لبرارد^(۱).

ئینو عوسه یمین بهر حمهت بی فهرموویه تی: (هه موو ته وانه له بهر راده ی سۆز و بهزهیی
 پیدا هاتنه وهی بووه، ته گینا خو ته توانی به عایشه یان به یه کیک له خیزانه کانی تری بلئ:
 ئا ته م کچه بگره و ئاگات لئی بیت، به لام ته وه سۆز و بهزهیی یه، وه په نگه زور هوگری
 باپیره ی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بوویت ته ویش وویستیته که وا دلئ خوشبکات و دهروونی
 ئاسوده بکات^(۲).

(بِنَمَا رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عَلَى الْمِنْبَرِ يَخْطُبُ، إِذْ أَقْبَلَ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا
 يَمْشِيَانِ وَ يَتَعَثْرَانِ عَلَيْهِمَا قَمِيصَانِ أَحْمَرَانِ، فَنَزَلَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فَحَمَلَهُمَا،

(۱) الفتح الباري (۱۰ / ۵۲۷).

(۲) شرح رياض الصالحين (۴ / ۴۵۷).

ثُمَّ قَالَ: " صَدَقَ اللَّهُ: (إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ)، رَأَيْتُ هَذَيْنِ الْغُلَامَيْنِ يَمْشِيَانِ وَ يَتَعَثَّرَانِ فَلَمْ أَصْبِرْ حَتَّى نَزَلْتُ وَ حَمَلْتُهُمَا (۱) .

واته: له کاتیکدا پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له سهر دوانگه وتاری ئه دا، له پر حه سهن و حوسه یین رَضِيَ اللهُ عَنْهَا هاتن، ئه پر ویشتن و ئه که وتن، یه کی کراسیکی سووریان له بهردا بوو، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له دوانگه دابهزی و هه لی گرتن، پاشان فهرمووی: (به راستی خوای گه و ره راستی فهرمووه: ﴿ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ ﴾ الأنفال: ۲۸ ، ئه م دوو مناله م بینی که ئه پر ویشتن و هه لئه نوتان، خو م پی نه گرا هه تا هاتمه خواره وه و هه لمگرتن).

واته دهروونی ئاسووده نه بوو هه تا له دوانگه که دابهزی و هه لی گرتن، له کاتیکدا ئه و له بهردهم کومه لیکي زوری خه لکیدا وه ستابوو، وه له په رستش و خوا په رستیدا بوو، به لام ئه و سوز و به زه ییه ی که له دلیدا بوو به رامبه ر به منالان په له ی پیکرد و نه یه یشت بوه ستیت هه تا له ووتاره که ی ئه بیته وه ئه و کاته بیانکاته باوهش و ماچیان بکات.

که ئه مه بو خوی په یامیکه بو هه موو باوک و دایکیک که به خو یاندا بچنه وه سه بارهت به هه لسوکه وتیان به رامبه ر به مناله کانیا ن، وه لاسایی په یامبه ر و خو شه ویسته که یان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بکه نه وه و په پره وی لی بکه ن ئه گه ر خو یان به پر وادار و شوینکه وته ی ئه و ئه زانن، و خو شیا ن ئه ویت و به گه و ره و مه زنی دانه نین: ﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي

يُحِبِّبْكُمْ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۱﴾ آل عمران: ۳۱

(۱) رواه أبو داود (۳۶۰۰)، و صححه الألباني في صحيح و ضعيف أبي داود.

واته: (بلی) ئە ی پە یامبەر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ئە گەر ئیوہ خواتان خووش ئەوئیت ئەوا شوئینی من بکەون ئەوکاتە خواش ئیوہی خووش ئەوئیت و لە گوناھە کانتان ئەبورئیت وە خوا لیبوردە و لیخووشبووی میھرەبانە).

وہ لەم تەمەنەدا یاری کردن لە گەلیاندا ھۆکاریکە بۆ ئەوہی کہ خووشیان بووئیت و پابەندبن پیتەوہ، ولەلای خووتەوہ ئارامی و دلنیاپی و خووشی بخەیتە ناو دلپانەوہ. (ھەندی جار خووت وا ئەبینیتەوہ کہ یاری و گەمە لە گەل منالە کہ تدا بکەیت بە لام سەرقال و شپرزەیت لە کاریک یان کیشە یە کدا) کہ ناتوانیت یاری لە گەلدا بکەیت)، کہ ئەم ھەلوئستەت ئەوہ ئە گە یە نی کہ تو ھیشتا بە تەواوہتی منالە کہت نہ خستوتە ناو پرووپەری ژیاننی تایبەتی خووتەوہ.

بۆیە کاتیکی گونجاو دیاری بکە و لە دەروونی خووتدا بلی: ئەم کاتە ھەر ھەمووی بۆ منالە کہم، بەوہش ھەول بدە کہ ئەوہندە ی لە تواناتدایە ئەو کاتە بە شیوہ یە کی تەواوہتی لە گەل منالە کہ تدا بەسەر بەریت، وە بە جوړیک بیت کہ ھەردووکتان بە تەواوہتی چیژ لەو کاتە وەربگرن و خووشی لی بینن.

وہ ئیشە کہت ھەر چیە ک بیت ئەوا منالە کہت مافی بەسەر خووت و کاتە کہ شتەوہ ھە یە. بۆیە بەدەنگەوہ چوون بۆ پپوئستییەکانی لە کاتی ئیستادا یارمەتی ئەدات بۆ ئەوہی کہ خووی و توش باش بناسیت، کہ یاریدە ی ئەدات لەوہی کہ لە پرۆژانی داھاتوودا لە گەل دەورو بەریدا باش بگونجیت)^(۱).

(۱) أولادنا من الطفولة إلى الشباب : ۲۸.

وه با خوۆمان به دوور بگرین له و یاریانهی که مه ترسی ههیه بۆسه ر منالە که، یان رق و توورپهیی منالە که ئەووروزینی، که سیفەت و خوو ره وشتی توورپهیی و ورک گرتنی تیا جینگیر ئەکات.

(ههروهها ههلهیه کی تری باو ههیه له لای زوریک له خیزانه کان، ئەویش بریتی یه له سه رکردنه سه ر منال ئەگەر بۆ یاری و گالته وگه پیش بیت له ههلسوکه وتیدا وه به جووریک قسه ی له گه لدا بکهیت و بیدوینیت که رق و توورپهیی ههلبسینیت ^(۱)).

وه منال له م ته مه نه دا - به تایبه تی دوای سی سالی - ئەگه ری به دوای که سیکدا که یاری له گه لدا بکات و هاوده می بیت و له گه لدا پی بکه نیت، وه هه رگیز ناگه ری به دوای پهیدا کردنی هاووریدا به ئەندازه ی ئەوه ی که ئەگه ری به دوای که سیکدا که یاری و گالته وگه پی له گه لدا بکات و که یف خوۆشی بکات.

ئای که جوان و قه شه نگه کاتی که پهروه ر دیاری سه رکه وتوو سوور بیت له سه ر ئەوه ی که گه وره ترین هاوورپی، و چاکترین گالته وگه پکه ر بیت بۆ منالە که ی و یاری له گه لدا بکات، که یه که مین هاوورپیه تی گیانی به گیانی له نیوان خوۆ و منالە که ی له م قووناغه دا ده ست پیته کات.

وه ئەوه ی که مته ر خه می بکات له م قووناغه دا وگوئی نه دات به گالته وگه پ و یاری کردن له گه لدا، و کاتیک تایبه ت نه کات بۆ یاری کردن و گه شت و گه ران له گه لدا، وه منالە که ی به وه رانه هینیت که به رده وام سلاوی لی بکات و سه ری ماچ بکات، وه خوۆ رانه هینیت

(۱) فن التعامل مع الأطفال للدكتور فهد خالد: ۷۲.

لہ سہر ئہ وہی کہ منالہ کہی بہ سنگیہ وہ بنوسیئیت، و دەست بہیئیت بہ سہریدا، و دەستہ واژہ و دەربرینی خوئشہ ویستی و سۆز و بہزہیی بدا بہ گوئیدا: ئہ واکاتی کہ منالہ کہ گہورہ بوو ھاوړیہ تی و خوئشہ ویستی و سہرنج پراکیشانی بہ رامبہر باوک و دایکی بہ ہیز و بہ تین نابیت.

وہ دواي تپہر بوونی ئہ و قوناغہ باوک و دایک توانای ئہ وہیان نابیت کہ وا پروردہ وہی ئہ و ساتانہ بیگیژنہ وہ بو دواوہ و بین ئہ و جوړہ ھہ لسو کہ وتہی لہ گہ لدا بکہن، و توانا و چالاکی ئہ وہیان نابیت و زات ناکہن کہ گیانی یاری کردن و گالتہ و گہ پی لہ گہ لدا زیندوو بکہنہ وہ، وہ سلاوی گہرم و گوړ، و سہر ماچ کردنی سہرلہ نوئ لہ گہ لدا دەست پیبکہن، مہ گہر بہ نارہ حہ تی و شہرمہ وہ بتوانن ئہ و کارہ بکہن .

وہ پیویستہ لہ سہر باوک و دایک کہ وا خویان بہ دوور بگرن لہ ھوکارہ کانی دروست کردنی ترس و دلہ پراوکی، وہک جیاوازی و ناکوکی دیار و بہر چاوی نیوان ژن و میرد، وہ یہ کیکی تر ئہ وہیہ کہ منالہ کان بہ شتی خہ یالی و پروپوچ بترسیئیریت، وہک جنو کہ، و دیو و درنج و شہولہ بان، و دز، و شتی تری لہ و بابہ تہ، وہ یہ کیکی تر بریتی یہ لہ: (دەربرینی ترس و دلہ پراوکی باوکان لہ سہر منالہ کانیان کہ ئہم ترسہ لہ باوانہ وہ ئہ گوژریتہ وہ بو منالہ کہ) (۱).

کہ ئہ مہ لہ ئاینده دا کاریگہری ئہ بیت بو سہری و کہ سایہ تہ کی لاواز و ترسنوکی لی دەرئہ چیت، کہ ناتوانیت بہ باشی و سہر کہ وتوانہ بریار لہ سہر کارہ کانی بدات و جی بہ جیان بکات.

ئا لیره دا پئویسته له سه زمان گرنگترین تایه تمه ندیه کانی منال له م قوناعی ته مه نه سه ره تایه یدا بناسین و بزاین چین، که به گرنگترین قوناع دائه نریت له ژیانی مروّفا، که تیایدا سه ره تایی بنیات و پیکهاته، وه له سه ره ته و بناغه یه وه پیکهاته ی مروّف ده ره که ویت: ئایا ساغ و تهن دروسته یان نه خووش و ده رده داره، که نزیکه ی هه موو نه خووشیه ده روونیه کان به هوئی به دحالی بوون له سرووشتی ئەم قوناعه و پیداو یستییه کانیه وه په یدا ئەبیته، هه ره له توریه یی، و ترس، و گووشه گیری، و میزه چرکی، و ده مه قالی و شه ره نگیزی، و دروکردن، و دزی، و نه خووشی تری جگه له وانهش هه ره مووی له سه ره تایی ئەم قوناعه دا په یدا ئەبیته و سه ره هل ئەدا ئە گه ره بیته و به خراب مامه له له گه ل منالدا بکریت تیایدا، و هه لسوکه و تیکی په روهرده یی ساغله م و تهن دروستی له گه لدا نه کریت.

به لام ئیمه لیره دا جهخت له سه ره ته وه ئە که یه وه که ئەم خه سلته و تایهت مه ندیانه دروستکراو و لاسایی کره وه نین له لای هه ندی له منالان به لکو له خودی مناله که دا هه یه، ته نانهت ئەمه ته وه ئە گه یه نی که ئەم مناله منالیکی ئاسایی و سرووشتی یه، ئە گه رچی هه ندی زهره ر وزیانیسی بو سه ر په روهردیار هه بیته، گرنگترینی ئە و تایه تمه ندیانهش بریتین له مانه ی خواره وه^(۱):

(۱) جولهی زور و ئارام نه گرتنی له شوینیکدا:

بیگومان به گشتی منال زور ئە جولیت، وه بو ماوه یه کی درێرخایه ن له شوینیکدا دانانیشیت.

وہ جو لہی زور، و یاریکردنی بہرہ وام، و ئارام نہ گرتنی لہ شوینیکدا، و چوونہ سہرہوہ و ہاتنہ خوارہوہ، و جگہ لہو ہہ لسوکہ وتانہش، ہہ موو ئەمانہ لہ زیرہ کی و شارہزایی و پسرپوریتی منالہ کہ زیاد ئە کہن کاتی کہ گہورہ ئەبیت، بہ لام ئەوہی کہ ناجولیت، و بہرہ وام بہ تہنیا لہ قوژبنیکدا بہ کزولہیی لینی دائئەنیشیت ئەوا ئەوہ منالیکی ئاسایی نی یہ، وہ بہ زوری تووشی گوشہ گیری و چہ پاندن و پیش خواردنہوہ و ترس و بیم و شہرمنۆکی ئەبیت بہ ہوی ئەوہوہ.

بہ لام ہندی کار ہہ یہ کہوا ئەبیتہ یارمہ تیدەر لہ فیرکردن و ریکخستنی جو لہی زوری منال لہم قوناغہدا، لہوانہ:

أ) دایک ہول بدات کاتی دەست بہ تالی خوئی لہ گہل منالہ کہیدا بہ سہر بہریت لہ کاری ناومالدا، چونکہ بہ گشتی دەر وونی مروف وایہ ئە گہر بہ گوپرایہ لہوہ خہریکی نہ کہیت ئەوا بہ گوناہ و تاوانہوہ سہر قالت ئەکات، منالیش ہہروایہ ئە گہر بہ شتی بہ سوودہوہ سہر قالی نہ کہیت ئەوا ئەو ووزہ وتوانایہی کہ ہہیہ تی لہ شتی پروپوچ و بی کہ لکدا بہ تالی ئەکاتہوہ و بہ کاری ئەہینیت.

ب) سہردانی کردنی ئەو خزم وکەس وکار و ہاورپی و دراوسیانہی کہ منالی ہاوتہ مہنی منالہ کہی تویان ہہیہ، ہہتا یاری لہ گہل ہاورپی ہاوتہ مہنہ کہی خویدا بکات، تا لہ گہ لیاندا ئەو ووزہ و توانایہی کہ ہہیہ تی بہ تالی بکاتہوہ بہ لام ئەبیت ئەوہ مان لہ بیر نہ چیت کہ ئەبیت رەچاوی ہہ لباردنی خزم و ہاورپی و دراوسینی چاک و سالح بکہیت، ئەوانہی کہ منالہ کانیان لہ سہر خوو و رەوشتی بہرز و بہنرخ پەروردہ ئە کہن، ئەویش بۆ

ټهوهی گوئی له و قسه ناشرین و جوینانه نه بیت که تو پریگریت لی کردووه ههروهه شتی
تریش له خو و رهووشتی قیزه وون و ناشرین ، واتا با پریسه کهت نه که نهوه به خوری ،
جا هه ر له بهر ټهوه ټه بیت پریگری بکریت لهوهی که منال زور بجیته سهر جاده و شه قام
و کولانه کان له گه ل ټه و هاورپیانهی که پهرووردهیه کی راست و درووست نه کراون ،
ههروهه ټه بیت پریگری بکریت لهوهی که به بهرده وومی ته ماشای ته له فزیون بکه ن و
چاوی لی نه تروکینن ، چونکه ټه و پهرووردهیهی که تو به چاکی کردووته ټه و خراپی
ټه کات .

(ج) گه شت و گه ران و چوون بو سهیرانگا و باخه گشتی یه کان ، به لایه نی که مه وه ټه گه ر
هه فته ی جاریکیش بیت .

(د) بیخه یته بهر یه کیچ له خوله تایبه ته کانی له بهر کردنی قورئانی پیروز ، یاخود جگه له وی
بیه یته ټه و شوینانه ی که له سهر خیر و چاکه خوازی پهروورده ټه بیت .

(۲) گور و تینیکی زوری لاسایی کردنه وه :

بیگومان منال لاسایی گه وره ټه کاته وه به تایبه تی دایک و باوک و ماموستاکانی له چاک
و خراپدا ، جا کاتیک باوک و دایک نویژ ټه که ن ټه و منال کانی هه ول ټه دهن لاساییان
بکه نه وه ، وه کاتی باوک جگه ره ټه کیشیت کوره که ی هه ول ټه دات لاسایی بکاته وه ئیتر
به و جوړه له هه موو شتیکی تریشدا ، جا پریگه کانی چاره سهر کردنی ټه مه بریتی یه له م
خالانه ی خواره وه :

ا) چیرۆکی هاوه لآن و پیاوچاکان و زانایان و نمونہی جوانیان بۆ بگپیرینه وه، ههنا ئهوانیش بین لاسایان بکه نه وه و چاویان لی بکه ن.

ب) هاوپییه تیان بکه ن بۆ هه موو شوپتیکی چاک، بۆ ته وهی چاوت لی بکات و لاسایت بکاته وه، وه ک پویشتن له گه لیدا بۆ مزگه وت و سه ردانی کردنی پیاوچاکان و سالخان.

ج) با له به ردەم ته له فزیۆندا دانه نیشیت بۆ بینینی که سایه تیه نموونه یی (خه یالی) و توندوتیژه کان، بۆ ته وهی تووشی پیش خواردنه وه و تیکشکاندن نه بیت، به هوی سه رنه که وتنی له لاسایی کردنه وه یاندا.

د) کاسیت و سی دی و فیدیۆی ئیسلامیان بۆ لی بده ن، که چیرۆکی به ئامانج و پیکه ر ئه گپیرته وه که له گه ل ته مه ن و بیر و هوش و ژیریاندا ئه گونجیت که ته مه ش یارمه تیده ریکی باشه له و بواره دا.

جا کاتی توژیک گه وره بوون و له حه وت سالیان تی په راند ته وسا وایان لی ته که ن که ته ماشای ئه و فلیمانه بکه ن که کاریگه رییان زیاتر و به که لک ترن بۆیان، وه ک ئه و فلیمانه ی که ژیاننامه ی سه رکرده رزگارکه ره موسلمانه کانیا ن تیا یه، وه ک فلیمه کانی: موحه ممه د فاتح و عومه ر موختار^(۱).

(۱) تیینی: به لام زۆریک له زانیا ن فلیم و ته مسیلیان پێ باش نی یه و به حه رامیا ن دانا وه ته ویش له به ر ئه و فه رموده یه ی که له دایکمان عایشه وه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا گپه راوه ته وه، که ووتیه تی: (حَكَيْتُ لَهُ إِنْسَانًا، فَقَالَ: (مَا أَحْبَبْتُ أَنِّي حَكَيْتُ إِنْسَانًا وَأَنَّ لِي كَذَا وَكَذَا)، واته: "جارنکیان لاسایی مرۆفیکم بۆ کرده وه، فه رموی: "حه زنا که م لاسایی که س بکه مه وه و ئه وه نده و ئه وه نده شم هه بیت له مال و سامانی دونیا (نه گه ر مال و سامانیکی زۆریشم پێ بدریت) ". ئه بوداود (۴۸۷۵)، تورمزی (۲۵۰۲). وه به نه تی ته مسیلیش له سه ر درۆ بنیا ت نرا وه که که سیکی دیت ده وری که سیکی ئه بینیت که ئه و نی یه، وه په نگه قسه یه ک بکات که خوی گه وره توپه نه کات و پیتی رازی نی یه وه ک ئه وه که سانه ی که ده وری کافر و بێ باوه ران ئه بینن و قسه کانی ئه وان دووباره نه که نه وه،

(۳) لاساری و یاخی بوون :

منال بە لاساری و یاخی بوونی توند و بەهێز جیائە کرێتەو، با ئەو مان لا سەیر نەبیت و بێن بەو تاوانباری بکەین کە ئەم لاساری و سەرکەشیە لە گەل باوک و دایک و مامۆستاکانی بە ئەنقەست ئەنجام ئەدات، بە لکو پێویستە لە سەرمان هانی بدەین و تیژی بکەین بۆ ئەوێ کە پێچەوانە کە ی بکات، و بێن ئەو چیرۆک و بەسەرھاتانە ی بۆ بگێرینەو کە وای لی بکات دوور بکەوێتەو لە لاساری و یاخی بوون، وە ک ئەوێ بێن کەسی یاخی بە شەیتان بچوینین کە لاساری و سەرپێچی خوای کرد و گوپرایەلی

فەرمانەکانی نەبوو، خوای گەورەش بەھۆی ئەوێ لئی توپەبوو و خستیە ناو ئاگری دۆزەخەو، ھەر وەھا نمونە ی کافر و بی باوهری قیزەوون و بیجگە لەوانەشی بۆ بەھیننەو، کە ئەم نمونانە وا لە منالە کە ئەکات لەو سیفەت و ئاکارە دوور بکەوێتەو، وە لە کۆتایدا بە تەواوەتی جەخت لەسەر ئەوێ کە ئەوێ کە منالی لاسار و سەرکەش ھەرگیز نەخۆش نی یە، و خراپەکار و چەتوون نییە بەرامبەر باوک و دایکی، بە لکو ئەم لاساریە ی ئە گەرێتەو بۆ سرووشتی تەمەنە کە ی، جا ئە گەر هاتوو بە قاچ و پینی پێسەو چوو ناو سیسە مە کە یەو و نە یوو یست دابەزیتە خوارەو، یان نە یوو یست بخەوێت، و سوور بوو لەسەر قیرسی چمە ی تە کە ی، یاخود لاساری نواند لە ھەر شتیکی تردا، ئەوا دووبارە ی

یان ھەر لەبەر تەدا کابرای ئە کتەر خۆی بی باوهرەو دەوری ھاوہ ئیک یان پیاوچاکیک ئەبیتت بە لکو تەنانەت بی ئە دە بی گە یشتۆتە پادە یە ک پرکیشی ئەو بکەن بێن دەوری خوا بێن کە تاوانباران بە ئاگر سزا ئەدات و خواپەرستان بەرەو بە ھەشت بەرێ ئەکات (پەنا بە خوا ئەگرم لەو کارە قیزەوونە) ، بۆیە پێمباش نی یە کە منالە کانمان لەسەر شتیکی پەروەردە بکەین و پابھینین کە لە گەل بەرنامە ی ئیسلامدا ناگونجیت ئە گەرچی بەرگی ئیسلامیشی لەبەر بکریت و ناوی زل و قە بەشی لی بنریت و بە ناوی پرکردنەو ی بۆشایی بواری ھونەری بێن موسلمانانی پتوہ خەریک بکەین کە کاتی زێرینی خۆیان بەم شتانەو خەریک بکەن - وەرگێر -

نه که مه وه که پیویسته هانی بدهین و تیژی بکهین بو پیچه وانه که ی نه ک سوکایه تی پی بکهین و بیشکینین و سزای بدهین.

۴) جیانه کردنه وهی له نیوان کاری راست و هه له دا:

کاتی منال ته بیننی دایکی شقارته یان چه رخیک دائه گیر سیننی، هه ول ته دات لاسایی بکاته وه به لام دهستی خوئی ته سووتیننی، وه دیت دهستی ته خاته ناو ئاوئیکی کولاو و گهرمه وه که نازانیت زهره و زیانی چی یه، وه دیت دهستی خوئی ته خاته بهر په روانه ی پانکه وه له کاتی ئیش کردندا، وه نمونه ی تریش بیجگه له ونمو و نانه که ته وه دهر ته خان که وا منال توانای جیا کردنه وهی نی یه له نیوان کاری راست و هه له دا، بو یه نابیت به لیدان و سوکایه تی پیکردن و شکاندن لی پیچینه وهی له گه لدا بکریت، وه ک چون لی پیچینه وه له گه ل که سیکی گه وره و ژیردا ته کریت، چونکه ژیری و تیگه یشتنی منال هیشتا کامل نه بووه، وه ته گهر هاتوو شتیکی جیا کرده وه ته وا ناتوانی شتیکی تر به هه مان شیوه جیا بکاته وه، به لام ته وهی هه یه پیویسته له سهر ئیمه که وا دووری بخهینه وه له و شته ی که زیانی پی ته گه یه نیت، وه ک چه قو، و شقارته و چه رخ، و پانکه و فینک که ره وه، و ئاوی گهرم.

۵) زور پرسیار کردن :

منال پرسیار ته کات له هه رچی شتیکی هه یه، و له هه ر کاتی کدا بیت، و هه ر چو نیک بیت، به لام ئیمه پیویسته له سهر مان ئاگامان له وه بیت که وا درویان له گه لدا نه کهین، و وه لامی ته و پرسیاره ی نه دهینه وه که له توانای عه قل و هو شیدا نیه و ناتوانی دهر کی پی بکات، و

با پەرچه کردارمان کۆنترۆل بکهین کاتی پرووبه پرووی پرسیاریکی چاوه پروان نه کراو
 ئەبینه وه، و با پئی نه لیین: تۆ هیشتا منال و پچوکیت، و قسه له سهر ئەم شتانه مه که
 (قسه ی وا مه که)، چونکه منال لاسار و سه رکه شه (عه نیده)، و ئەو وه لامه زیاتر
 شهیدای ئەکات بۆ زانینی وه لامی پرسیاره که ی و گه پان به دوایدا، و ناچار ئەبیت پرسیار
 له که سیکی نزیکی بکات، یان له مامۆستای دایهنگه یان خویندنگه که ی بکات، که پهنگه
 وه لامیکی هه له ی بداته وه و ئەم وه لامه بلکیت به بیر وهوشیه وه و بچیتته میشکیه وه، که
 ناتوانی هه روا به ئاسانی بیسپرتیه وه و نه یهیلیت یان راستی بکاته وه، جا بۆیه پئویسته
 له سه رمان که دل و هوشمان بکهینه وه بۆ پرسیاری مناله کانمان پیش ئەوه ی په نجه ی
 په شیمانی بگه زین و ئاخ هه لکیشین.

(٦) بیر تیژی و توانایه کی زۆر بۆ له بهرکردن :

منال به سرووشتی پاکی خۆی بهرده وام بیر و هوشی ساف و بیگهرد و سپیه، نه خهم و
 خهفت و نه کیشه و گیروگرفته کانی رۆژگار پیس و له که داریان نه کردووه، له بهرئه وه
 شتانیکی زۆر له بهر ئەکات بی هیچ ده رککردن و تیگه یشتنیک، بۆیه پئویسته ئەم به هره ی
 بیرتیژی و توانا زۆره ی بۆ له بهرکردن بقۆزینه وه بۆ: له بهرکردنی قورئانی پیروۆز، و فهرمووده
 شیرینه کانی پیغه مبه ر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، و نزا و پارانه وه و وویرده کان، و شیعرى پر واتا و
 سروودی به که لک، وه خویندن و له بهرکردن، که زۆر ئەسته مه له م ته مه نه دا شتیک له بهر
 بکات و له بیرى بچیتته وه .

به لام پئویسته ره چاوی شیوازی له بهرکردنه که بکریت که ئەبیت ئاسان و سه رنجراکیش
 بیت.

(۷) حەزکردن لە هاندان :

کە ئەمەش ھۆکارێکی بەشدارە لە ھەموو تاییەتمەندییەکانی منالدا، کە پێویستمان پێیەتی لە کاتی لاساری و یاخی بوون، و لە کاتی جیاھەکردنەوہی لە نیوان کاری راست و ھەلەدا، و لە کاتی زۆر جولان و ئارام نەگرتنی لە شوینیکدا، وە پێویستە لە سەرمان هاندانەکانمان جۆراوجۆر بێت لە مادییەوہ بۆ واتایی و مەعنەویی، ئەویش بۆ ئەوہی منال لە سەر شتیکی دیاریکراو پانەیت و خووی پێوہ بگریت، وە بێت بە کەسیکی بەرژەوہندی پەرست و مەسلەحەتچی، کە بەرامبەر بەو کارە ئەنجامی ئەدات شت وەربگریت. وە ھۆکارێکی گرنگی تر لە کاتی هانداندا ئەوہیە کە منال بە پاداشتی پوژی دوایی یەوہ بەستریتەوہ، بۆ نمونە پێی بلین: (ھەرکەسی گوی لە قورئان بگری خوا لێی رازی ئەبیت)، (پاداشتی ئەم پیتە لە قورئان دە چاکە یە)، (ئەو نوێژە ی ئیستا لە مزگوت ئەنجامتدا خیری بیست و حەوت ئەوہندی ئەو نوێژە ی ھە یە کە لە مألەوہ ئەنجامی بدەیت)، وە بێن بە کاروکردەوہی ھاوہ لانەوہ بیان بەستینەوہ و ھۆگریان بکەین، بۆ نمونە کاتی ئەچیت بە مەشق کردن لە یانە یەکی وەرزشدا با پێی بلین: تۆ وەکو پێشەوا عومەری کوری خەتاب رَضِيَ اللهُ عَنْهُ بە ھیز دەرتەچیت کە بی باوہرەکان لێی ئەترسان، یاخود بێن بێستینەوہ بە کەسە ی کە خوشی ئەوئیت، وە ک باوکی، یان خالی، یان مامی، یان مامۆستاکە ی، ک بێگومان شیوازەکانی هاندان فرە و ھەمەجۆرن، وە بۆ نمونە یەکیکی تر لەوانە: (بێن ئەستیرە یە ک بکەیت بە پەراوی دایەنگە کە یەوہ) و لەبەرچاوی ھاوڕێکانی و کەس و کا و باوانیەوہ ستایشی بکەیت، و بە جوانترین ناو کە خووی پێی خوشە بانگی بکەیت ا بێجگە لەو شیوازانەش.

٨) حەزکردن لە یاری و گالتهوگەپ :

کە بێگومان ئەم کارە نەنگ و ناتەواویی نی یە، بەلکو زۆر جار یاریکردن ھۆکاریکە بۆ وەرگرتن و دەستخستنی بەھرە و کارامەیی، و کۆکردنەوێ شارەزایی و پەسپۆریتی، و گەشەکردنی زیرەکی، بەراستی چاکترین ھۆکار بۆ فێربوون بریتی یە لە یاریکردن، وە یاریکردن و گالتهوگەپ ئارەزوومەندانە نی یە بەخواستی پەروەردەکارە کە بیٔ (ئەگەر حەزی لی نە کات ئیتر وازی لی بەیٔیت و فەرامۆشی بکات) ھەر وە کو چۆن نەنگ و ناتەواویش نی یە بۆ منالە کە (کە زۆر حەزی لە یاریکردنە)، بەلکو ئەوێ ئەنجامی ئەدات سرووشتی تەمەنە کە یە تی و ئەخوایٔ و یەکیکە لەو تاییبە تەمەندیانە ی کە بە بی بوونی ئەو ئە بیٔ بە منالیکێ نا سرووشتی، وە ئیمە ھەر ئەو مان لە سەرە کە لە ھەلبژاردن و دیاری کردنی کاتەکانی یاری کردندا پێنویٔی بکەین و بۆ یاری خۆش و بە کەلک ئاراستە ی بکەین، وە تی بگە یە نین کە وە چۆن کەلک لە و جۆرە یاریانە وەربگریٔ، وە ھەر وە ھا ئە و منالانە ی بۆ ھەلبژیٔرین کە یاری لە گەلدا بکات.

٩) حەزکردن لە کێبکی و مەملانی :

ئەم تاییبە تەمەندیە ش ئە گەر بە باشی پێنمایٔ و ئاراستە بگریٔ ئە و ئە بیٔتە ھۆکاریکی گرنگ بۆ سەرکەوتن و لیھاتووی و داھێنان، ئەویش بە وە ئە بیٔت کە وە بیٔت بە منالە کە ت بلیٔت: حەزناکەم لە ھیچ شتی کدا دواکە و توو و لە دواوہ بیٔت، بەلکو ئە بیٔت ھەمیشە یە کەم بیٔت. وە پێی بلیٔ: فلانە منال ئە و کارە ئە کات، ئە ی تو بۆچی وە کو ئە و نە بیٔت؟ بەلکو تو ئە توانی لە و باشتەر بیٔ ئە گەر بیٔت ئە وە و ئە وە ئەنجام بە دەیت، ئیتر ئا بە و جۆرە بەردەوام

ہانی بدہ لہ سہر کیتپرکی کردن لہ کاری خیر و چاکہ دا لہ گہل پہ چا و کردنی ئەوہی کہ
نہیہیت زیادہ پرهویی تیادا بکہی بہ جۆریکی ئەوتۆ کہ گیانی شہ پرنگیزی، و غیرہ کردن، و
رق و کینہ بہ رامبہر کہسانی لہ و سہر کہ وتوو تری تیا بو و روژنیت .

(۱۰) بیر کردنہوہی خہیالی یان زیندہ خہون:

بیگومان منال لہم تہ مہنہ دا ہیشتا ہوش و عہقلی کامل نہ بووہ وہک لہ پیشہوہ لئی
دواین، جا لہ بہر ئەوہ شہ پۆلی خہیال و داغہ لیدان زال ئەبیت بہ سہر بیر کردنہوہیدا، کہ
ئەم دەستہ واژہیہ لای گہورہ کان پیی ئەلین خہیال پلاوی یان داغہ لیدان - بہ تاییہ تی لای
کوہ و کچی ہہرزہ کار و تازہ پیگہ یشتوو - کہ ئەم داغہ و خہیالہ بیر کردنہوہیہ لہ دنیاہ ک
تردا نہک راستہ قینہ، بۆیہ نایت بزار و وہرس بیت کاتیک ئەبینیت منالہ کہت دانیشتوو
و بیر لہ شتیک ئەکاتہوہ (کہ ہہر خۆی ئەزانی چی یہ) .

بۆیہ کاتی بۆی ئەدوین و باسی بہ ہہشتی بۆ ئەکہین کہ: ہہر شتیک کہ بہ دلتا بیت
حہزی لئ بکہیت تیایداہ، با لہ ویدا وازی لئ بہینین کہ چۆنی ئەویت بہ ئارہ زووی خۆ
بیری لئ بکاتہوہ، ہہر وہا کاتی کہ پیی ئەلین: (پەر وہردگارمان گہورہ و مہزن و زۆ
بہہیزہ)، با لہ ویدا وازی لئ بہینین لہ دەریای خہیالدا بہ ئارہ زووی خۆی مہلہ بکات^(۱)
ہہتا ئەو کاتہی کہ گہورہ ئەبیت و ہوش و عہقلی پیی ئەگات و کامل ئەبیت (۵
ئەتوانیت دہرک بہ راستیہ کان بکات و ہہلہ کانی بۆ دہرئہ کہویت) .

(۱) بہلام بہو مہرجہی نہیہت لہ سنوری خۆی بترازیت و بیر و خہیالی چۆنی بوویت نا بہو جۆرہ وینای خوای گہورہ بکات
بہدروستکراوہ کانی بچوونئ، چونکہ ئەگہر ہاتو بہ تیگہ یشتنی خۆی و وینای ئەمہی کرد ئەوا ئەمجۆرہ تیروانینہ لہزہ بیندا جینگ
ئەبیت و ززر بہزہ حمەت لہ ہزر و ہوشیدا ئەسپریتہوہ - وەرگێر - .

(۱۱) خواست و نارزوو بو فيربووني پيشه و پسرپورتي :

جا ته گهر هاتو باوکی دارتاش بوو، يان ياريزان، يان ئاسنگهر، يان ماموستا، يان وهستای
 ئاو و ئاوهرؤ، ياخود نه گهر که ناسيش بيت، نه واهه بينين منال ههول ته دات به لاسايي
 کردنه وهی باوکی فیری نه و پيشه یه بيت، نه مهش بو منالی پچوکی خوار شهش سالی یه،
 به لام دواي نه و ته مه نه ته م خولیا یه که م نه بيته وه.

(۱۲) گه شه کردنی خیرای زمانه وانی و پراهاتن و فيربووني زمان و توانای قسه کردن:

بينگومان فرههنگی زمانه وانی منال به به رده وامي له گه شه کردن و زياد بووندايه، که چهند
 شتيک کاریگه ری راسته و خوئی نه بيت بوسه رته م گه شه کردنه وه ک ته ندروستی گشتی
 مناله که، به تاييه تی زه مه خوراکی چاک و دروست، وه هه روه ها په يوه ندی خيزانی، و
 ناوهرؤکی کومه لايه تی، و ئابوری، و ئاستی زمانه وانی باوک و دايکه که.

وه بو چاودیری کردنی گه شه کردنی خیرای زمانه وانی مناله که، و بو دوورکه و تنه وه
 له وگيروگرفتانه ی که دواتر له گو کردنیدا ده رته که ویت پيوسته ره چاوی ته م خالانه ی لای
 خواره وه بکريت:

(۱) دوورخستنه وهی منال له ووشه ناشرين و پيس و قیزه ونه کان: وه ک جنیودان و قسه ی
 ناشرين.

(۲) پشکینی ماوهی و خولی مناله که و چاودیری کردنی ته ندروستی، به تاييه تی گوئی،
 چونکه رهنگه توانای بیستنی کز و لاواز بیت.

چون مناله كانت په روره رده نه كېت
(۳) تېكه لى و نامشو كړدى مناله چاك و سالحه كان.

(۴) چيروكى پر واتا و به نامانجى زور بو لېده ين له پړنگه ي كاسيت و فيديو و سر
ديه وه.

(۵) راستكردنه وهى تهو بيژانه ي (تهو له فزانه ي) كه منال به پېچه وانه وه ته يليت و گړي
ته كات، و پينه كه نين پي، يا خود بين پي رابو پرين و گالته ي پي بكه ين بو ته وهى لاسا
و ياخى نه بيت.

(۶) پيوسته له سهر په روره رده كار - به تايبه تى باوك و دايك - و وشه كان له ده رچه ي تايبه تى
خويه وه به جوانى ده رپن، بي ته وهى لى بېده نگ بن له و وشه هه لانه ي كه ده رى ته پر:

(۱۳) خواست و ثاره زوو بو شت هه لوه شاندى و سهر له نوې دروستكردنه وهى :

تهم خوليا و ثاره زوو هه ندى كه س به جوړي ك له تيكدانى دائه نين كه له راستيدا وان
يه، به لكو ته وه له سروشتى تهو قوناغه يه بويه پيوسته منال دوور بخريته وه له هه ر شتي
كه شياوى هه لوه شاندى بيت، يا خود ترسى ته وهى لى بكرىت، وه ته بيت تهو يار يانه:
بو به يترىت كه تايبه ته بهو ثاره زوو وه وه ك: شه مه نده فهر، و يار يه شه ش پالوه كا
(ميكانو، و چيروك، و كاغه ز، و قورى ده ستكرد (قورى صناعى).

(۱۴) خيرا هه لچوون و توور په بوون :

منال رقى هه لئه سىت و توور په ته بيت به راده يه ك بو هه موو كار يكي گرنى و بي بايه خيشر
گرنى ترينى تهو توور په بوون و هه لچوونانه ش برىتى يه له:

(۱) ترس: کہ ئەمە لای کچان زیاترە، بۆیە نابێ منال سزا بدریت بەوہی کہ بە پۆلیس بترسینریت، یان بە تاریکی، یان باوکی، یان بە مامۆستا، یان بە خێو و دیو و درنج و شەولەبان، یان بە غۆلی بیابان بترسینریت، چونکہ هەموو ئەمانە ئاکامی قورس و خراپی ئەبیت لە پاشەپۆژدا، و نەخۆشیەکی زۆری دەروونی، و میزەچرکی (میز بەخۆداکردن)، و چەپاندن و پیش خواردنەوہ، و گۆشەگیری لی ئەکەوێتەوہ.

(۲) توورەبوون: کہ لە نیشانەکانی بریتی یە لە: وازھێنان لە خواردن، یان شت شکاندن، یان لەخۆی ئەدات (بە زللە و بۆکس بەرئەبیتە خۆی)، وە ھۆکار و پالنەری توورەبوون چەند شتیکیە لەوانە: قسە پێووتن و سەرزەنشت کردن و پەخنە لیگرتنی، بەردەوام بەراوردی بکەیت بەکەسانی تر، ناچاری بکەیت کەوا شوین ھەندی داب و نەریت و سیستەم و پێشوینی تاییەت بکەوێت (کہ لە گەل تەمەن و سەردەمی ئەودا نەگونجیت)، ئەرکباری بکەیت و ئیشیکی پێ بسپیریت کہ لەسەر و توانا و دەسەلاتی ئەوہوہ بیت، توورەبوونی باوک و دایک و دەمەقالبی بەردەوامی نیوانیان.

(۳) زۆمداری (غیرەکردن): کہ ئەمە بەزۆری لەناو کچاندا بڵاوە، وە زۆرجار بەھۆی لەدایک بوونی منالیکی نوپوہ دروست ئەبیت، کہ منال وا ھەست ئەکات سۆز و خۆشەویستی باوک و دایکی لی زەووت کردووە، بۆیە ھەلئەسیت بە ئازاردانی، یان بەبێ وویستی خۆی میز ئەکات بەخۆیدا، یان دیت گاگۆلکی ئەکات لەکاتیکیدا پێشتر بەپێی خۆی ئەپۆی ئەمەش بۆ ئەوہی سەرنجی بۆ پراکیشریت، وە ئەم غیرەکردنە - ئەگەر بوو - بەوہ چارەسەر ئەکریت کہ بیت داوا لە منالەکان بکەیت کەوا یەکتەری ماچ بکەن، و

یہ کیکیان دیاری بدات بهوہی تریان، و یہ کتری پیش بخن له شته کاندای و گیانی
خونہ و ویستیان تیا بچینریت، و له کاتی مامه له و هه لسوکه و تدا که سیان پیش نه خریت،
ئه گهرچی ئه و هوی تریان که موکوری هه بوو یا خود نه خوش بوو، وه بو نموونه بییت
پرته قالیک به دیت به گهره که یان تا به یه کسانی به سهر له خوئی پچو کتردا دابه شی بکات،
ئیتر ئا به و شیوه یه.

پوخته ی باس ئه و هیه که:

- منال خواهنی تایبه تمه ندی خوئی تی که پیویسته به دلئیکی فراوانه وه وه ری بگرین و
رینوینی بکهین و پروردده و پوخته ی بکهین، وه بیگومان پروردده کردن پیچه وانه و
ناساز ئه بییت ئه گهر بیته هوئی زیان گه یاندن به پروردده کاره که یان مناله که، یان زورکرد
و گرنگی پیدانی ئه گهر به و جوړه نه بییت (واته: نابیت له راده ی پیویست بچیتته دهره وه
له توانای مناله که دا نه بییت، به لکوئه بی به پیی ئاستی ته مهنی مناله که بییت و وه پرس
بیزاری نه کات)، وه ئه م تایبه تمه ندیانه هاوبه شه له نیوان کچ و کوردا، وه له ناو هه مو
منالیکیشدا به گشتی له گه ل جیاوازی پله کانیشیاندای، ئه ویش له بهر بوونی جیاوازی تاک
له نیوان هه مو و مروقه کاندای به گشتی، وه منالانیش به تایبه تی.

- تاوانبار نه کردنی منالان به لاسار و یاخی و تیکدر و ناله بار و چه قاوه سوو.

- ره چاو کردن و گویدان به پیشه نگیستی کردنی باش له م قوناغه دا زور گرنگه، به تایبه تی

منال دیت لاسایی که سی به رامبه ری ئه کاته وه که پیشه ننگه بوئی و شت له بهر ئه کات

له بیری ناچیتته وه، و فهره ننگه که ی زیاد ئه کات به و هوی که ئه بییستیت (له قسه ی چاک

خراب) .

- لابرندی ئەو شت و مەکانەى کە زیان بە منال ئەگەینیت و دوورخستنهوہى لێى، وەک ئاوى گەرم، و چەقۆ، و ئاگر.

- گرنگیدان بە منال بۆ لەبەرکردنى قورئان، و فەرموودە، و پارانەوہ، و ویردەکان، و ھەلبەست و سرودى بەسوود.

- ھەمیشە بەستنهوہى منال بە پێشەنگە چاکەکانەوہ لە پەيامبەران و ھاوہلان و پیاوچاکان.

- کەرنى یارى بۆ منال توانا و زیرەكى پى گەشەدەکات، بەتایبەتى ئەو یاریانەى کە ھەلئەوہ شینریت و پیکەوہ ئەنریتەوہ، وە با یاریەکان جۆراوجۆر بن.

- چاودێرى کردنى بەرەوپیش چوونى گەشەکردنى لاشەى منالەکە، کە کچ کیشى زیاتر ئەبیت لەکور، و کورپش بالای زیاتر بەرز ئەبیتەوہ لە کچ، کە ئەم گەشەکردنە لەزۆربەى حالەتەکاندا بەوجۆرەى بەنزیکى.

قوناغى دووہم : ئەدەبى دابدە لە ھەوتدا، واتە لە تەمەنى ھەوت سالیەوہ، ھەتا تەمەنى چواردە سالی، کە تەمەنى پێگەشتن و فام کردن، و گەشەکردنى بیر و ھۆش و تیگەشتنە، بۆیە پێویستە لەسەر باوک و دایک کە پروردەى ھۆش و عەقلی منالەکیان بکەن، وە شتیکی بەلگە نەویستە کە مەبەست لە پروردەکردن تەنیا دابینکردنى خۆراک و پۆشاک و شوینى ھەوانەوہ نى یە بۆ منالەکە وەک زۆریک لەخەلکی تی گەشتوون، بەلکو ئەبیت خۆراکی میشک و ئەقلیشى بۆ فەراھەم بەینریت، بۆ ئەوہى ئاوەز و ژیری گەشە بکات، و خو و پەووشتى جوان بیت.

وہ شتیکی زانراوہ کہ خوی بہرز و بلند ھەرۆک چۆن جۆری پەگەز و شیوہی منالەکانمانی بەشیوہیەکی ھەمەجۆر بەدیھیناوە، کہ ھەیانە قەلەوہ و ھەشیانە لاوازە، و ھەیانە بالای بہرز و ھەشیانە کورتە بالایە، و ھەیانە سپی پیست و ھەشیانە پەنگی بۆرە، بەھەمان شیوہ خوو پەووشت و پەفتاریشیانی بەشیوہیەکی ھەمەجۆر بەدیھیناوە، کہ تیایاندا ھەیە ھیمن و لەسەرخۆ و ھەشیانە تورپە و ترۆیە، و ھەیانە ژیر و تیگەیشتووہ و ھەشیانە گیل و کەودەنە، و ھەیانە سانا و ئاسانە ھەشیانە قورس و دژوارە.

بەلام جیاوازی ھەیە لە نیوان چۆنیەتی ھەردوو بەدیھاتنە کەدا: بەپراستی شتیکی بەلگە نەویستە کہ ئیمە نەئەتوانین شیوہ و پەوالتیان بگۆرین نە ئەشتوانین چاکیان بکەین، بەلام خۆ ئەتوانین خوو پەووشت و پەفتاریان بگۆرین و پەری پێ بدەین و ئیش بکەین لەسەر گەشە پیدانی لایەنە چاکەکانی، و سنوریک بۆ پەووشتە خراپ و قیزەونەکانی دابنن، وە ئا لیرەدا نۆرە ی باوکان و دایکان و پەروەردەکاران دیت کەوا پۆلی خۆیان ببینن، جا ئەگەر تیبینی خوو پەووشت و پەفتاریکی جوانیان کرد لە منالە کەدا با بێن سوپاسی بکەن، و پشتگیری لێ بکەن و ھانی بدن لەسەری، وە ئەگەر تیبینی خوو پەووشت و پەفتاریکی خراپیان لیکرد ئەوا بابین بە نەرم و نیانی ئامۆژگاری بکەن، و وازبھێنن لە پەخنە و تانوت لیدان و گالتە پیکردنی.

قوناغی سی یەم : ھاوپیستی بکە لە ھەوتدا، واتە: لە تەمەنی چوار دە سالیەوہ، بۆ تەمەنی بیست و یەک سالی، ئەم قوناغە لە ھەرزە کاریەوہ دەست پیئەکات، کہ تیایدا غەریزە و خووہ سرووشتیەکان ئەکرینەوہ، و گەنج ھەول ئەدات کہ بوونی خۆی بسەلمینی، بۆیا

پتویستہ لہ سہر باوک و دایکی کہ گوئی لیبگرن، و ریز لہ را و بوچوونہ کانی بگرن، و
 ئارام بگرن لہ سہر نامویی رہفتارہ کانی، و ووشکی خوو رہووشتہ کانی، بوئہوہی بہ لہ سہ
 و یاخی نہ بیت، و تووشی لادانی ئاکاری و رہووشتی نہ بیت.

وہ زوریک لہ باوکان سکالایانہ لہ دەست یاخی بوون و خراپی ئاکار و بہ درہ ووشتی
 منالہ ہہرزہ کارہ کانیان، ہوکاری ئہوہش بوئہوہ ئہ گہریتہوہ کہ: ئہوان نہ یانتوانیوہ لہ دوو
 قوناغہ کہی پیشتر یان لہ قوناغیکیاندا بہ شیوازیکی جوان مامہ لہ و ہہ لسو کہ وتی لہ گہ لدا
 بکہن، بہ لکو بہ شیوازیکی ووشکی لہ رادہ بہ دہر، یان بہ ناز پیدانیتی خراپکہر مامہ لہ یان
 لہ گہ لدا کردوہ، وہ پروردہ کردنیتی راست و دروست و بہ کہ لکیان فہراموش کردوہ،
 بہ لکو ئہمہ بوخوی پروردہ کردنیتی کویرانہیہ، بہ بی ہیچ پلانیتی لیکولراو، و
 بہرنامہیہ کی پیکہر و ئامانجدار، جا ئہ گہر پروردہ کردنہ کہ یان لہ سہر بناغہیہ کی راست
 و دروست لیکولراوہ بنیات نہ نین، و پرو بہ روی لیشاوی ہہرزہ کاری بینہوہ، کہ پرہ لہ
 ہہژاندن و حہز و ئارہ زوو، و بہ خودا نازین و مہستی و ہیز کہ ناتوانیت بہ سہر دہروون
 و حہز و ئارہ زووہ کانیدا زال بیت و بیگریتہوہ و کوئترولی بکات، ئہوکاتہ رازیکردن و
 گوپینی ئاکار و رہووشتی قورس و ناپرہحت و زہحمہت ئہ بیت.

ئہوکہ سہ راستی ووتووہ کہ ووتووہیہ تی: ئہدہ بی منالہ کانتان دابدہن بہ پچوکی، چاوتان
 پیمان گہش ئہ بیتہوہ کہ گہورہ ئہ بن.

شاعیریش ووتویہ تی:

قَدْ يَنْفَعُ الْأَدَبُ الْأَحْدَاثَ فِي مَهَلٍ وَلَيْسَ يَنْفَعُ فِي ذِي الشَّيْبَةِ الْأَدَبُ

چون مناله كانت پهروورده نهكيت

وَلَنْ تَلِيَنَّ إِذَا قَوْمَتَهَا الْخُشْبُ (۱)

إِنَّ الْغُصُونَ إِذَا قَوْمَتَهَا اعْتَدَلَتْ

واته: (لهوانه يه نهدهب دادانی منالی تازه پيگه يشتوو به شينه يی که لکی هه بيت، به لاد

له گهل گه وره و به ته مه ندا هيچ که لکيکی نابيت.

لقی تهر و تازه ی درهخت نه گهر بته ویت راستی بکه يته وه راست نه بيتته وه، به لام نه گهل

بته ویت ته خته يه کی رهق به ئاسانی بنوشتيته وه و نه رمی بکه يت بو ت ناكري).

وه هه ندي له پيشيني چاک فهرموويانه: چاکه بکه له گهل مناله که تدا، نه وا به راستی

نه ویش شایانيه تی که چاکه ت له گهل لدا بکات (تو چاک به نه ویش له گهل تا چاک

نه بيت)، وه هه رکه سی ئاره زوی لی بیت نه توانی خراپه له گهل مناله که يدا بکات (۱).

به لی ! ئایا خراپه کردنی باوک له گهل مناله که يدا بریتی نی یه له پهروورده نه کردنی!

پهروورده يه کی راست و دروست؟، و ئاوه لا کردنی بوار بو ی له بهردهم هه موو نه و شتانه؛

که ئاره زوی لی نه کات له هز و هه وهس و شاشه کانی ته له فزیون، و هه لپرشتنی پاره

سامان بو ی و ئاسانکاری بو چیژ وه رگرتن و رابواردنی؟ ئایا نه وه خراپه کردن نی یه

نه ی باوک - که تو بیت ووشک و رهق و توند و تیژ بیت له گهل يدا؟ نه ی ئایا نه و

خراپه کردن نی یه که بیت نه هیلیت مناله که ت په یوه ندي بکات به خوله کانی فیربوون!

له بهر کردن قورئان، و نه و هاوړی چاکانه ی که له گهل يدا نه بن له هه موو کاریکی خیر!

چاکه دا؟ جا له بهر نه وه تو هه ر به منالی خراپه ت له گهل لدا کردووه، بو یه لومه و سه رزه نشتر

مه که نه گهر له پیریدا خراب بوو له گهل تا.

(۱) المنتظم (۱۲/۱۳۳).

(۲) موسوعة ابن أبي الدنيا (۸/۴۴).

بۆیہ پیویسته له سه زمان که وا چاودیری منالہ کانمان بکهین به ته نگیانه وه بین له ته مه نی هه رزه کاریدا، چونکه به راستی قوناغیکی هه ستیار و ترسناکه، و ترسناک ترین قوناغیش که منال پیایدا تیپه ر ئه بیت: بریتی یه له قوناغی هه رزه کاری مامناوهندی، که له ته مه نی چوارده سالیه وه ده ست پی ئه کات، بۆ ته مه نی حه قده سالی، که ئه مه ش قوناغی لیشاوی لاویتی یه، و قوناغی گه شه کردن و گورانکاریه خیرا و تیژ تیپه ره کانه، که له ناکاو دیت به سه ر هه رزه کاردا هه م له لایه نی جهسته یی و هه م دهروونیشه وه، که کار ئه کاته سه ر ره ووشت و کردار و هه ست و میشکی.

وه ئه م قوناغه تاییه تمهندی و گیروگرفتی تاییه ت به خوی هه یه، بۆیہ هه ر ئه بی بهرپرسیارانه مامه له له گه ل ئه م قوناغه دا بکریت، له سه ر بناغه یه کی توکمه ی زانستی و پهروه ده یی، دوور له شپزه بوون و کویرانه، جا ئه گه ر هاتو ئه م قوناغه به سه لامه ت وهیمنی تیپه ری، ئه وا ئه مه نیشانه و به لگه یه له سه ر چاکیتی و ژیری و تیگه یشتووی پهروه ده کاره که.

وه ئه گه ر ئیمه شاره زای تاییه تمه ندیه کانی ئه م قوناغه بووین، ئه وا مامه له و هه لسوکه وت کردنمان له گه ل ئه م تاییه تمه ندیه دا زۆر ئاسان ئه بیت.

دیارترین تاییه تمه ندیه کانی هه رزه کاریش بریتی یه له:

(۱) بوونی ووزیه کی زۆری له پراده به ده ر له جهسته و هه ست و سۆزیدا، جا هه رزه کار له م قوناغه دا، ووزه و توانایه کی زۆری جهسته یی و هه ست و سۆزی هه یه، که ئه گه ر هاتو ئه ی باوکی به ریژ که لکی لی وهرنه گریت و به کاری نه هیئت له کاری چاکه دا، و وازی

لی بہینیت کہ زوران بگریٹ له گهل به تالی و بی ئیشیدا، و بیت هاوړیتی هرکه سیک بکات که خوی ئاره زوی لی بیت، ئەوا تو هاتوویت به بی چه قو کوشتووته، و له دواي ئەوه شه کت و ماندووت ئەکات ئە گهرچی له دواي چهند سالیکی تریشه وه بیت.

وه ریځه چاره ی به که لک بو مامله کردن له گهل ئەم سیفه تەدا ئەوه یه که: به تەنگ منالہ که تەوه بییت به چاودیری کردن و له خوگرتنی، به بی زیاده پوهیی کردن له ناز پیدانی. و پیوسته لیه وه نریک بیت، و هاوړتیت بکات له چوون و هاتنه وه تدا، و پیوسته تو له گهلیدا وه ک هاوړیه کی هوگر و خوشه ویستی بیت، که نهینه کانی خویت بو بدرکینیت، و واز له روتین و په سمیات بهینه، که نابیت له نیوان منال و باوکدا هه بیت، ههروه ها نابیت له نیوان ژن ومیردیشدا هه بیت.

(۲) سهر به خو بوون و له خوبایی بوون، که به خو نازین زال ئە بیت به سهریدا، و هه ولی خو سه لماندن و خو سه پانندن دهست ئە گریٹ به سهر خوو ره ووشتیدا، و هه ز به کیپرکی ئەکات هه تا سهرنجی که سانی تر بوخوی رابکیشتی، و وا به چاک ئە زانی کاریک ئەنجام بدات که سهرنجی بدریت و ئاووړی بولا بدریته وه، وه ک پوشینی پوشاکی زهق و سهر، و قر دریز کردنه وه، و گرنگیدان به ئوتومبیل و ئامیره کانی، و ئاره زوو کردن بو رهفتار و رهووشتی شه په نگیزانه، هه تا که سایه تی و سهر به خو بوونی خوی بسه لمینیت.

به که لکترین ریځه چاره بو مامله کردن له گهل ئەم شیوازی رهفتار و سیفه تەدا ئەوه یه که: وای لیکهیت که ههستی باوهر به خو بوونی له لا پروینیت، و له کاره کاندا راوژی پیکهیت و رای وهر بگریٹ، و به هیمنی چاودیری بکهیت، وه ئەوه ههستی لا دروست

نه که ی که و ا تیښگات دلہ پراوکیت بو ئه نیتته وه و به هوی ئه وه وه تووشی نا ئارامی و شپړزه یی بویت.

(۳) ئه و وبله به دوا ی که سیکی پیشه نگدا هه تا دوا ی که ویت و په پره وی بکات، جا له کاری خیردا بیت یان له شهردا.

جا ئالیره دا پوولی تو دیت ئه ی باوک و په وروږده کاری به پریز، تا بیت به پیشه نگیکی چاک و باش بو کوره که ت، و رازی بکه یت که پیشه نگیکی باش بو خووی هه لبر پریت، هه تا په نا نه باته بهر نمونه ی نامو و ناباو و ساز.

(۴) حهزی له کاری سه رکیشی و خو خسته ناو تا قیکردنه وه کان و روو به روو بوونه کانه، بی ئه وه ی پروانیتته ترسناکی و سه رنجامه چاوه پروان نه کراوه کانی.

وه به که لکترین ریڼه بو مامه له کردن له گه ل ئه م شیوازی رهفتار و سیفه ته دا ئه وه یه که: یارمه تی بده یت بو ئه وه ی گیانی ئازایه تی و جهر به زه یی تیا پروینیت، که ئه گه ر بیتو پرامی بکات له و کارانه دا که که لکی بو ی هه یه ئه و له پاشه پوژدا ئه بیت به که سیکی خاوه ن پله و پایه ی ئه و تو که به په نجه کانی ده ست ئاماژه ی بو بکریت.

وه دوور که وه ره وه له وه ی که بیت به شیوازیکی ئه و تو وه سفی بکه یت که سوکایه تی تیابیت و گیانی رق و تو وره یی تیا بو وروژینیت، وه ک ئه وه ی بیت به که سیکی هه له شه و لاسار و شتی تر وه سفی بکه یت، چونکه ئه وه مه گه ر هه ر سوور بوون له سه ر ئه و کاره و لاساریتی تیا زیاد بکات و هیچی تر نا.

(۵) شكاندنی ټه و كوټ پټوهنده باو وړوټينيانه‌ی كه له چوار ده‌وریدان، وه پابه‌ند نايټ به نه‌رېته باو و ټاساييه‌كانه‌وه، به‌لكو‌حه‌زی له كاره نامو و سه‌ير و سه‌مه‌ره‌كانه.

وه به‌كه‌لكترين پړنگه بو مامه‌له‌كردن له‌گه‌ل ټم شيوازی په‌فتار و سيفه‌ته‌دا ټه‌ويه‌كه: زېره‌كی و حه‌ز و ټاره‌زووی گورانكاری و داهينانی تيا‌دا گه‌شه پېنده‌يت، به‌لام ټاگاداری بكه‌ره‌وه له‌وه‌ی كه ټه و سنووران‌ه نه‌به‌زينټ كه له‌لايه‌ن شه‌ره‌وه دياريكراوه و پړپېندراوه، وه‌ك ټه‌وه‌ی بيټ پو‌شاكېك له‌به‌ر بكات كه خو چواندنی تيا‌بيټ به‌بي باوه‌ران، ياخود بيټ ټيشي‌ك بكات كه خه‌لك و كو‌مه‌لگه‌ش گالته و لاقرتي‌ی پي‌كه‌ن.

(۶) حه‌زكردن له‌وه‌ی كه سه‌ربه‌خو‌بي له‌ماله‌وه (پابه‌ند نه‌بيټ به‌ماله‌وه)، و حه‌زكردن له‌ته‌نيايی، و ټاره‌زووی په‌يوه‌ندی كردن و چوونه‌ده‌ره‌وه بو‌ناو هاورپړكانی زياتره.

وه به‌كه‌لكترين پړنگه بو مامه‌له‌كردن له‌گه‌ل ټم شيوازی په‌فتار و سيفه‌ته‌دا ټه‌ويه‌كه: شوپنټي‌كی له‌بار و گونجاو بو‌خوی و هاورپړكانی دابين بكه‌يت، كه تيا‌يدا هه‌ست به‌جوړپك له‌سه‌ربه‌خوی بكه‌ن، و به‌خي‌ره‌اتنی هاه‌له‌كانی بكه، و پړيزيان لی بگره و له‌گه‌لياندا بچوره‌ده‌ره‌وه.

(۷) گورانی خيرا و به‌هيز و بيباری له‌هه‌ست و سو‌زیدا ټه‌ويش به‌هوی بوونی هه‌ستياريه‌كی له‌ټه‌ندازه به‌ده‌ر، و متمانه‌يه‌كی كه‌م به‌رامبه‌ر به‌وانه‌ی كه له‌ده‌ور و به‌ريدان، بو‌نموونه ټه‌بينټ ماوه‌يه‌ك كه‌سي‌كی زور خو‌ش ټه‌ويټ، كه‌چی زوری پي‌ناچيټ زور رقی له‌و كه‌سه ټه‌بيټه‌وه.

وہ بہ کہ لکترین ریگہ بۆ مامہ لہ کردن له گہ لّ ئەم شیوازی رەفتار و سیفە تەدا ئەو یە کہ:
نابیت لەم ماوہ یەدا ہیچ شتیکی لی بگریت و سەرزەنشتی بکەیت کہ ووتە ی نەشیاو و
نابە جیی بە رامبەر بە تۆی لی دەرئە کەوئیت، چونکہ ئەو بە باوہ پریکی تەواو و دلنایییەوہ
قسە ناکات، بە لکو بە پالنەری هەست و سۆزیەوہ ئەو ووتە یە دەرئە بریت، جا ئە گەر هاتو
بە توندی پروو بە پرووی بوو ی تەوہ و بە تۆزیی بە رچت دایەوہ: ئەوا ئەو کاتە ئەو قسە یە ی
کہ بە سەرزارەکی و پالنەری سۆزەوہ دەریپری بوو هەلئە گەر پیتەوہ بۆ دلنایییەکی جیگیر و
چەسپاو.

وہ هەر ئەبیت و پیویستە کہ بروا و متمانە بوون بە خۆی پی ببە خشریت، و رای
وہ بگریت، و ئیش بە پیشنارەکانی بگریت، ئە گەرچی بە تەواو تیش نە ی پیکابیت.

(۸) راتە کات لە ئیش کردن و خۆی لی ئە دزیتەوہ، زۆر ئە خەوئیت و خەریکی تەمەلی یە.
وہ بہ کہ لکترین ریگہ بۆ مامہ لہ کردن له گہ لّ ئەم شیوازی رەفتار و سیفە تەدا ئەو یە کہ:
نابیت بەو جۆرە وەسفی بکەیت و ئەو ی بە سەردا بپریت کہوا ئەو کہ سیکی تەمەل و
تەوہ زەلە و حەزی لە ئیشکردن نییە، وە نابیت زۆری لی بکەیت کہ بە گرنگی پیدان و
جدیەوہ کارەکانی راپەرئیت.

بەلام هەو لّ بدە کہ بە ریگە ی گفتوگۆی هیمنانە رازی بکەیت و دلنای بکەیتەوہ کہ ئە گەر
بەردەوام بیت لە سەر زۆر خەوتن و وازھێنان لە ئیش و کۆشش نەکردن لە خویندەنە کەیدا
ئەوا لە ئاینەدا پەشیمان ئەبیتەوہ، و کارلە کار ئە ترازیت و قافلە کہ بە جیی ئە هیلی، و لە
پاشە پۆژدا بە چاوی خۆی ئە بینیت کہ هاوپی کۆششکارەکانی لە چ فەرمان و وەزیفە یکی

بەرز و شكۆداردان، كەچى ئەو خۆى ئەبىنئىتەو كە هېچ كەسنىك پىشوازى لى ناكات و دايانامەزىنئىت مەگەر بە برە پارەيەكى كەم نەبىت.

و ئەوئەش باش بزانه كە مەزنترىن ھۆكارى تەمەلى لاوان ئەگەرئىتەو بۆ: زۆر دانىشتىان لە مالمەو، و تەماشاشا كەردنى كەنالەكان، و ئەنجامدانى ئەو جۆرە يارىانەى كە جولەى تىبا نى يە، وەك يارىە ئەلكترۆنىەكان (پلەى ستەيشن و ئاىپاد و مۆباىل).

بۆيە ھەول بەدە كە دانىشتنەكانىان لە مالمەو كەم بكەيتەو، و ئەو ئامپىرە ئەلەكترۆنىانە بگۆرە بەو جۆرە يارىانەى كە جولەى تىبايە، وەك ئەوئەى بىت لەگەل ھاوړى چاك و سالد كۆى بكەيتەو، كە بەيەكەوە يارى دووگۆلى و وەرزشەكانى تر بكەن.

(۹) لاسارى و سەرىنچى كەردن، و بەرەنگار بوونەوئەى دەسەلاتى گەورەكان و پەروەردەكاران، و رقى لەو كۆت و پىوئەند و ياسايانەيە كە باوئەرى پىيان نى يە.

و بەكەلكترىن رىنگە بۆ مامەلەكەردن لەگەل ئەم شىوازى رەفتار و سىفەتەدا ئەوئەيە كە بىت جەلەوى رابەرى و سەروكايەتى بەدەيتى لە ھەندى كار و فەرماندا، و ھەندى كاروبارى ناومالى رووبەروو بكەيتەو، و ئەو بۆيە بەو كارە ھەلساوە چونكە ئەو ھەستەى لادروست بوو كە پەراويز خراو، و دەوروبەرەكەى هېچ گرنگىەكى پى نادەن (۱۰) ھەست و سۆزىكى لەرادەبەدەر، كە بەرگەى ووروزىنەكان و خوو ھەسرووشتىەكان (غەريزەكانى) ناگرىت.

وه به که لکترین ریڼگه بو مامه له کردن له گه ل هم شیوازی په فتار و سیفه ته دا نه وه یه که: دووری بڅه یته وه له ته نیایی و ده ست به تالی، که بواری بو نه په خسیښت که بیر له و شتانه بکاته وه که ناره زووه کانی نه و وروژینیت، وه پیوښته وابه سته ی بکهیت به خوای به رز و بلنده وه، چونکه به راستی هه ست و سوز هه ژینه ره، و ناره زووی گرگرتو ویش دانا مرکیته وه به وه نه بیت که تو بیت ته نیا به خوای گه ورو وه وابه سته ی بکهیت، و به هه شته که ی بڅه یته وه یاد، و به ناگری دوزه خ و سزاکه ی بیتز سینیته.

هه روه ها به وه ش دانه مرکیته وه که بیت کاته به تاله کانی بو پر بکه یته وه، و دووری بڅه یته وه له و شتانه ی که ناره زووه کانی نه و وروژینیت وه ک که ناله بی په وو شتیه کان، و وینه پروت و بی نابرو وه کان.

(۱۱) زیاده پوهی نه کات له رابواردن و گالته وگه پ و سوعبه ت کردن، و پیکه نین و قاقا لیدان به دهنگی به رز.

وه به که لکترین ریڼگه بو مامه له کردن له گه ل هم شیوازی په فتار و سیفه ته دا نه وه یه که: نه و هه سته ی له لا دروست بکهیت که توش به شادمانی نه و خوشحال نه بیت، که بیگومان نه و شادمانی و کامه رانیه ی که تیایدا یه سه رهنجامی ناسوده یی دل و ده روونیه تی، و پیوښته داوای لی بکهیت که به دهنگی کی نرم و به هیواشی پیکه نیت، وه تو وره بوونی خو تی بو دهرنه خهیت و بیت لی تو وره بیت له به رامهر دهنگ به رز کردنه وه که یدا کاتی به قاقا پیته که نیت.

(۱۲) دلته نگی و ناومیدی، و دوودلی و په سته ی و بیزار ی.

وه به که لکترین پینگه بو مامه له کردن له گه ل ته م شیوازی په فتار و سیفه ته دا ته وه یه که: پیوسته بزانت هوکاری ته وه: بریتی یه له وه ی که زور جار ته نالینیت به ده ست ته وه ی که ناتوانیت ههستی ناو ناخی خو ی ده بریت، و هه لچوون و گپرو گرفته کانی ته شارته وه، وه هوکاریکی تر توند وتیژی و بریار دانه له لایه ن که س و کاره که یه وه، و هه روه ها بوونی بو شایی و ترس له پاشه پوژیش هوکاریکی تره.

جا ته گه ر هاتو هوکاره که مان زانی ته وا چاره سه رکردنی زور ئاسانه، بو یه پیوسته سه ربهستی و ئازادی بدهینی که را و پیشنیاره کانی خو ی ده بریت، و باوک و دایکی لینی نزیک بینه وه و داوای لیکه ن ته وه ی که له ناخی دل و ده روونیدایه و هه ر گپرو گرفته کی که هه یه تی ئاشکرای بکات و بو یان بخاته روو تا پینگه چاره ی له باری بو بدوزنه وه. وه با به نه رم و نیانیه وه مامه له ی له گه لدا بکه ن، و سووربن له سه ر ته وه ی که کاته به تاله کانی بو پر بکه نه وه، و هه موو ته و سیفه ت و خو و په وشته جوان و به جیانیه ی بهیننه وه یاد که تیایدایه، و گیانی هیوا و ووره به رزی و نه ترسان له پاشه پوژی تیا بوژیننه وه.

وه هه موو ته م دیاردانه و هی تریش، هه رزه کار دردوونگ و شه کت و ماندوو ته کات، و وای لینی ته کات که ده روون گرژ و پارا و هه رجاره ی له سه ر باریک و به جوړیک بیت له زوربه ی کاته کانیدا، و ته مه ته بیته هو ی ته وه ی که به نارحه ت لینی تیگه ی ت و له گه لیدا ریک بکه ویت، به لام به په روره ده کردنیکی چاک و لیوان لیو له خو شه ویستی و لیک تیگه یشتن و وتووژ، و وه رگرتن و قبولکردنی باوک و دایک بو ی و هه موو ته و شتانه ش

که لئی ئەو وشیتەو، و ئارامگرتن لەسەری: ئەوا هەرزەکار ئەتوانیت زال بیت بەسەر ئەو ئاستەنگ و ناپەهەتی و مەترسیانەدا، پاشان هەر لەسۆنگە ی ئەو وە سەرکەوتن بە دەست دیت لە ژیا نی زانستی و پیشەیی و ئاینی دا.

بۆیە تیگە یشتن لە دەروون و خودی کورە که، و شارەزا بوون لەو ئاستەنگ و ناپەهەتیە ناو خۆیی و دەره کیانە ی که بەرەنگاری ئەبیتەو یارمەتی باوک ئەدات لەو هی که چون مامە لەی لە گەلدا بکات، و گە یشتن بە چاره سەری سەرکەوتوی بۆ ئاسان ئەکات.

ئە ی - باوکان و دایکانی بەرێز - ببە یارمە تیدەر و پشتیوانی منالە هەرزەکارە کانتان لەم قۆناغە که زۆر ناپەهەتی و دژوارە لەسەریان، لایەنگریان بن، و ئارام بگرن لەسەر ئەو هەلسوکەوتانە یان که لە گەل تەمەنی ئیو دا ناگونجیت، و کاردانەو هی خراپتان نەبیت بەرامبەریان و مەبە دژ و بەرەلستکاریان چونکه لە دەستیان ئەدەن، وە رەق و توندوتیژ مەبن لە گەلیاندا که لیتان رابکەن و لە دەستان هەلبین.

جا ئەو بنچینە و ریسایانە ی که لەدوای ئەمەو دەین لەسەر چاکترین و سەرکەوتوو ترین رینگە و ریباز دامەزراو و هەلەنجراو بۆ هەلسوکەوت کردن لە گەلیاندا، لە تیکرای قۆناغە کانیاندا، وە بە تاییەتی ئەو قۆناغی هەرزەکاریە ی که مایە ی نیگەرانی و شپرزەیی یە بۆ باوکان و دایکان.

بنچینہی دووہم

چاکہ بکھن له گهل باوک و دایکتاندا منالہ کانتان له گهل تاندا چاک ئه بن چونکه پاداشت به گویرهی کرداره، و ژیانیش قهرزدانهوه و ئه مه کداری به، جا ههرکه سی چاکه ی کرد له گهل دایک و باوکیدا ئه و منالہ کانیشی چاکه ی له گهل دا ئه کهن، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وهک لئی ئه گپرنهوه فهرموو یه تی: (بروا آباءکم تبرکم ابناؤکم)^(۱) واته: (چاکه بکهن له گهل باوک و دایکتاندا منالہ کانتان له گهل تاندا چاک ئه بن) .

پیشه وایببولقهیم بهرهمهت بی فهرموو یه تی: (له بهر ئه وه پاداشت دانه وه هاوشیوهی کرداره کانه به گویرهی چاک و خراپیه وه، جا ههرکه سی نهنگی و کهم و کوری موسلمانیک بیوشیت خوای گهورهش نهنگی و کهم و کوری ئه و ئه پوشیت، وه ههرکه سی کارئاسانی بو قهرزار و نه داریک بکات خوای گهورهش کارئاسانی بو ئه و ئه کات له دنیا و دواروژدا، و ههرکه سی دهرویک له په ژاره و نارهمه تیه کانی دنیا له برواداریک بکاته وه خوای گهورهش دهرویکی له تهنگانه کانی روژی دوایی لی ئه کاته وه، و ههرکه سی که وتوو یه ک هه لسیئته وه خوای گهورهش له هه لنوتانی روژی دوایی هه لی ئه سیئته وه، و ههرکه سی شوین عهیب و عاری برایه کی بکه ویت خوای گهورهش شوین عهیب و عاری ئه و

(۱) رواه الحاکم و صححه (۷۲۵۸).

تہ کہ ویت، و ہہرکہسی زیان بہ موسلمانیک بگہ یہ نیت خوی گہ ورہش زیان بہ و کہ سہ
 تہ گہ یہ نیت، و ہہرکہسی کاری خہ لک سہخت و قورس بکات خوی گہ ورہش کاری
 لہ سہر قورس و گران تہ کات، و ہہرکہسی لہ شوینیکدا موسلمانیک سہرشور بکات کہ
 پی خوشہ لہ و شوینہ دا سہر بخریٹ و پشتگیری لی بکریٹ خوی گہ ورہش لہ شوینیکدا
 تہ و کہ سہ سہرشور و زہ لیل تہ کات کہ پی خوشہ لہ و شوینہ دا سہر بخریٹ، و ہہرکہسی
 لیورده و دل فراوان بیت بہ رامبہر بہ خہ لکی خوی گہ ورہش لیورده و بہ خشنده تہ بیت
 بہ رامبہری، بہ سوز و بہ زہیہ کانیش خوی گہ ورہ بہ زہی تہ بیت لہ گہ لیاندا و رہ حمیان
 پی تہ کات، و بہ پراستی خوی دلوقان تہ نیا بہ بہ زہی تہ بیت بہ رامبہر تہ و بہ ندانہی کہ
 بہ سوز و میہرہ بانن لہ گہ ل خہ لکیدا، و ہہرکہسی خہرج بکات و بہ خشیت خوی
 گہ ورہش زیاتری پی تہ بہ خشیت، و ہہرکہسی مال و سامانہ کہی مؤل بدات و بیگری تہ وہ
 خوی گہ ورہش لی تہ گری تہ وہ، و ہہرکہسی لہ مافی خوی خوشبیت خوی گہ ورہش
 لہ مافہ کانی سہری خوش تہ بیت و لی تہ بوریت، و ہہرکہسی چاوپوشی لہ خہ لکی
 بکات خوی گہ ورہش چاوپوشی لہ و تہ کات، و ہہرکہسی بہ دوای نہنگی و شورہی
 خہ لکیدا بگہ پریٹ خوی گہ ورہش شوین نہنگی و شورہیہ کانی تہ و تہ کہ ویت، تہ و تہ وانہی
 کہ باسکران بہرنامہ و شہرع و قہدہر و نیگا و پاداشت و سزای خوی مہزنہ کہ ہہر
 ہہمووی لہ سہر تہم بنچینہ و بنہر تہ راوہ ستاوہ^(۱).

وہ تو زور بہ نارہحت کہ سیکت دەست تہ کہ ویت کہ خراپہی لہ گہ ل دایک و باوکیدا
 کردبیت وہ لی خوی گہ ورہ منالی خراپی پی نہ دابیت کہ خراپہی لہ گہ لدا بکن، و ژیان

(۱) اعلام الموقعین (۱/۱۵۰).

لی تال و نارې حهت بکهن، و به نارې حهت که سیکت دهست ته که ویت که له گهل دایک و باوکیدا چاک بو ویت و هلی خوی گوره منالی چاک و سالی پی نه به خشی بیت، که هه میشه شادی و کامهرانی بخه نه ناو دل و دهروونیه وه.

وه چه ندین مرؤف هه بووه که به نهرم و نیان ترین شیواز هه لسوکه وتی له گهل مناله کانیدا کردووه، و جوانترین مامه له ی نواندووه، به لام له کو تایداسه رکه وتو نه بووه له به دهست هیانی سؤز و خو شه ویستیان، و چاک بوونی هه لسوکه وتیاندا، جا ته گهر به ووردی لی بکولیته وه چاک بو ت ده رته که ویت که هوکاری سه رکه کی ته گهر یته وه بو: که مته رخمی کردنی له ئاستی مافه کانی باوک و دایکیداسه، یا خود ته گهر یته وه بو ته وه ی که پشتی به خوا نه به ستووه له په روره کرده کردنیاندا، به لکو پشتی به زانیاری و روشنیری و که سایه تی خوی به ستبو و.

به راستی هیچ کامهرانی و بردنه وه و سه رکه وتیک به دهست ناهینیت مه گهر به په زامه ندی باوک و دایکت نه بیت لیت، ئای چند مرؤف هه یه که بی بهش بوون له خوشی و رابواردنی ژیانی دنیا، و چیژی هوگر بوون و هاوده می به مناله کانیا نه وه، و سه رکه وتن له ژیاناندا، له گهل بی بهش بوون له و کرده وه چاکانه ی که له په روره دگاریان نزدیک ته کاته وه، ته مانه هه ره مووی به هو ی خراپه کردن و گوپرایه لی نه کردن بووه بو دایک و باوکیان، جا ته وانه له نه گبه تی و ژیانیکی تاله وه ته چن بو ژیان و گوزه رانیکی ناخو شتر و له به لا و موسیبه تیکه وه بو به لایه کی تر، که ئاکامیان خراپ ته بیت، و کو تایشیان باش نایت .

بنچینه ی سییه م

نهرم و نیانی نواندن له مامه له کردندا، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فهرموویه تی: (إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانُهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ
إِلَّا شَانُهُ)^(۱).

واته: (به پراستی نهرم و نیانی له هر شتیګدا هه بیت جوانی نه کات
و نه پرازیته وه، له هر شتیګیش د ابرنریت ناشرینی نه کات) .

بیګومان نهرم و نیانی له هر شتیګدا هه بیت جوان و چاکی نه کات، ته نانه ت له کاتی
توره بوون و سه رزه نشت کردنیشدا، که نه مهش به لگه یه له سه ر نه وهی که چاکترین تاکار
و ره ووشته که به نده خوئی پی پرازند بیتته وه، و له هه موو فه رمان و کاروباره کانیدا به کاری
هینا بیت.

به لکو ته نانه ت په یامبه ر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ناموژگاری بو عائشه ی رَضِيَ اللهُ عَنْهَا دایکی پرواداران
کردووه و به م تاکاره جوانه پرا سپاردووه و پیی فه رمووه: (يَا عَائِشَةُ عَلَيْكَ بِتَقْوَى اللَّهِ عَزَّ
وَجَلَّ وَالرَّفْقِ)^(۲).

(۱) رواه مسلم (۶۷۶۷).

(۲) رواه الإمام أحمد (۲۴۳۰۷)، و صححه الألباني في صحيح الجامع الصغير (۱۳۸۸۷).

واته: "ئەي عائيشه دەست بگره بە ترسان و پارێزکاری لەخوای بەرز و بلند و هێمنی و نەرم و نیانیەوه."

وەک ئەبیین پێغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هاتوو نەرم و نیانی هاوتای تەقوای خوا کردوو، چونکە بەنده بە ترسی خوا و پارێزکاری نیوانی خۆی و خوای مەزن چاک ئەکات، وە بە هێمنی و نەرم و نیانی نیوانی خۆی و خەلکی چاک ئەکات. نەرم و نیانی نەچۆتە هیچ مالیکەوه مەگەر لەگەڵ خۆیدا خێر و چاکە و سەرفرازی بۆ نەبردبێتن، پەيامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فەرموو یەتی: (إِذَا أَرَادَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ بِأَهْلِ بَيْتٍ خَيْرًا، أَدْخَلَ عَلَيْهِمُ الرَّفْقَ)^(۱).

واته: "ئەگەر خوای بەرز و بلند و ویستی خێر و چاکە ی بۆ خانەوادە یە ک بویت، ئەوانەرم و نیانی ئەخاتە ناویانەوه."

جا ئەو کەسە ی لە هێمنی و نەرم و نیانی بێبەش بوو شایانیەتی کە: لە خێر و چاکە ی دنیا و دواڕۆژی بێبەش بیت، پەيامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فەرموو یەتی: (مَنْ يُحْرَمِ الرَّفْقَ يُحْرَمِ الْخَيْرَ)^(۲).

واته: "هەرکەسێ لە نەرم و نیانی بێبەش بیت، لە خێر و چاکە بێبەش بوو."

نەرم و نیانی بریتی یە لە: سانا بوون بە قسە و بەکردهوه، و گرتنەبەری پێگە ی سوک و ئاسان لەهه موو کاروباریکدا، کە دژی زه بروزه نگه، کە ئەمیان بریتی یە لە توند و تیژی و

(۱) رواه الإمام أحمد (۲۴۴۲۷)، و صححه الألباني في صحيح الجامع الصغير (۳۰۳).

(۲) رواه مسلم (۶۷۳).

چون منالہ کانت پروورده نه کیت

دلرہ قی، جا کہسی نہرم و نیان و لہسہرخو؎ ئہ گات بہ ہہموو پیداوہستہ کانی یان
ہہندیکیان، بہ لام کہسی توند و تیژ پیی ناگات، ئہ گہر گریمان پیشی بگات ئہوا بہ
نارہحتی و زہحمہت بہدہستی دینیت، و شایانیشیہتی کہ بہتہواوہتی پیی نہ گات.
ئائہوہ ئہو ریبازہ راست و دروستہیہ کہ پیویستہ لہسہرمان لہ گہل؎ رولہ کانمان و
خیزانہ کانماندا بہ کاری بہینین و جیبہ جیبی بکہین.

بنچینهی چوارهم

میانړه ویی له هه لسوکه وت کردن له گه لیاندا، جا هه رکه سی له سنوری
 گونجاوی خوئی تیی په راند نهوا، سته می لیکردوون و مافی پیشیل
 کردوون، وه هه رکه سیکیش لهو راده یه ی خوئی که می کرده وه و بایه خی
 پینه دا، نهوا خراپه ی کردووه و به فیروئی داوه و که مته رخمی نواندووه.

بیگومان میانړه ویی و مامناوهندی بوون له هه موو شتیکدا: ریبازی بهرنامه و شهرعی

پهروه ردگاره، خوای بهرز و بلند نه فهرمووی: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ البقرة: ۱۴۳

واته: (ههروه ها کردمان به ئومه تیکی میانړه و)، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 فهرموویه تی: (الْوَسْطُ الْعَدْلُ) (۱).

واته: "میانړه وی بریتی یه له دادپهروه ری."

بهراستی خوای گه وره ریزی لیناوین و چاکه ی له گه لدا کردوون کهوا ئیمه ی کرده به
 میانړه و دادپهروه له هه موو شتیکدا، که بیجگه له میانړه ویی هه ردوو لاکه ی تر نه چنه
 ژیر باری مه ترسیه وه، به لام خوای گه وره هم ئومه ته ی کردووه به مامناوهند له هه موو

(۱) رواه البخاري (۳۳۳۹).

کاروبار و فرمانیکی ٹایندا، سه بارهت به پیغهمبه ران مامناوهندن، له نیوان ئه وانه ی که زیاده پرهویان تیا کرد وه ک گاوره کان (که ئه لین عیسا عَلَيْهِ السَّلَام خواجه یا خود کوری خواجه)، وه ئه وانه ی که به دلرہ قیه وه کینه به رایه تیان کردن وه ک جوله که کان، وه ههروه ها مامناوهندن له بهرنامه ی ئاین و شهریه تیشدا، نه قورس کردن و پیداگیری جوله که کان، و نه وه ک به سووک ته ماشا کردن و گوئ پینه دانی گاوره کان.

وه خوی دلوفان ئه م ئوممه ته ی گیراوه به مامناوهند له کاروبار و فرمانه کانی ئاین، و ئاکار و خو و پرهووشت، و مامه له کردن و پهروره کردنیشدا.

پیشه وایینولقهیم بهرهمهت بی فهرموویه تی: (وه هه موو ئاکار و خو و پرهووشتیکی بهرز و په سهند به دوو ئاکار و پرهووشتی بیزارا و نهوویسترا و دهوره دراوه. وه ئه و پرهووشته جوانه له ناوه پراستیاندایه. وه ئه ملا و ئه ولاکه ی دوو و پرهووشتی زهمکرا و قیزه ونن.

به پراستی هه رکاتی دهروونی مروف له ریگه ی پراستی میانپرهویتی لایدا ئه واهه ر ئه بی بولای یه کیک له و دوو پرهووشته بیزاراوه لابدات، جا ئه گهر له پرهووشتی خو به کهم زانین لایدا ئه واه: یان به ره و لووت بهرزی و خو به زل زانی لائهدات، یان به ره و زه لیلی و سه رشوری و رسوایی .

به هه مان شیوه ئه گهر له ئاکار و پرهووشتی ئارامگرتنی سو پاسکرا و لایدا ئه واه: یان به ره و شپرزهی و ناره زایی و چاوچنۆکی لائهدا، یان به ره و ووشکی و زبری ناخ و دهروون، و دلرہ قی، و به بهرد بوونی ئاکار و پرهووشت لائهدا.

وہ تہ گہر لہ ٹاکار و پھووشتی ہیدی ولہ سہر خوی لایدا تہوا: یان بہرہو ہلہ شہی
 تورہیی و لاساری لائدا، وہ یان بہرہو زہیلی و سہرشوری و پسوایی لائدا. جا
 جیاوازیہ کی زور ہہیہ لہ نیوان تہو کہ سہی کہ ہیدی و لہ سہر خویہ کہی لہ زہیلی و
 سہرشوری و بی دہ سہ لاتیہوہ سہرچاوی گرتوہ، لہ گہل تہو کہ سہی کہ ہیمیہ کہی لہ
 توانا و دہ سہ لات و سہر بہرزی و شکوہ مندیہوہ سہرچاوی گرتوہ.

وہ تہ گہر لہ ٹاکار و پھووشتی نہرم و نیانی و بوونی حہوسہ لہ لایدا تہوا: یان بہرہو
 پہلہ پھلی و زوہ لچوون و توندوتیژی لائدا، یان بہرہو کہ متہر خہمی و گوی پینہ دا
 لائدا. وہ بیگومان نہرم و نیانی و بہ حہوسہ لہیی بوون لہ نیوان ہہردو و کیانداہ.

وہ تہ گہر لہ ٹاکار و پھووشتی سوز و بہ زہیی لایدا تہوا: یان بہرہو دلہرقی و بی بہ زہی
 لائدا، یان بہرہو دل لاوازی و ترسنوکی لائدا، کہ نہ تہوانی مہر پیک سہر بریت، و
 سزایہ کی شہرعی جیبہ جی بکات، و تہدہ بی منالہ کہی دابدات، واش پائہ گہیہ نیت ک
 سوز و بہ زہیی وای لی تہ کات کہ بہو جوہرہ ہلہ سو کہوت بکات.

تہمہ لہ کاتیکدا بہ سوزترین بہ دیہینراوی خوا کہ مو حہ ممہدہ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بہ دہستی
 پیروزی خوی لہیہ ک شویندا شہست و سی ہوشتری سہر بری، و دہستی پیاوان و زنانی
 لہ سہر دزی تہ بریہوہ، و لہ گہردنی بی باوہر و ہاوہ لگہرانی تہدا، و سنورہ کانی جیبہ جی
 تہ کرد و بہردہ بارانی داوین پسانی تہ کرد ہتا تہ مردن، تہمہ لہ کاتیکدا بہ بہ زہیی ترین
 میہرہ بانترین بہ دیہینراوی خوی پھروہردگار بوو بہ پھایی.

وہ ہر وہا پروخوشی، ٹیسک سووکی۔ کہ ہم ٹاکارہش مامناوہندہ لہ نیوان مپرومؤچی و ناوچہوان گرژی، و زیادہ پریی کردن تیایدا کہ لہ گہل ہموو کہ سیکدا بہ وجورہ بیت (و دەم دابچہ قینیت و حیلکہ حیلکت بیت)، کہ لہ شان و شہوکتت بیات، و ریز و شکوت نہ ہیلت، ہر وہ ک چون لادانی یہ کہ ہمیش پستی و قین لیوون، و سلہ مینہ وہ و دوورکہ و تنہ وہی لی نہ کہ ویتہ وہ۔

وہ بہ راستی خاوہنی ٹاکار و پووشتی مامناوہند: ریزدار و خوشہ ویست، سہنگین و بہ توانا، و خہ لکی حہز لہ دیدار و بینینی نہ کہن۔

وہ لہ سیفہت و تاییہ تمہندیہ کانی پیغہ مہرمان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بریتی بووہ لہ وہی کہ: ہر کہ سی بیبنیایہ یہ کسہر لہ خوہ وہ پری لی نہ گرت، وہ ہر کہ سیکیش تیکہ لی بوایہ و ہاوہ لیتی بکردایہ خوشی نہ وویست (۱)۔

وہ پشتیوان بہ خوا لہ دوایدا نمونہی زیاتر نہ ہیئینہ وہ لہ سہر میانرہ ویی لہ پروردہ کردنی رؤلہ کان و چونیتی مامہ لہ کردن لہ گہ لیاندا۔

بنچینه ی پینجه م

پوښته نامانجی په روه رده کار له په روه رده کړنی مناله کانیدا نه وه
 بیت که: سالح و چاک و چاکساز دهر بچن، و رپک و راست بن بو
 بهرنامه که ی خوی گه وره و گوپرایه لی بن، و بیه ویت که له ناگری
 دوزه خ رزگاریان بکات، نیه تی جیبه جی کړنی فرمانی خوی بهرز و
 بلند بیت که نه فهرمووی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا

وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ﴾ التحريم: ۶ .

واته: (نهی نه وانهی باوهرتان هیناوه خوټان و کهس و کارتان پپارین
 له ناگریک که سوتهمه نیه که ی خه لک و به رده).

بیگومان هر که سی نه مه نیه ت و مه بهستی بیت: نه و خوی بهرز و بلند یارمه تی نه دات
 و دامه زراوی نه کات، په روه رده کړنی مناله کانی له لا ئاسان نه بیت، به راستی مه زتیر
 شت که یارمه تی بهنده نه دات: بریتی یه له نیه ت پاکي و مه بهستی چاک.

وه زوریک له باوکان هم نیاز و مه بهسته پشتگوی نه خهن، و نایهن واتای په رستش ل
 مامه له و په روه رده کړنه که یاندا به کار بهینن، به ووش له پاداشتیکی پوخت و بیگه رده،
 کومه ک و یارمه تی و پیکاندنی نامانج بیبه ش نه بن.

نه وان دین کوپرانه و به هره مه کی و شله ژانه وه مناله کانیان په روه رده نه کهن، ته نانه ت
 په روه رده کړنیکی بی ناوه پوک نه کهن و که مته رخه م و بی ئاگان له م نه یه ت و مه بهسته

تەنانهت لەكاتی دابینکردنی خۆراک و پۆشاکیشدا بۆیان، لەكاتێکدا پێغەمبەری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فەرموویەتی: (دِينَارٌ أَنْفَقْتُهُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَدِينَارٌ أَنْفَقْتُهُ فِي رَقَبَةٍ، وَدِينَارٌ تَصَدَّقْتَ بِهِ عَلَى مَسْكِينٍ، وَدِينَارٌ أَنْفَقْتَهُ عَلَى أَهْلِكَ، أَعْظَمُهَا أَجْرًا الَّذِي أَنْفَقْتَهُ عَلَى أَهْلِكَ)^(۱).

واتە: " دیناریکت لە پیناوی خوادا خەرج کردبیت و دیناریکت بۆ ئازاد کردنی گەردنیک خەرج کردبیت، و دیناریکت بە خشیبیت بە هەژاریک، و دیناریکت بۆ خاو و خیزانه کەت خەرج کردبیت، مەزنترین پاداشتیان ئەو هیه که له خاو و خیزانه کەتدا خەرجت کردبیت."

و هەرکەسێ مناله کانی لە سەر بنچینه یه کی راست و دروست، و شیوازه لیکۆلراوه کان پەروەردە کردبیت، ئەوا زۆر به یان مەبه ستیان له وه دا ئەوه بووه که مناله کانیاں دیار و جیاوازی له منالانی تر له بواره کانی خویندن و ئاکار و پەووشتدا، وه بۆ ئەوه ی گوپرایه ل و چاک بن، و له شه ر و خراپه یان پارێزراو بن، که به پراستی ئەم نیاز و مەبه سته به س نی یه له پەروەردە کردندا، ئەه ی کوانی ئەو نیه ته یان که پەروەردە کردنه که یان له پیناوی خوادا بیت؟ و بین بنچینه کانی بیروباوه ری ئیسلامیاں فیربکه ن؟ و خوا ی گه و ره به هوی ئەوانه وه خه لک و وولاتی موسلمانانی پی چاک بکات؟

جا هەرکەسێ نیه ته که ی به و جو ره نه بیت ئەوا شایانه تی که یارمه تی نه دریت، و شه که ت و ماندو بیت و پرووبه پرووی ته نگ و چه له مه بیته وه له پەروەردە کردندا، وه ئە گه ر مناله کانی به و جو ره گه و ره بوون و پینگه یین که خوی و ویست و ئاره زووی لی بووه ئەوا نابن به مایه ی خیر و خوشی و که لک پینگه یاندنی و سو دیکی گه و ره یان بوی نابیت، وه ئە شێ کاتی مناله کانی گه و ره بوون و له ژیا ندا سه ره به خو بوون و سه رقالی کار و فه رمانی

(۱) رواه مسلم (۲۳۵۸).

تایبہ تی خویمان بوون، ئەوا گریمان ئە گەر چاکه شیان له گه لدا کرد ئەوا له سالیکیدا جارنگ
یان دووجار ئەیینن.

وه ته نیا نیه تی چاک بهس نی یه له پەرورده کردندا به بی گرتنه بهری هۆکاره کان، به لکر
ئەبیت دەست بگرین به هۆکاره کانه وه، گه وره ترین هۆکاریش بریتی یه له وهی که: له سه
خوو په ووشتی بهرز و ئاکاری جوان په وره رده یان بکهین و پرایان بهیینن، وه ک په ووشتی
مۆلەت وه رگرتن له کهسی به رامبهر، و چۆنیتی نان خواردن، و سلاو کردن، و سهردانی
خزم و ناسیاو، و نه خوش، و پیزگرتنی خه لکی.

وه ههروهها په وره رده یان بکهین و پرایان بهیینن له سهر په رسته شه کان، وه ک نوێژ و پوژوو
و خیرکردن.

ئا ئەمه ی که باسکرا ئەرک و واجبه له سهرشانی هه موو باوک و دایکیک.

ئینو عومەر رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا به پیاویکی فەرموو: "ئە ی کابرا تو! به چاکی ئە ده بی منالە کهت دابده،
چونکه تو لپرسراوی به رامبهری، ئەویش لپرسراوه له وهی چاکهت له گه لدا بکات" (۱).

وه سوفیانی سهوری به په حمهت بی فەرموویه تی: "ووتراوه: مافی منال به سهر باوکیه وه
ئە وهیه که به چاکی ئە ده بی دابدات و په وره رده ی بکات" (۲).

(۱) موسوعة ابن أبي الدنيا (۷۸ / ۸).

(۲) موسوعة ابن أبي الدنيا (۷۸ / ۸).

بنچینه‌ی شه‌شهم

پوښسته له‌سهر چاودپړی خوا رایان بهین نهک
چاودپړی ئیمه ، وه له‌سهر چاودپړی خودی خوین
نهک چاودپړی نه‌وهی که خه‌لکی نه‌یلین .

شتیکي زانراوه که منال کاتې گوره نه‌بیت، به‌تایه‌تی کاتې ته‌گاته ته‌مه‌نی هه‌رزه‌کاری،
نه‌وا هه‌ول نه‌دات و تیئه‌کوشی که مه‌ودای بیرکردنه‌وه و سه‌ربه‌ستی فراوان بکات، و
سه‌ربه‌خوی خوی پیکبه‌ینیت، که نه‌مه له‌خویدا کاریکی ئاسایی و نه‌رینی و گونجاوه و
هیچ گرفتیکي تیادانی یه .

وه شتیکي زانراوه که منال له‌م سه‌رده‌مه‌ی ئیستاماندا راده‌یه‌کی زیاتر له سه‌ربه‌ستی و
ماف و پله‌ی به‌ده‌ست هیناوه، زور زیاتره له‌وه سه‌ربه‌سته‌ی که باوک و دایکی له
ساته‌وه‌ختی خویناندا هه‌یانبووه، که نه‌مه‌ش له نه‌جامی نه‌و گورپانکاریه تازانه‌وه‌یه که له
ژیانی روژانه‌دا پروئه‌دات و به‌رده‌وام شتی تازه دپته ئاراوه .

هه‌رزه‌کار زوربه‌ی کاته‌کانی به‌بی هیچ چاودپړیک نه‌گوزهرینی، وه باوک ودایک ناتوان
له خویندنگه، و له‌کاتی سه‌ردانی کردنی خیزانی بولای خزم وناسیاو، و له‌کاتې به‌ته‌نیا
نه‌بی له‌گه‌ل ئیتنه‌رنیت و ته‌له‌فزیوندا چاودپړی بکه‌ن، وه بیگومان سپرینه‌وه‌ی که‌نال‌کان

و داخستنی موبایل کہ لکیکی ئەوتۆی نابیت، چونکہ ئەم سەردەمە، سەردەمی کرانەوویە لە گەڵ جیھانی دەورو بەرماندا، جا لە جیاتی ئەوێ بەردەوام پێی رابگە یەنین کەوا ئێمە چاودێریت ئەکەین، وە ئە گەر هەر هەلسوکه و تیکی خراپ و نەشیانوت لی بوە شیتەو، ئەوا لە چوونە دەرەو، یاخود لە موبایل و شتی تریش قەدە غەت ئەکەین، جا ئێمە بەو هەلوێستەمان وامان لیکردوو کە ئەو چاودێریمان بکات، و بۆمان بسەلمینیت کە هیچ خراپە و هەلە یەکی نە کردوو، لە کاتی کدا ئەتوانیت ئەو کارانە زۆر بە ئاسانی ئەنجام بدات، کە ئێمە نەتوانین بە هیچ شیوەیە ک رێگری لیکەین، کە و ابو و بۆ ئێمە نە یەین و ابەستە ی بکەین بە خوای گەرەو؟ و پێی رابگە یەنین کەوا ئێمە چاودێری ناکەین، بە لکو خوای مەزن هەر خۆی چاودێرە بە سەر هەر هەموومانەو؟

جابۆیە هەر ئەبێ ئێمە بین کەوا چاودێری خۆی لە دەرووندا بچینین، کە بریتی یە لە پرواندنی بەها رەووشتی بەرزەکان لە ناخیدا، کە پال بە منالەووە ئەنیت هەتا لە خودی خۆیدا چاودێری خوو رەووشتی خۆی بکات، بێ ئەوێ پال نەری راستە قینە ی ئەو ئاکار و رەووشتە جوانە ی چاودێری کردنی کەسانی تر بیت بۆی، جا چوون یە کە دایک و باوکی بیت یان تیکرایی خەلکی یاخود هاوڕێکانی.

جا ئە گەر ئێمە بەو کارە هەستاین: ئەوا ترسی خوا و چاودێری کردنی و شەرم کردن لی لە دەروونیدا ئەروینین.

با گوێ بگرین لە لەقمانی حەکیم بەرەحمەت بێ، کە کاتی لە گەڵ منالە کەیدا ئەدویت، و لە سەر چاودێری کردنی خوای بەرز و بلند پروردە ی ئەکات، و بە تەنیا ترسی ئەو

له دل و دهر وونیدا نه پروینتت که نه فهرمووی: ﴿يَبْتَىٰ إِنَّهَا إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَيْرٌ﴾ لقمان: ۱۶ .

واته: (نهی کوره نازیز و شیرینه کم به پراستی نه گهر به نه اندازهی کیشی دهنکه خهرته له یه کیش (چاکه و خراپهت) هه بیت له ناو به ردیکدا یان له ئاسمانه کاندا یان له زهویدا بیت له پرورزی دوایدا خوا نه یهینتته پروو، به پراستی خوا زور ووردبین و ئاگاداره).

جوان پرامینن له م ئامورژگاریه سه رسورپهینه ره: (یَبْتَىٰ) (نهی کوری شیرینم) که به پراستی شیوازیکی دهر برینی زور ناسک و نه رم و نیانه، ﴿إِنَّهَا إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ﴾ لقمان: ۱۶ .

واته: به پراستی گونا و تاوان نه گهر کیش و بارستاییه که ی هینده ی تووی دهنکه خهرته له یه ک بیت و له ناو به ردیکدی که پدا قایم کرابیت و گوم کرابیت، یان له قولایی زهویدا شاررابیتته وه و دیارنه مابیت، یان له که ناری ئاسمانه کاندا بیت: نه وا خوی مه زن نه یهینتته پروو، چونکه هیچ کرده وه یه کی وون و نادیاری له لا شاراوه نی یه، و به نه اندازهی کیشی گهر دیله یه ک شتی لی گوم نابیت نه له ئاسمانه کان و نه له زهوی دا، ﴿إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَيْرٌ﴾ لقمان: ۱۶ ، واته: خوی گه وره زور ووردبین و شاره زایه، هیچ شتیکی لی وون نابیت نه گهر چی زور وورد و پچوک و ته نکیش بیت، ﴿خَيْرٌ﴾ ، واته: ئاگاداری ته په ی پی میرو له یه له شهوی تاریک و نه نگوسته چاودا^(۱).

وه چاکترین هوکاری تاقیکراوه ی به که لک له په روورده کردنی مناله کانماندا بریتی یه له په روورده کردنیکی ثابینی راست و دروست، و به هیز کردنی چاودیری کردنی خوا له دل

(۱) يُنظَرُ تفسیر ابن کثیر (۳۳۸/۶).

و دەروونياندا، ئەوئىش بەو ئەبىت كە باوك و داىك بىن بەهەشت و خوئشى و جوانىهكانى، وە دۆزەخ و نارەحتى و ناشرىنەكانى لەدۆل و دەروونى منالەكانياندا پروئىن، جا هەركاتى فەرمانى يەكئىك لە فەرمانەكانى ئاينيان پى بكن، يان رىنگرى كارئكى ياساغ يان بىزراوىان لى بكن: با بىن باسى ئەوئىان بۆبكن و ئاماژە بەو بەدەن كە ئەگەر هاتو ئەو كردهوە چاك و جوانە ئەنجام بەدەن ئەوئا خوئى بەرز و بلىد بە بەهەشت و خوئشىهكانى ناوى پاداشتيان ئەداتەو، وە هەركاتى كردهوەيەكى ناشرىن و ئابرو بەرانبەيان ئەنجامدا ئەوئا خوئى بەرز و بلىد بە ئاگرى دۆزەخ و نارەحتىهكانى سزايان ئەدات.

و هەرئەبى وئىناى بەهەشت و خوئشىهكانى و ئاگرى دۆزەخ و نارەحتىهكانىان بۆ بكن، جا يان بەهۆى باسكردن و پراڤەكردنەو، بىت، يان بەهۆى بىنىنى ئاگرى دنيا و باخ و باخاتەكانى دنيا و سروشتى جوانەو، بىت، لەرئىگەى تۆرى ئىنتەرنىتەو، كە پرە لەو جۆرە دىمەنە سەرنج پراكىشەرانە، كە بە ئامادەبوونى باوك و داىك يان يەكئىكىان پىشانىان بەرئىت و بىبىن، و بىن روونكردنەو و لىدوان بەدەن لەبارەى ئەو دىمەنانەى كە منالەكانىان ئەبىبن.

كە بەهۆى ئەوئەو گەورەترىن هاندەر لەلای منالەكە دروست ئەبىت بۆ ئەنجامدانى كار و كردهوئى چاك و جوان، و گوپرايهلى كردنى باوك و داىكى، كە هاندەرەكەش چوونە ناو ئەو بەهەشتەيە كە بىرى لى ئەكدهو و خەيالى بۆى ئەچوو كاتى ئەو جۆرە وئە و دىمەنانەى پىشاندىرا، وە گەورەترىن رىنگر و كوئسى لى دروست ئەبىت بۆ ئەنجامدانى كار و كردهوئى خراپ و ناشرىن، و خراپەكردن لەگەل باوك و داىكىدا، و تەماشاكردنى

شتى خراپ يان لە بەرکردنى پۆشاكى ياساغ و حەرامكراو، كە بىگومان كۆسپە كە چوونە ناو ئەو ئاگرەيە كە بىرى لى ئە كرده وە و خەيالى بۆى ئە چوو كاتى ديمەنە كانى بىنى.

وە ھەر ئەبى ئەو راستىە باش بزائىن كە منال و بە تايبە تيش ھەرزە كار بە گوڤرەى سروشتى پاك و زگماكيان بە تەواوەتى ئامادەن بۆ دىندارى و دامەزراوىى لە سەر ئاين، (د. معروف زريق) لە كتيبى (خفايا المراهقة) (نەھنيە كانى ھەرزە كارى) دا ئە لىت: (ئاين سە بارەت بە ھەرزە كار ئاسودەيى و دلنيايى دەروونى بۆ دابىن ئە كات، ئە وىش دواى ئەو تەنگرە و شلەژانە سەختەى كە پيايدا تى پەرى و چىژتى، وە ئەو ھەژانەى كە بە سەر بوون و قەوارەيدا ھات، ھەر بە راستى ئاين پەناگەيە كى دلنيا بە خشە كە ھەرزە كار ھاناي بۆ ئە بات ھەركاتى گىروگرفت پەرزەى لە بەر بىرى، وە ھەروەك چۆن خواى بەرز و بالا ھەستى سىكىسى لە لاي ھەرزە كار تە قاندۆتە وە، ئا بە ھەمان شىوہش ھەست و سۆزى گيانىشى لە لا تە قاندۆتە وە بۆ ئە وەى ھۆگر و پەيوەست بىت پىيە وە).

وە يە كىكى تر لە و چاودىرە خوديانەى كە پىويستە لە ناو ناخى منالە كانمان بىچىنين ئە وە يە كە: شوڤن رىبازى پەخنەى خۆيى (النقد الذاتى) بكەون، ئە وىش بە وەى كە خودى خۆى بىتتە پەخنە گر و پەخنە لە كرده وە و پەفتارە كانى خۆى بگريت، وە ئىمەيش ھەموو كاتىك بىين ئاگادارى بكەينە وە لە وەى كە ئەو ھەلسوكە و تەت يان ئەو پەووشتەت خراپە: وە شايانى تۆ نى يە، چونكە تۆ كە سىكى ژىر و تىگەيشتوويت و ئەو خوايەت خۆش ئە وىت كە لە نە بوونە وە بە ديھىناويت، ئىتر ئابە و جۆرە لە گە لىدا پىروڤىن، كە شەرم و شكۆ لە ناخ و دەروونىدا پىروڤىن و پەروەردەى بكەين، و تىي بگەيەنين كە تۆ پەلە و پاىە و رىزى تايبەتى خۆت ھەيە و بۆتۆ ناشىت كە ئەو كردارانە ئە نجام بەدەيت كە لە و رىز و

چون منالکانت په وروږده نه کیت

حورمه ته ت که م نه کاته وه، ئیتر ئابه و جوړه له سهر چاودږی خوئی رایبهنین و په وروږده ی بکهین نه ک له سهر چاودږی کردنی خه لکی بوئی، و همیشه ئاگاداری په خنه کانی خه لک بیت که لئی بگرن، و بین پئی بلین: نه گهر تو ته و کرده و هیه نه نجام بدیت نه و خه لکی گالته ت پیته کهن و پیت پیته کهن و لومته ته کهن، که په ننگه له به رده م نه و اندا واز له و په فتاره ناشرینه بهینیت، به لام نه گهر هاتو ته نیا هه رخوی بوو ته و زور له وه خراپترو قیزه وونتر نه نجام بدات.

چونکه به ترساندنی له چاودږی کردنی خه لکی پروایه کی پیوستی به خوئی و به هره و توانسته کانی له لا دروست نابیت، چونکه ترس له خه لکی و پلار و په خنه کانیان زال نه بیت به سهریدا، جا نه گهر هاتو شتیکی باشی نه نجامدا له دهروونی خویدا نه لی: تو بلینی نه م کاره یان له لا په سهند بیت و به هویه وه به ها و پریم لایان به رز بیته وه؟، وه په ننگه بلیت: به خوا نه ترسم پیم پیکه نن و بلین: نه م کاره ی ته نیا بو روپامایی و له خو بایی بوون بووه!

نه مهش نه وه ناگه یه نیت که وای لیکهین حسابی هیچ شتیکی بو خه لک نه کات، و هیچ بایه خ و گرنگیه کیان بو دانه نیت، به لکو پیوسته له سهری ریز و حورمه تیان بگریت، به لام نه وه ی هه یه نابیت نه وان بین به سهرچاوه ی سهره کی چاودږی و کاریگهر له سهری، به لکو نه بیت سهرچاوه ی کاریگهری راسته قینه له سهری خودی خوئی و باوهر و نرخ و به های خوئی بیت، وه پیش نه وهش: نه بیت سهرچاوه ی کاریگهر له سهری فرمانه کانی خوی په وروږدگار و پیغه مبه ره که ی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بیت.

وه ههروهها پئويسته له سه زمان كه: نه زياده پرهويي بكهين له گوماني چاك بردن به منالہ كانمان، وه نه زياده پرهويي بكهين له گوماني خراب بردن پئيان، (ههندي له باوكان ودايكان زياده پرهويي ئەكەن له گوماني باش بردن به منالہ كانيان، ئەبينى لئيان ناپرسیتته وه، هه واليان نازانيت، هيچ شتيك له باره ي هاو پريكانيانه وه نازانيت ئەويش به هوي زياده پرهويي كردن له پروا پئ بوونيان، وه قسه ي هيچ كه سيك قبول ناكات كه سه باره ت به منالہ كاني بووتريت، جا ئەگەر هاتو منالہ كاني يان يه كيكيان بكهويته ناو به لا و كارساتي كه وه، يان له سه ر راسته شه قامي رهووش ت به رزي لايدا و تووشي به دپره ووشتي بوو، و پاشان باوكه كه له و كاره ساته ئاگادار كرايه وه، ئەبينى ديت به رگريان لي ئەكات، و بيانوويان بو ئەهينيتته وه، و ئەوكه سه تاوانبار ئەكات كه ئاگاداري كردوته وه يان به كه مته رخه م ئاموژگاري كردوو، وه به هه له شه و كه سيكي خوتيه ه لقورتين له كاروباري خه لكي و كاريك كه په يوه ندي به وه وه ني يه وه سفى ئەكات.

به هه مان شيوه له باوكان و دايكانيشدا كه سي وا هه يه كه گوماني خراب به منالہ كانيان ئەبن، و زياده پرهويه كي ئەوتوي تيا ئەكەن كه له سنوري خوي ئەيبه نه دهره وه، ئەبينى ته نانه ت ديت مه به ست و نيته ي منالہ كاني تاوانبار ئەكات، و هه رگيز باوه پريان پئ ناكات و دپردونگه لئيان، وه ئەو هه سته ي له لاي منالہ كاني دروست كردوو كه له هه موو شتيكي وورد و درشتدا به دوايانه وه ن و چاو ديريان ئەكەن، بي ئەوه ي چاو پوشي بكه ن له هيچ هه له و پئ هه لخليسكان يكيان)⁽¹⁾.

(1) التقصير في تربية الأبناء للشيخ محمد الحمد : ٥ .

بنچینه‌ی هه‌شتم

پئویسته به خوشه‌ویستی و نهرم و نیانیه‌وه مامه‌له له‌گه‌ل
مناله‌کانماندا بکه‌ین، له‌گه‌ل ئه‌وپه‌ری تیکۆشان و پیداگری و
مکوربوون له‌سه‌ری، که هه‌ردووکیان هاوتا و په‌یوه‌ستن
به‌یه‌که‌وه، نه‌ک جیاواز و دژبه‌یه‌ک و نه‌گونجاو .

بیگومان مامه‌له‌کردن به نهرم و نیانیه‌وه بنه‌رته و بنچینه‌یه، به‌لام ئه‌بی ره‌قی و
توندوتیژی له‌کاتی پئویستدا به‌کاربه‌ینین .

جاله‌به‌رئه‌وه هه‌رکه‌سی ته‌نیا به نهرم و نیانی و سۆز و به‌زه‌یه‌وه مامه‌له له‌گه‌ل مناله‌کانیدا
بکات، ئه‌وا هاوون به له‌خۆبایی بوون و خۆشگوزه‌رانی خراپیان کردوون، که ناتوانن له
شوینی ناله‌بار و بارودۆخی سه‌خت و دژواردا به جوانی و ریکوپیککی هه‌لسوکه‌وت
بکه‌ن .

وه هه‌رکه‌سی لایه‌نی توندوتیژی و پیداگری به‌سه‌ردا زال بیت، ئه‌وا بیه‌ویت یان نه‌یه‌ویت
هاووه بو‌شایی و به‌ربه‌ستیککی له‌نیوان خودی خۆی و مناله‌کانیدا دروست کردووه، و
به‌وه‌ش خوو په‌ووشت و په‌فتاریان ووشک و ره‌ق ده‌رئه‌چیت .

دەبا ھەموومان بێن میانرەو بێن لە ھەلسوگەوت و مامەلە کردنماندا و سوور بێن لەسەر بەدەستھێنانی خۆشەویستی منالەکانمان، بۆئەوێ ئەوانیش بە خۆشەویستی و ڕێز و دڵنیاوە بە پیرمانەو بێن و ئەلامگۆمان بن، نەك بە پالنهري ترس و توقاندن.

جا ئەو منالەي كە بەزۆر ناچار كراو: رەنگە لە ترسا لەبەردەمی تۆدا ڕێكۆپێك و باش بێت، بەلام كاتی بە تەنیا خۆی بوو ئەوا ئەچیت كاری قەدەغەكراو ئەنجام ئەدات، ج ھەرلەبەر ئەوێهە خۆی بەرز و بلند و ئەلامدانەوێ نزا و پارانەوێ بە نەرم و نیانی و سۆز و بەزەییەو بەستۆتەوێ كە فەرموویەتی: ﴿فِيمَا رَحْمَةً مِّنَ اللَّهِ لَئِن لَّهُمْ لَوْلَا كُنْتَ فَطَا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنفَضُوا مِن حَوْلِكَ﴾ آل عمران: ۱۵۹ .

واتە: (بەھۆی بەزەیی و میھرەبانی خواوێه (تۆ ئەي موحەممەد صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) بۆ ئەواز نەرم و نیان بووی، خۆ ئەگەر تۆ كەسیكی توورە و قسەرەق و دڵ رەق بوویتایە ئەوا ھەموو بلاوێان لێ ئەكرد و دەووریان چۆل ئەكردیت).

خۆی بالادەست پێی ڕاگەیاندووین - كەھەر زاتی خۆی ڕاستگۆترینی بێژەرانی - كە ئەو بەزەیی و میھرەبانیە پەيامبەر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئەپرشت بەسەر ھاوئەكانیدا، و پێی دائەپۆشین، و ئەو نەرم و نیانیە كە مامەلەي پێ ئەكردلە گەلیاندا: ئا ئەوانە ھۆكاری گەورەي بە دەنگەوێچوون و ملكەچ بوونی ھاوئەلان بوو بۆی.

ئایا دوای ھەموو ئەوانە ئەمانەوێ منالەکانمان بەقسەمان بكەن، و بە دڵنیايی و رەزامەندیەوێ گۆپرايەل و ملكەچمان بن، ئەمە لەكاتیكدا ئێمە نەھاتووین باوھشی میھرەبانیان بۆ بكەینەوێ و لەژێر بالی سۆز و خۆشەویستیدا دایانپۆشین، و بەو پەری نەرم و نیانیەوێ مامەلەيان لەگەڵدا بكەین؟

ئەى كۆمەلى باوكان و دايكان جوان رابمىنن: كەوا خواى بەرز و بلند چۆن بە نيشانە و بەلگە و پەرجووەكان (موعجيزەكان) پشتيوانى لە پەيامبەرەكەى كرد، كەچى سەرەپراى ئەوەش ئەگەر بەهاتايە قسە رەق و دل رەق وتوندوتىژ بوايە: ئەوا هاوہ لان و خۆشەويستانى وازيان لى ئەهيننا، و دەووريان چۆل ئەكرد، بەلام بەهوى بەزەيى و نەرم و نيانيەكەيەوہ كارىكى ئەوتۆى كردبوو كە ھەريەكيك لەوان خوى و مال و سامانەكەى ئەكرد بە فيداى، و لە خويان و كەسوكار و منالەكانيان زياتر خۆشيان ئەوويست.

بينگومان ئەبيت ئيوە بەتايبەتى لە گەل منالەكانتاندا بەوجۆرە مامەلە بكەن، جا ئەگەر هاتو ئاكار و خوو رەووشتان لە گەلياندا ناشرين و رەق بوو، ئەوا شتىكى بەلگە نەوويستە ھەر ئەبى منالەكانتان لەدەستان رابكەن و ھەلبىن.

وہ ھەندى لە باوكان و دايكان شانازى بەوہوہ ئەكەن كە منالەكانيان سەرپىچى ھىچ فەرمانىكيان ناكەن و گوپرايەلن، و ھىچ كارىك ناكەن مەگەر پيش ئەوہ مۆلەتيان لى وەرنەگرن! بەلام خوى لەراستيدا گوپرايەليەكەيان لەبەر ترسانە لييان و ئەو سزادانەش كە چاوەرپيان ئەكات ئەگەر هاتو لە فەرمانيان دەرچوون.

وہ ئەوان نازانن بەو پەروەردە سەقەتەيان زۆرىك لە توانا و بەھرى منالەكانيان ئەكوژن، كە بەراستى ترس و تۆقاندن: كۆسپ و تەگەرەيە لەبەردەم منالدا كە رىگري داھينان و چاوانەترسى و بوپرى و بىركردنەوہى لى ئەكەن، و ئەو قەوارەى سۆز و خۆشەويستى و بەزەيى يە تىكوپىك ئەشكىنىت كە لەناو ناخيداىە.

جا ته گهر هاتو له روانگه ی ریز و خوښه ویستی و پیزانینه وه مناله که گوپرایه لې بو نواندن، له گه ل بوونی که میک ترسدا ته و شایانیه تی که شانازی به ووه بکه ن و دلتان پی خوښیټ.

به راستی ته و خوښه ویستیه راسته قینه یه ی که منال به پچوکی له باوک و دایکیه وه ههستی پیته کات: هه رگیز او هه رگیز له بیری ناچیته وه و له ناخیدا ناسرپټه وه.

له بهرته وه نه بینین وه ک له فهرمووده دا هاتو وه په وروږده کاری گه وره و مه زن که په یامبه ره صلی الله علیه وسلم ته نانه ت دیت له بهرچاوی که سانی تره وه خوښه ویستی و به زه یی خوی بو منلان ده رته بریت، (کَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَخْطُبُ أَمَامَ أَصْحَابِهِ يَوْمًا، فَجَاءَ الْحَسَنُ، وَالْحُسَيْنُ عَلَيْهِمَا قَمِيصَانِ أَحْمَرَانِ يَمْشِيَانِ وَيَعْتُرَانِ) و ذَلِكَ لِصِغَرِهِمَا وَ طُولِ قَمِيصِهِمَا)، (فقطع رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خطبة الجمعة)، وَنَزَلَ مِنَ الْمِنْبَرِ، فَحَمَلَهُمَا فَوَضَعَهُمَا بَيْنَ يَدَيْهِ، ثُمَّ (صَعَدَ الْمِنْبَرِ) وَقَالَ: " صَدَقَ اللَّهُ : (إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ) [التغابن: ١٥] نَظَرْتُ إِلَى هَذَيْنِ الصَّبِيِّنِ يَمْشِيَانِ وَيَعْتُرَانِ، فَلَمْ أَصْبِرْ حَتَّى قَطَعْتُ حَدِيثِي وَرَفَعْتُهُمَا) (١).

واته: " رورژیکیان پیغه مبهری خوا صلی الله علیه وسلم له سهر دوانگه وتاری ته دا، له پر حه سه ن و حوسه یین رضی الله عنهما هاتن، په کی کراسیکی سووریان له بهر دا بوو ته پر ویشتن و نه که وتن (له بهرته وه ی پچوک بوون و کراسه که ی به ریشیان دریز بوو)، پیغه مبهری خوا صلی الله علیه وسلم (ووتاره که ی بری)، وله دوانگه دابه زی و هه لی گرتن و له بهر ده م خوی وه داینان، پاشان (چووه وه سهر دوانگه) و فهرمووی: (به راستی خوی گه وره راستی

(١) رواه الإمام أحمد (٢٢٩٩٥)، والترمذي (٣٧٧٤)، و صححه الألبانی، كما في...

فهرمووه: ﴿أَتَمَّ أَمْوَالَكُمْ وَأَوْلَدَكُمْ فِتْنَةً﴾ (الأنفال: ۲۸ ،) به پراستی مال و سامان و مناله کانتان تاقیکردنه ون بۆتان و پیمان تاقی ده کرینه وه (نهم دوو مناله م بینى که نه پوښتن و هه لئه نوتان، خوږم پى نه گيرا هه تا ووتاره که مم برى و هاتمه خواره وه و هه لمگرتن).

جا باوکان و دایکان داوای کارى له و شیوه یه یان لى ناکریت، به لکو نه وه یان لى داوا نه کرى که سۆز و خوښه ویستی خوږیان بۆ مناله کانیاں ده ربېرن، و پیمان پابگه یه نن که وا نه وان خوښیان نه وین و به به زهین له گه لیاندا.

بویه پتویسته له سهر په روره ده کارى سهر که وتوو که: له سهر بناغهی سۆز و خوښه ویستی و به زهیی په یوه ندى خوږى له گه ل مناله کانیدا دابمه زریټت، نه ک له سهر توندوتیژى و ووشکى و دلرېقى، وه کاتى منال گه وره بوو وه بوو به لاونکى پینگه یشتوو، ئا نه و کاته زور زیاتر پتویستی به سۆز و خوښه ویستی نه بیت.

وه په روره ده ی پراست و دروست به بى سۆز و خوښه ویستی و میهره بانى تیروته سهل و کامل ناییت، جا نه و مناله ی که هه ست به سۆز و میهره بانى و گرنگى پیدان نه کات له لایه ن په روره ده کاره که یه وه، و دهسته واژه و ده ربړینى خوښه ویستی و هه ست و سۆزى لى نه بیستیت نه وا زیاتر به ره و پرووى نه چیت و باوه شى بۆ نه کاته وه، و له ناخى دلپه وه گوږى لى نه گریټ، و نهینى و خوږگه و ئاواته کانى خوږى له لا نه درکینى، و هه رگیز به و کاره ی هه ست به شهرم ناکات و له پروودا دانامینیت .

وه هه ر به پراستی په یامبه ر صلى الله عليه وسلم په یامبه رى به زهیی و سۆز و خوښه ویستی بوو، له گه ل نه وه ی زور سهرقال بوو به کاروباره کانیه وه، و خه ریکى فیړکردن و بانگه واز و

جیهاد کردن بوو: که چی سهره پای ته وانهش زور به ناراحت هه لویستیکی تهوت دهست ته که ویت که به لای منالیکدا تی په ربیت یان چاوی به منالیک که وتبیت، یان منالیکیان بولای هینا بیت و وهلی (مه گهر) نیشانه و دهستپیشکهریه کی لی دهرنه که وتبیت که به لگه بیت له سهر دهر برینی میهره بانی سوز و به زهی، له دهست هینان به سهردا و ماچکردن و نزی خیرکردن بویان، بوئه وهی ههست و سوزی خو شه ویستی و به زهی خویان پیبگه یه نیت.

له نه سی کوری مالکوه (خوالی پازی بی) گپراوته وه که: (أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَزُورُ الْأَنْصَارَ وَيُسَلِّمُ عَلَى صِبْيَانِهِمْ، وَيَمْسَحُ رُؤُوسَهُمْ) (۱).

واته: "پنغه مبهری خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سهردانی پشتیوانه کانی ته کرد و سلاوی له مناله کانیان ته کرد، و دهستی پیروزی خوی ته هینا به سهریاندا."

وه ههروه ها تیپه ری به لای عه بدوللای کوری جه عفرده رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا که منال بوو یاری ته کرد، سیجار دهستی هینا به سهریدا" (۲).

ههروه ها دهستی هینا به سهری عه بدوللای کوری هیشامدا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وه نزی خیری بو کرد، ته وهش کاتیک بوو که منال بوو دایکی بردی بو خزمه تی په یامبهری خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (۳).

(۱) رواه ابن حبان (۴۵۹)، و صححه محققه شعيب الأزرقوط، و حسنه الألباني في التعليقات على صحيح ابن حبان (۴۶۰).
 (۲) رواه الإمام أحمد (۱۷۶۰)، نووسه ر لیره دا ته لن به لای جه عفرده تیپه ری به لام وه ک له مه سنه ددا هاتووه عه بدوللای کوریه تی - وه رگپر - .
 (۳) رواه البخاري (۲۵۰۲).

(بہراستی دەست پیاھینانی میہرہ بانانہ و دەربرینی سۆز و خوشەوێستی توانایەکی زۆر مەزنی ھەبە لە بلاوکردنەوێ کامەرانی و ئارامی و دلنیاپی لە دەروونی منالدا، وە ئەم دەست پیاھینانە کاریگەرێکی قوڵی ھەبە لەسەر ساغڵەمی و سەلامەتی دەروونی و جەستەیی و گیانی منالە کہ) (۱).

لە گەڵ ھەموو ئەوانەشدا، پێویستە لەسەرمان توند و ڕەق بین لە گەلیاندا بەرامبەر چورتەم و ھەلە زەق، و ئاکار و ڕەووشتی نزم و ئابرو بەرانە، بەلام بەبێ قیژە قیژ و ھات و ھاوار و دوو عالیکردنیان، بەلکو پێویستە بین بەتوندی ڕیگریان لی بکەین کہ جاریکی تر ئەو جۆرە ڕەفتارە ناشرینە دووبارە نہ کەنەو.

و ھەر و ھا ئەبێت کۆلنە دەین و سووربین لەسەر ئەوێ کہ پاشگەز نہ بینەو ھەو ھەر بپاری سزادانە ی کہ بەرامبەر ڕەفتارە ناشرینە کە ی داومانە ، ھەرچەند پۆزش بینیتەو و پەشیمانیش دەربریت، بۆئەوێ ئەمە نہ کاتە نہ ریتیک کہ ھەرکاتێ ھەلە یەکی کرد و ڕەفتاریکی ناشرینی نواند بە پۆزش ھینانەو ھیک خۆی لە سزادان قوتار بکات و دەر بازبیت.

بەلام ئەگەر ھات لەبری ڕەفتارە ناشرینە کانی کردەوێ چاکی ئەنجامدا، و زانیمان کہ راستگۆیە لە پۆزش ھینانەو ھیکیدا و فیل ناکات، ئەوا قەیناکا کہ لە بپاریە کەمان پاشگەز بینەو بۆ ئەوێ بۆلای خۆمان ڕایانکیشین و لە دەستیان نہ دەین، و تیی بگە یەنین کہ کردەو ھیکە کەکان کردەو ھیکە کەکان ڕائە مالن .

(۱) فن التعامل مع الأطفال للدكتور فهد الخالد : ۱۲۱ .

وه با کاتیک بین سزای بدهین که پیوستی نهکرد، بهلام دواى نهوهی که خوی دانینا به ههله کهیدا، بوئوهی ههست بهوه نهکات کهوا بهناهق ستهمی لی نهکریت، وه باتی بگهیهنین که نیمه بویه سزمان داوه چونکه کاریکی نهجامداوه که مافی نهو نهبووه، بهلکو دهستدریژی کردوتهسهر مافی کهسانی تر و پیشیلی کردووه.

جا ههرکهسی نهه لویسته بنوینیت لهکاتی سزادانیندا نهوا نهو ههست و سوزی خوشهویستهی که لهناخی دهروونیندا چاندبووی لاناچیت و نارپهویتهوه.

وه نابیت رارا و بیبار بین له سزاداندا، چونکه ههندیك له باوکان و دایکان دین لهکاتی تورپیدا سزای منالهکیان نهدهن، وه لهکاتی هیمنی و رازی بووندا سزایان نادهن، نهگرچی مناله که ههمان ههلهی کردووه لههردوو بارودوخه کهدا.

(وه پیوسته هه مووئه ندامانی خیزانه که لهناو خویندا ریژی نهو سزادانه بگرن و نهیشکینن بهتاییه تی باوک و دایک نهویش کاتیک یه کیکیان ههله سیت به سزادانی مناله که، چونکه نهو سزادانه هیچ که لکیکی نابیت که یه کیکیان پی هه لسیت که چی نهوی تریان بیت دلنه وایی مناله که بکات و رازی بکات، چونکه نهوهی که مناله که فیری نه بیت لهم باره دا: بریتی یه لهوهی کهوا چون که لک له دلنه رمی نهو لایه یان وه ربگریت و له بهرژه وهندی خویدا به کاری بهینیت) (۱).

جا بهراستی جیگیربوون لهسهر دهستنیشانکردنی کردهوهی قهدهغه کراو له گهل ریپیدراو و پروونی و به غیره تی له سزادان (واته: مناله که بزانییت کهوا کردهوه قهدهغه کراوه کان چین

(۱) فن التعامل مع الأطفال للدكتور فهد خالد : ۱۴۷ .

وله سه رچ شتیک سزا دراوه، و ریزگرتنی هه موو ئەندامانی خیزانه که بۆ ئەو سزادانه ی که ئەدریټ به سه ر مناله که دا: هه موو ئەمانه ئەبنه هۆکاری که مکردنه وه ی گيروگرفت و هه له کان، و خو پاراستن لیان.

وه بیگومان سزادان ته نیا له لیداندا قه تیس نه کراوه، به لکو لیدان دوایین چاره سه ره که په نای ئەبهینه بهر، وه به راستی لیدان به شیوه یه کی زیاد له پیویست، پروبیانووی که سانی بی ده سه لات و لاوازه، که زیانی زۆر زیاتره وه ک له وه ی که لکیکی ئەوتوی هه بیټ.

وه ووتویانه: لیدان بۆ ئەده ب دادان: وه ک خوئی وایه بۆ خواردن، واته: توژیک خوئی بۆ ناو خواردن به سه، وزۆری تیبکه یت خراپی ئەکات (کورد واته نی: خوئی بۆ چیشټ و خویشټ به مه عنا — وه رگیڤ —).

وه هه رکه سی که ئەیه ویټ به لیدان سزای مناله که ی بدات جا به دار لپی بدات یان به ده ست ئەوا پیویسته له سه ری ئاگاداریټ و چاودیڤری ئەم خالانه ی لای خواره وه بکات:

(۱) پیویسته لیدان هۆکاریک بیټ بۆ چاره سه رکردن و له پیناوی چاکسازیدا بیټ، و پیویستیه کی پهروه ده یی بیټ له بهر بهرژه وهندی مناله که، نه ک هۆکاریک بیټ بۆ تۆله سه ندنه وه که پهروه ده کاره که مه به ستی به تال کردنه وه ی که ف وکولی رق و تورپیی خوئی و ئاسوده کردنی دهروونی بیټ.

(۲) له کاتی هه لچوون و تورپه بوونی زۆردا لپی مه ده.

(۳) نابیت لئی بدہیت ئە گەر بەلینت پیدایا که لئی نەدەیت، بوئەوہی متمانہی لەلا نەدوورینی، بو نمونہ پی بلیت: دانبنی بەو شتەدا منیش لیت نادەم .

(۴) پیویستە چاودیتری بارودوخی دەروونی و جەستەیی منالەکە بکریت، و بزانی کە هۆکاری هەلەکردنەکە ی چی بوو، وە ئایا هەلەکردنەکە ی ئەوہ ئەهینی کە لئی بدەیت لەسەری.

(۵) لئی مەدە ئە گەر یەکەمجاری بوو هەلە بکات، بەلکو ئاگاداری بکەرەوہ کە جاریکی تر ئەو هەلە یە دووبارە نەکاتەوہ ئە گینا پرووبەرووی سزادان ئەبیتەوہ.

(۶) لەبەرچاوی هیچ کەسیکدا لئی مەدە ئە گەر هەرکەسیکیش بیت، ئەویش لەبەر پاراستنی ریز و کەرامەتی لەبەرەمبەر خۆی، و لەبەرەمبەر هاویری و کەسانی تریشدا.

(۷) نابی لیدانەکە بەئیش و ئازار و ریسواکەر بیت، و خۆت لە لیدانی دەم و چاوی بپاریزە، چونکە قەدەغە یە، ئەویش لەبەر ئەوہی پیغەمبەری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رینگری لیکردووە.

(۸) ئەبێ لیدانەکە دوا ی ئەوہ بیت کە دان ئەنیت بە هەلە و تاوانەکیدایا، بو ئەوہی نەبیت بەکەسیکی زالم و ستەمکار بەسەریەوہ.

(۹) پیویستە دوا ی لیدانەکە هەلە و تاوانەکە لەبیر خۆت بەریتەوہ، و نەکەیت دوا ی ئەوہ هەلەکانی بیربخەیتەوہ و بیدەیتەوہ بەروویدا.

(۱۰) پښتو گريانی لى مه که نه گهر له کاتي ليدانه که و دواى ليدانه که ش نه گريا، چونکه گريانه کهى دهرچه يه که بو حه وانوهى دهر وونى پهنک خواردوى، که کپکردن و شاردنه وى زيانى پيئه گه يه نيت.

(۱۱) دواى ليدانه که ناچارى مه که که پوزشت بو بهيئته وه، يان بيت دهست و قاچ و سهرت ماچ بکات، چونکه نه وکاره به ناچارى نه کات نه ک به په زامه ندى خوئى، وه هه ستي زه ليلى و که مى لادروست نه کات.

(۱۲) نابيت لى بدهيت مه گهر دواى به کاره يئنانى هه موو پښتو گانکى ترى نه ده بدادان وه هه رچى شيواز هه يه به کارت هينابيت له گه ليدا وه ک بيهرى کردنى له شتانيک که هه زى ليه تى، وه وه ستان له سه رى بو ماوه يه کى ديارى کراو.

(۱۳) نابيت له کاتى غافل بووندا لى بدهيت، بى نه وهى پى بزانيت و ناگاي له خوئى بيت، که به هوپه وه تووشى خورپه و شله ژانى دهر وونى بيت، يان بتوقيت و زاره تره ک بيت.

جا به پراستى نه زمونه کان سه لماندويانه که بيهرى کردن: که لک و قازانجى باشى هه بووه، بوپه با بيپه ش کردن بنچينه و بناغه بى له سزاداندا (نه ک ليدان).

جا ههر له بهر نه وه يه که دايکمان عايشه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا فهرموويه تى: (مَا ضَرَبَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شَيْئًا قَطُّ بِيَدِهِ، وَلَا امْرَأَةً، وَلَا خَادِمًا، إِلَّا أَنْ يُجَاهِدَ فِي سَبِيلِ اللهِ)^(۱).

(۱) رواه مسلم (۶۱۹۵).

واتہ: " ہەرگیز پیغہ مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به دهستی پیروزی له هیچ شتیکی نه داوه، نه له ئافرهت، و نه له هیچ خزمه تکارینک، مه گهر له کاتی تیکۆشان له پیناوی خوادا نه بیت".

هەرگیزاو هەرگیز په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لیدانی به کارنه هیناوه له گه ل کهسانی تردا، به لکو هاتوووه سزایه کی تری به کارهیناوه که ئه ویش بریتی بووه له وازلپهینان (هه جرکردن)، هاتوووه یه ک مانگی ره به ق وازی له خیزانه کانی هیناوه و نه چوووه به لایاندا، وه ههروهها وازی له و سێ هاوه له هینا و هه جری کردن که له جهنگی ته بوکدا خو یان دواخست.

جا هه له و تاوانی منالہ که هه رچونێ بیت ئه واپیویسته سزادانه که له سنوری به زهیی و نهرم و نیانیدا بیت وه ک ووتراوه:

فقسا لیزدجروا و من یك حازماً فلیقس أحياناً علی من یرحم

(دلره قی نواند بوئه وهی قه ده غه یان بکات جا هه رکه سی ژیر و تیگه یشتوو بیت، با جاروبار خو ی به که سی به به زهیی به راورد بکات).

وه ئه گهر منالہ که به هو ی سزادانی جهسته یی یان دهروونیه وه دهستی کرد به گریان، ئه واپا بیت ریگری ئه و گریانه ی لی بکریت، به لکو ئه و گریانه (ده مه وانه ی ئاسووده ییه که به شیک له بارگه کانی توپه یی یان خهم و خه فته یان ئازار یان رق و کینه ی خو ی پی به تال ئه کاته وه، وه دلی خو ی پی ئه شواته وه وه ک چون به فرمیسه که کانی چاوه کانی ئه شواته وه، که منالہ که دوای به تال کردنه وه ی ئه و بارگانه ئاسووده ئه بیت، وه هه ر ئه مه شه لایه نی به جیی (ئیجابی) گریانی منال)^(۱).

(۱) فن التعامل مع الاطفال للدكتور فهد خالد : ۶۷.

له کۆتایدا ئە لیم: جا ههروه کو چۆن منالہ کات له سههه له و تاوان سزادا، ئاواش له سههه کاری چاک و راست و دروست خه لاتی بکه و پاداشتی بدهروهه، چونکه پئویسته له هه موو هه لویستیکدا هاوسهنگی راگریت و دادپهروهه ری بنوینیت.

(به راستی ههه کردهیه کی پهروهه ری بنه مای پاداشت و سزادان پهیره ونه کات له رینوینی کردنی ئاکار و پهووشتی منال به شیوازیکی هاوسهنگ و گونجاو: ئەوا لادان و چهوترهوی به رهه می ئەو پهروهه ری نه بیت.

وه سزادان یه که م شیوازیکی یه که پهروهه ری کار هانای بو به ریت و به کاری بهینیت، به لکو با بیت سههه تا به پاداشتدان دهست پیکات تا ئەوکاتهی که سزادان پئویست ئەکات، وه ئەگهه پئویستی به سزادان کرد با به سزادانی ههستپیکراوی جهستهیی دهست پینه کات، به لکو پئویسته له پیشدا به سزادانی گوزارهیی (مهعههوی) دهست پیکات تا ئەوکاتهی که پئویستی به سزادانی ههستپیکراوی جهستهیی ئەبیت) (۱).

(۱) فن التعامل مع الأطفال للدكتور فهد خالد: ۱۶۴.

بنچينه نويه م

دانانی چند یاسا و نه خشه و پلانیکی تایهت له
مالدا، که مناله کان ناچار بکات شوینی بکهون، و
ریزی بگرن و په پرهوی بکهن .

پنویسته چند یاسایه ک له مالدا کانماندا هه بیت بوئه وهی سنوریک داننی بوئه نجامدانی
تاوان و سه ریچی، وه بیگومان سه رکه وتو ترین یاسا و پیره ویش ته وهیه که باوک و دایک
له گهل مناله کانیدا بهیه که وه دایبنین، و هه موویان له سه ری ریچ بکهون، به راستی قسه ی
نهرم و گفتوگوی هیمنانه و بنیانه ر گرن گترین شیوازه له دانانی هم ریکه و تننامه یه و
پنکها تن له سه ری.

وه پنویسته گونجاو و ماقول، و جیگیر و چه سپاو بیت، و ملکه چی هیچ جوړه حه زو
تاره زوو خوو ره و شتیکی تایه تی که س نه بیت، وه ک ته وهی کاتیکی دلمان خوش بیت
پازی بین به سه ریچی که و سزای مناله که نه دهین که پیشتر له سه ر سزادانی ریچ
که و تبوون، وه کاتی توره بین سوور بین له سه ر جی به جی کردنی سزاکه.

وه ئاکاریکی تر که له هندی باوکان و دایکاندا ته بینریت بریتی یه له وهی که: (دیت ته
هوکارانه ی که په یوه سته به ئاکار و خودی خو یه وه ئه یکاته پالنه ر بو قه ده غه کردن، بو
نمونه دیت ریگری له مناله که ی ئه کات که وا مافه سرو شتیه کانی خو ی له یاری کردن

بہ کاربہینیت ئەمەش تەنیا لەبەرئەوێ که جەنابی پەست و تورەییە و ئەعصابی تەواو نی
(یە) (۱).

وہ ہەر مالیک ملکہ چی یاسا و پەپرەوئیکی تایبەت بەخۆی نہبیت: ئەوا مەلەبەندیکی
کوێرانە و ھەرەمەکی و شکست خواروو دەرئەچیت، جا ڕەنگە ڕۆژیک لە ڕۆژان لە منال
بدریت، و قەدەغە شتیکی لیکریت کہ ئەیەوئیت، وە جاروبار بەرپیدا بقیژنریت لەبەر
ئەوێ ئیشیکی کردووہ کہ وایزانووہ ڕیپیدراوہ و مافی خۆیەتی ئەنجامی بدات، ھەموو
ئەمانە و شتی تریش کہ منال ھۆکارە قایلکەرە کہی نازانیت کہ لەبەر چی یە کہ لێی دراوہ
یان ڕیگری لیکراوہ یان بەرپیدا ھەلشاخاوون و قیژاندویانە بەسەریدا!!!.

ھۆکاری ئەمەش ئەگەرپتەوہ بۆئەوێ کہ: منالە کہ بەووردی نازانیت کہ چ کاریک
ڕیپیدراوہ و ئەتوانی ئەنجامی بدات، وە کام کارە بقەییە و قەدەغە کراوہ، وە کام کردەوہیە
مافی خۆیەتی ئەنجامی بدات و کام کردەوہیەش ئەرکہ لەسەرشانی و پێویستە بە جوانی
راپەرینیت.

وہ گرنگترین فەرمان کہ پێویستە پێی ھەلسیت ئەوہیە کہ: ھەموو کاتیک ھەلسەنگاندن
بۆ منالە کانت ئەنجام بەدەیت، و تیبینی گۆرانی خوو ڕەووشت و ھەلسوکەوتیان بکہیت،
کہ ئایا بەرہو چاکتر ھەنگاویان ناوہ یان بەرہو خراپتر، جا ئەو کاتە ڕادەیی کہ لک و سودی
پەروردە کردن و یاسا و چۆنیتی مامەلە کردنە کہت بەرپوونی بۆ دەرئەکەوئیت.

وہ ئەی - خوینەری بەرپز - من لیرەدا دیم خشتەییە ک ئەخەمە بەردەستت کہ یارمەتیت ئەدا
بۆ ھەلسەنگاندنە کہت، کہ من بۆ منالە کانی خۆم داناوہ، و تاقیم کردۆتەوہ کہ بەراستی
سەرەنجامیکی گەورە و باشی ھەبووہ:

(۱) فن التعامل مع الأطفال للدكتور فهد خالد : ۱۱۷.

ناوی منال:

ههتا بهرواری:

ههئسه نگانده که دهست پنده کات له بهرواری:

ههئسه نگانده کۆتایی			لاوازه	باشه	نایابه	ناکار و خوو په ووشت
لاوازه	باشه	نایاب				
						گورج و گۆلی و خیرا به ده مه وه چوون و خوگیل نه کردن
						رینکوبیتی رۆژانه
						نوێژکردن و بهره وام بوون له سه ری
						پاکو خاوینی خوئی
						په ووشتی خواردن و خواردنه وه
						ههئسوکه وت و مامه له کردنی له گه ل کهسانی تر دا
						ئه رکه کانی قوتابخانه ی
						گوێزپه لئی کردنی دایکی له کاتی سه ردانی کردندا

لہ بہر کردنی پوشاکی دریز و بہ حہ یا (بو کچان)
نازایی و شہرمن نہ بوون بو (کوران)
پاہند بوون بہ یاسا و رینمایہ کانہوہ
مولت خواستن لہ کاتی چوونہ زورہوہ و شت وہرگرتن و شتی تریشدا
پاستگویی و دروٹہ کردن
خراپہ نہ کردن و تیکدان
بؤلہ بؤل نہ کردن و نارہزایی دہر نہ برین

وہ منالہ کانت لہم خشتہ یہ ناگادار بکہرہوہ، و پیمان بلی کہ تو تہ تہ ویت لہ میانہ ی تہم
 خشتہ یہوہ ہہ لیان بسہ نگینیت، جا ہہر یہ کیک سہرہ نجامہ کہ ی نایاب و باشہ بیت تہوہ
 نشانہ ی تہوہ یہ کہ منالیکی دیار و تاییہت و خوین شیرینہ، و بہو ہویہ شہوہ
 خوشہ ویستی باوک و دایکی بہدہست تہ ہیئیت و تہ بیتہ جی باوہریان، و مافی یہ کہ میتی

ټه بیت له به خشینى ديارى و خه لاتدا، و شانسى ټه و هشى ټه بیت که له گه ل خو ياندا بيهن
بو پياسه و گه ران و سه ردانى کردنى خزم و ناسياوان.

وه کارىک بکه با ټه م خشته يه به دريژاى دوومانگ يان سى مانگ به رده وام بيت، پاش
ټه وه و هره خشته ي نوئى دروست بکه، و له کوټاى دوومانگ يان سى مانگدا
هه لسه نگاندى کوټايت بو ده رټه چيټ، و ديټ سه رهنجامه که ي له به رده م خزمانى نزىک
و خيژانه که تدا پائه گه يه نيت، و دياريه کى شايسته که دلى مناله که رازى بکات ټه دريټ به
ديار و تايبه ته که يان، پاشان دووهمه که يان له و که مټرى پى ټه به خشريټ، و ئيټر ټابه و
شيويه هتد...

به لام له کاتى ټه م مانگاندا، و هره هه والى ټه م ريگه و شيوازه يان پى رابگه يه نه:

ټه گه ر هه ر منالک له پينج نيشانه ي لاوازي تيپه راند: ټه و ا بى به ش ټه کريت له وهى که
له گه ل خوټدا بيه يته ده روه کاتيک ټه چيټ بو سه يران يان بو سه ردانى کردنى خزم و
ناسياو، جا ټه گه ر مناله که له پينج خاله که ي تيپه راند ټه و ا ټه و برياره جى به جى بکه که
له سه رى ريک که و تبون، ټه و کاته مناله که هه ست به سه رهنجامى که مټه رخمى و گوئ
پينه دانه که ي ټه کات، و توش لاي خوټه وه هه ست به و گوړانکاريه گه وره يه ټه کيت که
له ټاکار و په ووشټيدا پرويداوه.

به لام کارىک مه که که که مټرين راده ي ريپيدراو بو دانانى نيشانه ي لاواز دووجار يان
سيجار بيت، چونکه ټه مه کارىکى ټه سټه مه سه باره ت به مناله که و ټه بيټه مايه ي سه غلټ
کردنى، و به وه ش ناټوميدټه بيت و نارهازى خوئى ده رټه بريټ، و واهه ست ټه کات که ټه م

خشته یه کوٲ و پیوه ندیکه ریگری لی ٲه کات که چیژ له ژیان و منالیتی خوئی وه رگریٲ و تاقی بکاته وه.

هر ٲه بیٲ منال ٲه له بکات و بکه ویٲه ٲه له وه، جا ٲو کاریکی ٲه و ٲو مه که که ٲه له یه ی و دو وه ٲه بکه یٲه به لگه به سه ریوه به ٲه وه ی به هوئی ٲه وه وه بی به شی بکه یٲ و سزای بده یٲ.

وه تاییٲمه ندیه کانی ٲه م خشته یه بریتی یه له م خالانه ی خواره وه:

(۱) به هوئی ٲه م خشته یه وه شاره زای ٲه له و خاله نه ریٲیه کانی (سه لیبیاٲه کانی) منال کهٲ ٲه بیٲ، و ٲه یکه یٲه جیگه ی بایخ و گرنگی پیٲدانت بوٲه وه ی بیگوریت و له وه له انه دووری بخه یٲه وه، و ٲاگاداری بکه یٲه وه له وه ی که سوور بیٲ له سه ری و به رده وام بیٲ، وه ٲه وه ها شاره زای ٲه و لایه نه باش و ٲه ریٲیانه (ٲیجاییانه) ٲه بیٲ که له منال که تدایه، وه دیٲت تیایدا گه شه ی پی ٲه ده یٲ، و هانی ٲه ده یٲ بوٲه وه ی که به باشی ده سٲی پیوه بگریٲ، جا به تیٲه ربوونی روژگار ٲه بیٲی ٲه له و خاله نه ریٲیه کانی پوو کاونه ته وه و نه ماوون، و لایه نه چاک و ٲه ریٲیه کانی تیایدا زور و به هیژ بوون.

(۲) کیپرکیٲه کی سه رسورٲه یٲنه ر هه سٲ پی ٲه که یٲ له نیوان منال کانتا بو ٲه نجامدانی کرده وه و ٲاکاری باش و دوور که و ٲنه وه له کرده وه ی خراپ و ٲاکار و ٲه ووشتی ناشرین و نه ریٲی.

(۳) هه سٲ کردنی منال کانت به وه ی که یه کیٲک هه یه گرنگییان پی بدات، و چاودیریان بکات، و سوور بیٲ له سه ر گه شه پیٲدانی زیره کی و سه لیه و ٲاکاره جوانه کانیان.

۴) به ده سته پنیانی ته وهه موو ستایش وهاندانه ی کاتیک هه لئه سن به کرده وهیه کی چاک و جوان، وه کاتیک بیر له هه نگانوان ته که نه وه بو ته نجامدانی ئاکار و په ووشتی خراپ و ناشرین و کرده وهی بی ئابرووی: تهوا هزار و یه ک حساب بو ته و به دره فتاریه ته که ن، کاتیک که ته زانن کردنی ته و کارانه چ ئاکامیکی خراپی ته بیت و چ سهره نجامیکی ناشیاوی لی ته که ویته وه .

۵) بیگومان ته م خشته یه زوریک له داخ و که سهر و ناره حه تی باوکان و دایکان که م ته کاته وه له سهر زه نشت کردن و قیژه قیژ و رق و تورپی کاتیک مناله کانیا ن هه لیه ک ته که ن، جا دانانی نیشانه ی (لاواز) بویان زور قورستره لایان له وه موو قیژه قیژ و هات و هاوار و سهر زه نشت کردنه، وه ههر ته وه شه ریگریان لی ته کات که جاریکی تر ته وه لیه دووباره نه که نه وه نه ک هات و هاوار و نه رهنه ر و سهر کونه کردن.

وه به راستی خو م زور سه خله ت و ناره حه ت بووم به ده ست کاره خراپ و هه لسوکه وته بیزار که ره کانی مناله کانمه وه وه ک نینوک خواردن، چه قاوه سووی و شه رهنگیزی، و گرنگی نه دان به پاکو خاوینی و دیمه نی دهره وه، و جگه له وانه ش، وه خو م و دایکیشیان به چه ندین شیواز هه ولمان له گه لیاندا بو چا کردنی ته و خو و په ووشت و ئاکارانه که چی بی سوود بوو، به لام کاتیک هاتم ته م خشته یه م به کاره پنا و پیدا گریم لی کرد و سوور بووم له سهری تهوا ته و ئاکار و خووانه به شیوه یه کی خیرا و فراوان گوران .

بنچینهی دهیهم

پېویسته به ریږ و گرنګی پېدانه وه مامه له له گه ل مناله که تدا بکهیت، و
تیی بگه یه نیت که پله و پایه و ریږی چنده له لات، و ئاماده بوونی له
کوړ و مه جلیسدا نرخي تاییه تی خوئی هه یه، ئه ی ههستی مناله که ت
چونه به رامبهرت کاتیک له گه شت و گه ران دیته وه، ئایا هه لئه سیت
له بهری و باوه شی پیا دا ئه کهیت و په رووشی و چاوه پروانی خوئی بو
دهرئه بریت، وه ئایا ئه بی ههستی چو ن بیت به رامبهرت کاتی تو
دیت راو یریی پی ئه کهیت و راکانی وهرئه گریت؟

پېویسته را و بوچوونی مناله که ت سہنگ و قورسایي خوئی هه بیت له لات و ئی شی پو
بکهیت.

(أَتِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَدَحٍ، فَشَرِبَ، وَعَنْ يَمِينِهِ غُلَامٌ هُوَ أَحَدُ الْقَوْمِ وَالْأَشْيَاخِ
عَنْ يَسَارِهِ، قَالَ: «يَا غُلَامٌ أَتَأْذَنُ لِي أَنْ أُعْطِيَ الْأَشْيَاخَ؟»، فَقَالَ: مَا كُنْتُ لِأَوْثَرِ بَنَصِيْبٍ
مِنْكَ أَحَدًا يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَأَعْطَاهُ إِيَّاهُ) (١).

واته: کاسه یه ک ئاویان بو پیغه مبهری خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هینا، لیبی خوارده وه، له لای
راستیه وه میړد منالیک هه بوو له ته مه ندا له هه موو دانیش توانه که پچو کتر بوو و

(١) البخاري (٢٣٦٦)، و مسلم (٥٤١٢).

به سالآ چووه کانیش له لای چه پیه وه بوون، فه رمووی: "ئه ی منال مؤله تم ئه دهیت ئاوه که بدهم بهم پیاوانه"، منالہ که ووتی: ئه ی پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ من باوی هیچ که سیک نادم به سه رخومدا دهر باره ی پاشماوه ی ئه و ئاوه ی له توره بوم مابیتته وه، ئیتر پیغه مبه ریش صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئاوه که ی پیدا.

وه ک له فه رمووده که دا هاتووه کاتی کاسه یه ک ئاویان بو پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هیناوه، لی خوار دوته وه، پاشان ته ماشای دهم وچاوی دانیشته کانی کرد، بینی لای راسته یه وه میرد منالیک هیه که له هموویان پچو کتره، پیاوه گوره و به سالآ چووه کانیش لای چه پیه وهن، فه رمووی: "ئه ی منال مؤله تم ئه دهیت ئاوه که بدهم بهم پیاوانه" چونکه سوننه ت وایه که خوار دنه وه له لای راسته وه بگیپریت نه ک لای چه په وه، جا جوان رامینن که وا چون په یامبه ر و خوشه ویست و هه لبرارده ی خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ داوای مؤله ت له منالیکی پچوک ئه کات، که ده سالی ته واونه کردووه، که چی منالہ پچوکه که پی ئه لیت: ئه ی پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ من باوی هیچ که سیک نادم به سه رخومدا دهر باره ی پاشماوه ی ئه و ئاوه ی له توره بوم مابیتته وه!

وه ک بینیمان په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت به وپه ری ئه ده ب و نه رم و نیانیه وه مؤله ت له و منالہ ئه خوازیت و ئه فه رمووی « أَتَأْذُنُ لِي؟ » " (ئایا مؤله تم ئه دهیت؟)، ئه بیت ئه و وشه جوان و ناسکه چ کاریگه ری و شوینه واریکی له سه ر ئه و منالہ جی هیلابیت؟، له وانه یه هیچ یه کیک له ئیمه به رامبه ر به منالہ که ی خوی ووشه ی وای به ده مدا نه هاتبیت، وه مه گه ر کاتیک قسه ی وای به ده مدا هاتبیت که له گه ل که سایه تیه گوره و

﴿ چۆن منالەكانت پەرورده ئەكەیت ۱
بەناوبانگەكاندا دوابییت!، بەلام بۆ منالەكانی خۆی ئەوا هەرگیز بە بیریدا نەهاتوووە ی
قسە ی وا بلیت، و رازی نەبوووە كە دەستەواژە ی لەو جۆرە گۆبكات و لە دەمی بی
دەرەووە.

جا بەوجۆرە - ئە ی كۆمەلی باوكان ودايكان - پەيامبەری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت نرخ
بەها بەو مێردمنالە ئەبەخشیت، و وای لی ئەكات هەست بە گرنگی و سەنگ و قورسای
و ریز و حورمەتی خۆی بكات.

دەبا ئیمەش مامەلەمان لە گەل منالەكانماندا ئا بەوجۆرە بیت كە باسكرا.

پیاویك چوووە ناو یەكێك لە كۆگاكانی فرۆشتنی جل و بەرگەووە، ئەویست قاتیک جل
بۆ منالە پچوكەكە ی بكریت، كە شەش سالی تەواو نەكرد بوو، بەلام ئەو ی هەبوو
منالەكە ی لە گەل خۆیدا نەهینابوو، بۆیە دامابوو نەئەزانی چ پێوانە یەكی (قیاسیكی) ی
بەریتەووە، لەپر لەهەمان كۆگادا پیاویكی لە گەل منالەكەیدا بینی، كە منالەكە ی لە بالا
تەمەنیدا وەك منالەكە ی ئەو وابوو، وە ئەو پیاووە خوای گەورە بەهەرە یەكی گەورە
پێدابوو لە چۆنیتی مامەلەكردنی لە گەل منالەكانیدا، بۆیە كابرا چوووە پیشەووە لەو پیاووە
داوای لێكرد كە رینگە ی بدات ئەو قاتە جلە ی كە بۆ منالەكە ی هەلگرتبوو بە بالا
منالەكە ی ئەودا بیپۆیت بۆ ئەو ی بزانیت كە ئایا بۆ منالەكە ی ئەو ئەبییت، بەلام پیاووە
زەرەخەنە یەكی بۆ پیاووە كە كردو ووتی: من هیچ رینگری نیم و ئاساییە، بەلام پێویستە دا
لەخۆی بكەیت، ئەویش چوو داوای رێپێدانی لە منالەكە كە كرد و ئەویش رازی بوو، داوای

کابرا ئه یووت: به پراستی من سهرم سو پر مابوو له و باوکه که ووا چۆن ره چاوی پرا و بوچوونی منالہ پچوکه که ی ئه کرد.

جا ئه وهی که زۆر گرنگه ئه وهیه که جهخت له سهر ئه وه بکهینه وه لای منالہ کانمان که ئه وان زۆر گرنگن لمان، وه پرا و بوچوونه کانمان پله و پایه و شوینتیکی تایبه تی هه یه لمان. وه ئه مهش له ریگه ی ئه وه وه ئه بیته که ئیمه بین ئه و لایه نه چاک و به جیانه ی که تیایاندا یه پیان رابگه یه نین، و هه رگیز نه یه نین ئه وه یان لی بشارینه وه، چونکه ئه م باسکردنه ئه بیته پالپشتیک بو یان و ئه و لایه نه چاک و به جیانه ی که تیایاندا یه بنج داته کوتیت، و هه و ل ئه دهن که هه میسه مایه ی گو مان باشی بن، بو ئه وه ی له به رچاومان نه که ون.

وه له سیما و نیشانه کانی ریزگرتیان ئه وه یه: ئیمه بین ئه و هه سته یان لادروست بکه ین که ئه وان جیی باوه پرمانن، له گه ل شتیک له چاودیری کردن و رینمایی کردیان، ئه وهش به وه ئه بیته که چه ند کاریکی گرنگ و به رپر سیار تیه کیان بخه یه نه ستۆ، که پیشتر هه یچ که سیک پیی هه لئه سابیت ته نیا باوک نه بیته .

(وه خالیکی تر که بریکی زیاتر له باوه پر پی بوونیان لائه پروینیت: بریتی یه له بریاردان به گویره ی یه ک په پره و پیوه ره له مامه له کردن له گه ل منالدا، و دانانی یه ک په پره وی ریژه یی له ناو خیزاندا: که ئاره زوو و خواستیکی دهروونی ئه وتۆی پیی به خشیت که له وه پری جیگریدا بیت، و یارمه تی بدات له تیگه یشتنی جیهان و گونجاندن له گه لیدا به گویره ی ئه و پایانه ی که پیشتر دارپژرابوون هه تا له کاتی پیویستدا بتوانیت بگه ریته وه بو یان)^(۱).

(۱) اولادنا من الطفولة إلى الشباب، لمأمون مبيض.

ہر وہا سیمایہ کی تری پزگرتیان بریتی یہ لہ: پزگری لی نہ کردنیان کاتیک ئہ یہ ویت
 قسہ بکات، نہ یہیت ہرکاتی وویستی دم بکاتہ وہ بیدہنگی بکہیت، و نہ یہ لیت را و
 بوچوونی خوئی دہر بریت، وہ ئامان سہت ئامان نہ کہیت منالہ کہت دہر بکہیتہ دہر وہ
 کاتیک وویستی لہ گہ ل گہ ورہ کاندہ دابنیشیت، چونکہ کہ سیٹیہ کی لاوازی لی
 دہر ئہ چیت، کہ ناتوانیت لہ بوارہ سہخت و دژوارہ کاندہ بہ جہرگانہ رہفتار بکات و
 ہہ لویستی خوئی بنوینیت.

جا ئہ گہر ہاتو خو شہ وویستی و باوہر بہ یہ ک بوون و لہ یہ ک تیگہ یشتن و پزگرتن
 بہ شیوہ یہ کی دادپہر وہرانہ لہ نیوان منالہ کاندہ دابہش بیت و ہہ موویان بگریتہ وہ: ئہ وا
 ئہ بیتہ ہوئی ئہ وہی کہ ژیان خیزان ئاسانتر بیت، و بہ ہیترین پہیوہندی و یہ کگرتیان
 ہہ بیت.

(وہ مالی موسلمانہی نمونہیی دانیشتنیکی ہفتانہی تیادا ئہ انجام ئہ دریت کہ
 کاروبارہ کانی مالی تیادا ئہ خریتہ پروو، ہہر لہ خواردن و پوشاک و شوینی نیشتہ جی
 بوون و یاری کردن و دیاری و سہردانیکرن و گہشت و گہران و سزادان و خہلات
 بہ خشین... و جگہ لہ وانہش، کہ باوک سہر وکایہ تی کو بوونہ وہ کہ ئہ کات، و دایکیش
 ئہ مینداری کو بوونہ وہ کہ ئہ بیت، کہ تیادا پوختہی دانیشتنہ کانی رابوردووی تیادا ئہ خریتہ
 پروو، و گرنگترین بریارہ کانی رابوردوو ئہ خاتہ وہ یادیان، کہ پیویستی بہ بہ دواد اچوون و
 ہہ لسہنگاندن ہہ یہ، پاشان ہہر تاکیک دیت ئہ و پیشنیار و کیشانہ تو مار ئہ کات کہ
 ئہ یہ وئی لہ کو بوونہ وہ کہ دا بی ووروزینیت، ئینجا باوک وہ دایک وہ منالہ کان ہہر یہ کہ بیان

به گویرهی ته مه نیاں دهست پی ته کهن، که دین کیشه کان ته خه نه پروو وه گفتوگوی له باره وه ته کهن و بریاری له سهر دهر ته کهن و پاشان به خویندنه وهی ته و بریارانهی که له سهری ریگ که وتوون کوتایی به دانیشتنه که ته هینن .

جا به راستی ههر مالیک وینهی ته ماله نمونه ییه بیت ته توانیت تاکیکی چاک و صالح پیشکش به نوممه تی ئیسلامی بکات که ههر له منالیه وه فرچکیان به کاری کومه لیه وه گرتوو و له سهر راویژ کردن و هاوکاری یه کتر کردن له سهر کاری چاکه و ترسی خوا گوش کراوون و راهیتر اوون^(۱).

(۱) فن تریبه الأولاد في الإسلام ، للدكتور محمد سعید مرسي (۱۷ / ۲) .

بنچينه يانزه هم

به بى هيچ ساخته و زور له خوځون و خوځونديك
هه لسوكه وتيان له گه لدا بكرت ، به لى نه بى به بى
هيچ خوځونديك (ته مسيليك) مامه له يان
له ته كدا بكين .

جا هه ندى له باوكان و دايكان هه يه له ناوخه لكدا زور نهرم و نيان و چاكن ، و خوځيان به
ناكار و خوو ره ووشتى جوان و چاك نه پازينه وه ، و له گه ل هاوړى و هاو پيشه كانياندا
له وپه رى سنگ فراوانى و ليوورده يى و شادمانى ودهم به پيكه نيدان ، به لام كاتيك
گه رانه وه بو ماله وه تير ده سته جى هه لسوكه وتيان سته و هه شتا پله هه لئه گه رته وه و
دهست نه كهن به خوځوناندى ، و دىن دهست نه دهنه ناشرين ترين پوښاك تا له به رى بكهن ،
و قيزه و نترين ره فتار نه نوين ، به مروه وچ و تووره ييه وه نه چنه ژووره وه ، هيچ هه له و پى
هه لخليسكانيك له خيزان و مناله كانيان قبول ناكهن ، و چاو پوښى له پچوكترين هه له يان
ناكهن .

جا به م ره فتار هان نه يسه لمينن كه مامه له كردن و خوو ره ووشتيان له گه ل دوست و
هاوړي كانياندا له بهر خوا نه بووه ، به لكو ته نيا بو روپامايى و چاو و راووى خه لك و
ناوبانگ ده ركردن و به چا كه باس كردن بووه .

دہبا ئیمہ بین به ئاکار و پرہووشتیکی سانا و لیوردهییه وه له گهل خیزان و منالہ کانماندا بجولئینه وه و بژین و ژیانمان بهینه سهر، و پووشاکی خواسته مهنی و خونواندنی ساخته و دهستکرد له خوومان دابرنین، جا ئه گهر یه کیکیان کاریکی چاکی کرد، یان پرہفتاریکی ئه ووتوت لی بینی که باش و ستایش کراو بوو، ئه وواتوش وهره سوپاس و ستایشی بکه له سهری، وه ئه گهر هاتو یه کیکیان هه له یه کی به رامبهر نواندی ئه وازوور سهرکونه و سهرزه نشتی مه که، وه ئه گهر منالہ کانت به ره و پرووت هاتن به زهرده خه نه وه پیشوازیان لیکه، ئاگادار به له وهی که نه یهیت به لیکدانه وهی خراب و ناقولا واز له و پرہفتاره بهییت، وه که ئه وهی بییت سهرزه نشتی یه کیکیان بکهیت نه وه که جاریکی تر ئه و هه له یه دووباره بکاته وه که پیشتر ئه نجامی داوه، وه بیجگه له وانه ش.

جا ههر ههست و سوزیکی باش له دل و دهروونتدا هه یه وهره ده ریپره و مه یشاره وه، وه ئه گهر ههر ههستیکی خراب و نه گریسیش له ناخی دهروونتدا هه یه مه یه به شیوازیکی قیزه وون ده ریبخهیت، به لکو وهره به قسه یه کی نه رم و نیان ده ریپره و ئاراسته ی بکه.

به پراستی له گهل تیپه ربوونی کاتدا گوپرانکاری کتوپری ئه ووتو ئه بینی که ههر به خه یالیشتا نه هاتوون، وه ئه بینی ژیان زور له وه ئاسانتر ئه گوزهریت که پیشتر له سهری بوون، و ههست به خوشی و ئاسووده ییه کی سهرسورپهینه ر ئه کیت، ئه مه سهره پای ئه و هه موو خیره و پاداشته زوره ی که له لایه ن خوای مه زنه وه چاوه ریت ئه کات که زور له وانه گه وره تر و چاکتره بووت.

چون منالكانت په روږده نه كيت

پروان و پامینن - تهی گرووی باوکان و دایکان - : بو لیووردهیی و سادهیی و بیی ئه رکی و زور له خوڼه كړدنې په یامبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ .

كه له هه موو كه سېك زياتر خوڼه كه مزان بووه، سهردانی نه خوڼی ئه كړد، دواي تهرمی موسلمانان ئه كهوت، به پير بانگيشتی بهنده و كويله كانه وه ئه چوو، به دهستی پيروزی نه عله كانی خوئی ئه دووریه وه، و جله كانی خوئی هه لئه گلوفی، و یارمه تی خیزانه كانی ئه دا و ئیسی ناومالی ئه كړد، و به بی هیچ پاسه وانیک به ته نیا خوئی ئه پوښت و پښی ئه كړد.

لوو تبه رز نه بوو وه خوئی به گه وړه نه ئه زانی ئه گه ر بهاتایه له گه ل بیوه ژنیک یا هه ژارنكدا پړوښتایه تا پښوښتیه كانیان بو جیبه جی بكات، له ئه نه سی كوری مالیکه وه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ كپراوه ته وه كه: (إِنْ كَانَتْ الْأُمَّةُ مِنْ إِمَاءِ أَهْلِ الْمَدِينَةِ، لَتَأْخُذُ بِيَدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتَنْطَلِقُ بِهِ حَيْثُ شَاءَتْ) (۱).

واته: "جاری و ابووه كه نیزه كیک له كه نیزه كه كانی شاری مه دینه، پیغه مبه ری خوی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئه برد بو ئه و شوینه ی كه خوئی ئاره زووی لی ئه بوو تا پښوښتیه كه ی بو جیبه جی بكات".

وه هه رگیز هاوه له كانی له به ری هه لئه ئه سان، چونكه ئه یانزانی ئه وه ی پیخوښ نی یه، وه كه به لای منال و میرد منالدا تی ئه په ری سلاوی لی ئه كړد.

(۱) رواه البخاري (۶۰۷۲).

ہر وہا گالتہو گپ و قسہی خوئی له گهل منالندا ئه کرد، به لکو تہ نانت
به خوشتین ناو بانگی ئه کردن، ئه هات سوعبہ تی له گهل منالیکی پچوکدا ئه کرد و
ئہ فہ رموو: (يَا أَبَا عُمَيْرٍ، مَا فَعَلَ النُّغَيْرُ).

واتہ: "ئہی باوکی عومہ یر بولبولہ کہ چی لی ہات".

وہ پوشاکی بہ دیاری ئہ دا بہ کچیکی پچوک و بہ سوعبہ تہ وہ پی ئہ فہ رموو: (يَا أُمَّ خَالِدٍ
هَذَا سَنَاءٌ، يَا أُمَّ خَالِدٍ هَذَا سَنَاءٌ، وَالسَّنَاءُ بِلِسَانِ الْحَبَشِيِّ الْحَسَنُ).

واتہ: "ئہی دایکی خالد ئہ مہ کہ جوانہ، ئہی دایکی خالد ئہ مہ کہ جوانہ".

ئا ئہ وہ ئہ و پہ یامبہر و خوشہ ویست و ہہ لبراردہ یہی خوا بوو کہ بینیمان ہہ لوئیستی چون
بوو، وہ شوینکہ وتہ و خوشہ ویستہ کانی چون بالیان کیشا بہ سہر ہہ موو دنیا دا و
بلا بوونہ وہ و پریان کرد، کہ چی سہرہ پای ئہ و ہش ئہ هات بہ و سادہ یی و نہرمونیانی و
لیوردہ ییہ وہ ہہ لسوکہ وتی له گهل ہہ موو خہ لکیدا ئہ کرد.

جا ئایا ئیمہی کہ متہ رخہ م و گوناہبار دین بہ و جوڑہ مامہ لہ له گهل منال و خیزانہ کانماندا
بکہین، وہ ک چون پیغہ مہری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هہ لسوکہ تی ئہ کرد؟

بنچینہی دوانزہہم

ناییت باوک و دایک دہمہ قالی و ناکوکیہ کانی نیوانیان لہ بہردہم
 منالہ کانیاندا دہربخہن و بخہنہروو، وہ ئہ گہر ہاتو باوک فہرمانیکی
 دا بہسہر منالہ کہیدا یان ریگری کاریکی لیکرد، ہہرگیز ناییت
 دایکہ کہی بہرہہ لستی بکات، بہ پیچہ وانہ شہوہ، جا ئہ گہر ہاتو لہ
 فہرمانکردن و ریگریہ کہدا ستہمی تیابوو بو سہر مافی منالہ کہ، ئہوا
 ناییت نارہزایی و مشتومر لہ بہردہم منالہ کہدا بکہن، چونکہ ئہ گہر
 یہ کیکیان لہ بہردہم منالہ کہدا نارہزایی بہرامبہر ئہوی تریان دہربریٹ:
 ئہوا منالہ کہ وا ہہست ئہ کات کہ ئہو لہسہر ہہقہو ستہمی
 لیکراوہ، وہ پشت ئہستور ئہ بیٹ بہویان کہ بہرگری لیکردووہ
 بہرامبہر ئہوی تریان.

بہراستی ژنی چاک و گونجاو ئہو ژنہیہ کہ: لہ ہہموو ساتھ وہختیکدا ریژ و حورمہتی
 باوک ئہدا بہ گوئی منالہ کانیاندا و تیان ئہ گہیہ نیت و ہانیان ئہدات لہسہر ریژگرتن و
 خوشوویستی، و ئہو ہہستہیان لہدہرووندا ئہروینیت کہوا باوکیان خاوہنی چ خو
 رہووشتیکی بہرز و پہسہندہ، چ خوشہوویستی و میہرہ بانہ کی لہناخدا ہہیہ بہرامبہریان،

وه هیچ جاریک نه بووه کهوا سزایان بدات و لیان توره بیت مه گهر له پیناوی بهر ژه وهندی
نه واندان نه بوو بیت.

وه باوکیش زور پیوستی به سوز و خوښه ویستی و ریږ و پشٹیوانی ژنه که ی هه یه تا
هاورپه تی مناله کانی به ده ست بهیئت و سزادانه که ی قبول بکن .

(هیچ گومانیکي تیدا نی یه که په یوهندی باوک و دایک کاریگه ریه کی به هیږی هه یه
بوسه دروون و که سیئی مناله که، جا په یوهندی که له سه ر بناغی ریږ گرتنی به رامبه ر
و گفتوگو کردنی هیمنانه ی دوور له چه له حانی بنیات نرایت: نه و دلنیا یی و هاوسه نگی
لای مناله که دروست نه کات، به لام کاتیک که په یوهندی که گرژ و نالوز و سیخناخ بیت
له ناکوکی: نه و نه و کاته دروونی مناله که له ترسی جیا بوونه وه نه هه ژیت و دوشدائه مینی
و نازانی که لایه نی کامیان بگریت) (۱).

وه درخستنی ناکوکی و ده مه قالیی نیوانیان له به رده میاندا به هه مان شیوه کاریگه ریه کی
ترسناکی نه بیت له سه ر بیرکردنه وه و دلنیا ییان، جا کاتی منالی کور باوکی نه بینیت که و
به چاونکی سوکه وه ته ماشای دایکی نه کات و به سه ریدا نه شیرینی و ده نگی به رز
نه کاته وه: نه و واته زانیت که نه و هه لویسته شیوازی راست و دروسته بو مامه له کردن
له گه ل نافر تاندا.

وه کاتی منالی کچ نه بینیت که و دایکی زاله به سه ر باوکیدا، و هه لسوکه وتی له گه لدا
خرابه و نه قیرینی به روویدا: نه و نه و هه سته له ناخیدا جیگیر نه بیت که شیوازی راست و

دروست بو مامه له كړدن له گه ل پياوډا ته وويه كه به سه ريدا زال بيت و به په قى له گه ليدا
بجولئته وه، و نه رمونيان نه بيت له گه ليدا و واز له خوليا و حهزه كانت نه هينيت له پيناوى
ته ودا.

بو په باوك و دايك هو كاري سه ره كين له دوړان و تيكشكانى ژيانى خيزانيى
مناله كانيان ته گه ر هاتو به و جوړه ي كه باسكرا هه لسوكه وتيان كړد.

بنچینه ی سیانزه هم

دانیشتن و قسه کردن له گه ل مناله کاند، که نه و کاته مناله کان
هه ست به خوشه ویستی نه کهن به رامبر به باوک و دایکیان، وه
زوریک له باوکان و دایکان کاتیک بو مناله کانیاں ته رخاں ناکهن تا
لایان دابنیشن، وه نه گهر هاتو بو شیانکرا لایان دابنیشن نه وابه بی
هیچ به نامه یه کی مه به ستدار و ووتو ویزی راست و دروست نه بییت،
به لکو به قسه کردنی بیزار کهر یان بی تام، و سه رزه نشت کردنیکی
بیزارو و ریتمای کی کردنی دوو باره وه بوو نه چنه لایان.

به راستی نه و منالانه ی که باوک و دایکیان قسه یان له گه لدا ناکهن به ده گمهن نه بی:
به جوریک گه شه نه کهن که گیانی باوهر به خو بوونیان که متر نه بییت له و منالانه ی که باوک
و دایکیان هه میشه له گه لیاندا نه دوین و ووتو ویزی هیمنانه یان له گه لدا نه کهن و له سه ر
نه وه راهیتر اوون، وه هه روه ها توانای نه وه یان نابیت که به نازایی و بویرانه قسه بکهن، و
رای خو یان ده ربرن، و بین به شیوازیکی جوان و به وپه پری باوهر به خو بوونه وه به رگری
له خو یان بکهن کاتیک تا وانبار نه کرین به شتیک که نه وان لی به رین.

(هه روه ها نه توانیت نه نجومه نیکی پچوک له مالدا پیکبه نییت که مناله کان بتوانن به باوک
و دایکیان بلین: بوچی له مال نه چینه ده روه وه بو گه شت و گهران له کاتی دیاریکراوی

خویدا؟ دایہ بۆچی ههفتهی رابردوو له کاتی یاریکردندا لیتدام؟ به پراستی بابه شیوازی مامه له کردنت له گه ل دایکماندا له م دوایانه دا بیزار و وه پرسی کردووین.

به لینی دیاریه کتان پیدام یه کسه ر دوای ده رچوونم که چی تا ئیستا بۆتان نه هیناووم. وه پرسیار و پروونکردنه وهی تریش که منال بویریت به شیوازیکی به ئەده بانه به باوک و دایکیان بلین و ئەوانیش وه لامیان بده نه وه و بلین که:

ئه وه یان به هۆی ئه وه وه بوو وه ئه وه شیان به هۆی ئه وه وه بوو ئیتر ئاوا به وجۆره هتد.. وه داوای لیبووردن ئه کهین سه باره ت به وه یان و به لین بی نایه لین جاریکی تر ئه وه دووباره بیته وه.

تو پراسته کیت به لام له بهر ئه وه هۆیه... ناچارت کردین ئه وه هه لویسته بنوینین. به لین بیت له داها توودا ئه وه و ئه وه ئه کهین.

پاشان هه موویان بین و وتوێژ بکه ن له باره ی ته نگوچه له مه و پیوستیه کانی ماله وه و که چ هه نگاوێک بنین و کام کاره ئه نجام بده ن بۆ بوژانه وه ی مال و خیزانیکی به خته وه ر، هه موو ئه مانه له که شیکی پر له پریز و ئه ده بدا ئه نجام بدریت. هه روه ها با بارودۆخی گفتوگو کردنه که باوک و دایک له که شیکی ئارام و گونجاودا به ریوه ی بیه ن، و با مناله کانیش به پریز و ئه ده به وه به شداری تیا بکه ن و رابین له سه ری، له گه ل بویری له ووتنی قسه ی هه ق و راستیدا، هه روه ها ماموستاش ئه توانیت له پۆلدا یارمه تی قوتابیه کانی بدن بۆ دروستکردنی ئه م ئه نجومه نه پچوکه (۱).

گیروگرفتی سه ره کی لیته دا ئه وه یه که زۆربه ی باوکان و دایکان له ده ره وه ی ماله وه سه رقالن، و ماوه یه کی زۆر له ده ره وه ئه میننه وه، که ئه مه ئه بیته هۆی لاری بوون و

(۱) فن تریبه الاولاد فی الإسلام، للدکتور محمد سعید مرسی (۲۰/۲).

له دهستدانی منالہ کانیان، و کهم بوونه وه یاخود ههر به ته واو هتی نه مانی هوگری و خو شه و ویستی له نیوان خو یان و منالہ کانیشیاندا.

جا هندی له باوکان سهرقالی که سابهت و بازرگانی کردن، که نه گهر به کینک بیت له سهر پشتگوی خستی خیزان و منالہ کانی سهرکونه ی بکات نه وا دیت پاساو به وه دیتته وه که نه و کاره ی نه و نه جامی نه دات له پیناوی نه واندا یه و له بهر ئاسووده بوونی نه وان خو ی هیلاک و ماندوو نه کات!

وه هندیکی تریان زور سه فهر نه کات و به رده وام له گهشت و گهر اندایه، و ماوه یه کی دوور و دریز لیان دوور نه که ویتته وه، جا یان بانگیشترکراوه یان بو بازرگانیه یان بو گهشت و رابواردنه.

هندیکی تریش هه موو خولیا یه کی دانیشتنه له گه ل هاوړیکانیدا له کاتی پشودان و بیجگه له وان هس.

له ههر هه مووی ترسناکتر: (پشتگوی خستی مالی یه که مه نه ویش کاتی باوکه که دیت ژنی دوورم نه هینی و له خانویه کی نویدا له گه لیدا دائه نیشیت، ئای چه ند که س هه یه مالی یه که می فه راموش کردوو کاتی ژنیکی تازه ی هیناوه، که به هو ی سهرقالی و دووری باوکیان لیان ه وه منالہ کانی سهرگردان بوون و له دهستیان داوون) (۱).

وه زوربه ی نه و که سانه ی که سهرقالن و نایان په رژیتته سهر منالہ کانیان، هاتوون چاودیری و په روره ده کردنی منالہ کانیان سپاردو ته دهستی کاره کهر و خزمه تکاری نه فام و نه زان، که زوربه یان بیباوه ر و بی ئابروون، وه منالہ کانیان له سهر دهستی دایکانی چاک و صالح و باوکانی دلسوز و به ته نگه وه هاتوو په روره ده نه بوون، چونکه خو یان خه ریکی پشودانی

(۱) التفسیر لمی تریبه الابهاء للشیخ محمد الحمد : ۸.

دریژ و بونه و ئاههنگه كانن، بویه مناله كانیان شل و شیواو و كهودهن دهرئه چن، ئای ج تاوانیکی گه وریه كه ئه و باوك و دایكانه ئه نجامیان ئه دهن.

په حمه تی خوا له (ئه حمه د شهوقی) شاعیر بی كه ووتویه تی:

ليسَ الْيَتِيمُ مَنْ اَنْتَهَى اَبَواهُ مِنْ هَمِّ الْحَيَاةِ وَ خَلَّفَاهُ ذَلِيلاً
 اِنَّ الْيَتِيْمَ هُوَ الَّذِي تَلْقَى لَهُ اُمًّا تَخَلَّتْ اَوْ اَباً مَشْغُولاً

واته: (هه تیو ئه و كه سه نی یه كه باوك و دایکی مردبیتن و له خه می دنیا پرزگاریان بوو بیت و ئه ویان له دوای خویانه وه به زه لیلی جیهیشتبیت، به لكو هه تیو ئه و كه سه یه كه گه یشتوو به دایكك كه وازی لیهیناوه یان باوككك كه بوخوی سه رقاله).

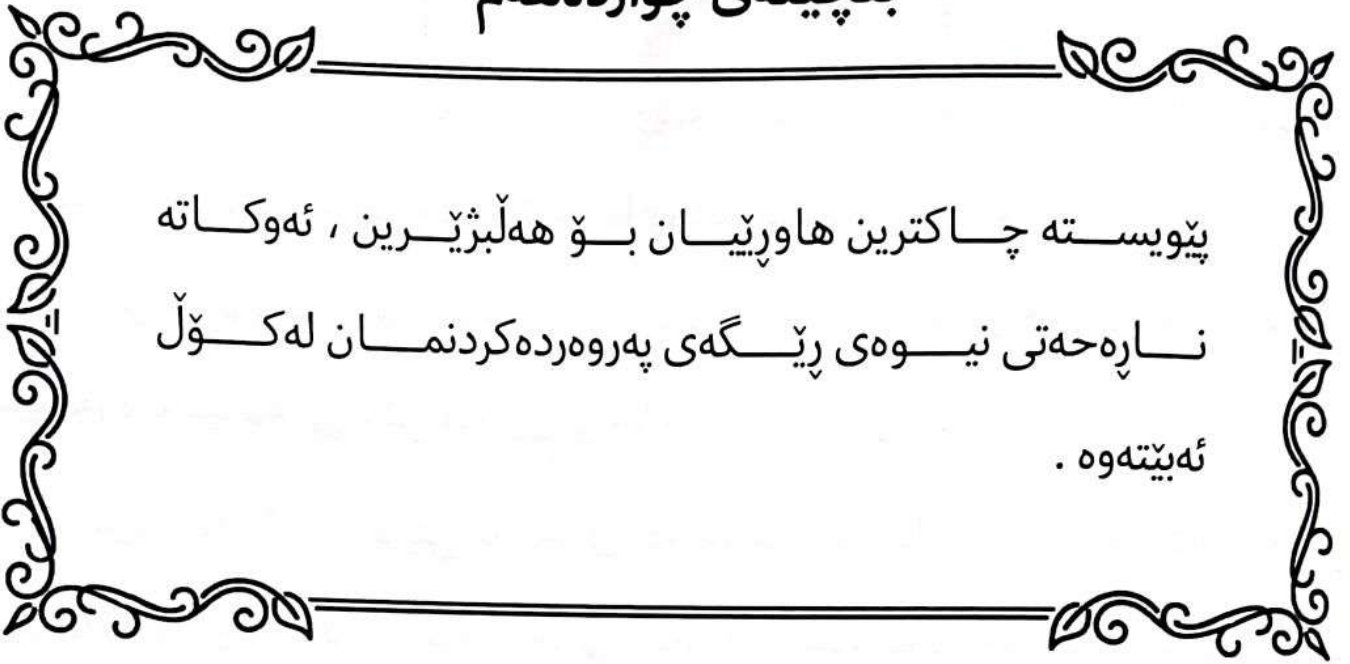
ئای ئه و جوړه باوكانه چه ندی زوړن كه له سه ر حسابی مناله كانیان سه رقالن، وه ئه و دایكانه ش چه ند زوړن كه وازیان له مناله كانیان هیناوه بو كاره كه ری نه زان و نه فام، جا له هه مووی ناهه موارت و تالتر ئه وه یه كه كاره كه ره كه بیباوه ریش بیت.

وه ته گه ر دایك هه ر ناچار بوو كه كاره كه ر پابگریت، ئه وا پئویسته له سه ری كه وا سوور بیت له سه ر ئه وه ی كه له قوناغه كانی سه ره تادا خودی خوی هه لسیت به چاودیری كردن و پهروه ده كردنی مناله كه ی، و بیت ریکخستن و خاوینكر دنه وه و ئیشه كانی تری مال بسپیریت به كاره كه ره كه، چونكه به راستی هه رگیز منال چاودیری و پهروه ده یه كي چاكي له كاره كه ره وه ده ست ناكه ویت، وه ك چون له دایكه وه ده ستی ئه كه ویت، چونكه بیگومان پهروه ده ی دایك رولیکي گه وره ئه بینیت له سه ر ده روون و ئاقار و ئاراسته كانی ژیانی مناله كه له ئاینده دا.

بنچینہی چواردهہم

پووستہ چاکترین ھاوریان بو ھهلبژیرین ، ئەوکاتہ
نارہحتی نیوہی ریگہی پرووہردہ کردنمان لەکوڵ
ئەبیتەوہ .

بہراستی ھەر باوکیک کہوا پرووشہ بو ئەوہی منالہ کہی صالح و چاک دەر بچیت، نابیت
نہرم بیت و چاوپوشی بکات لە جووری ئەو منالانہی کہ لە قوناغی منالیدا ئەبن بہ
ھاوری منالہکانی، جا لەوانہیہ ھاوریتی کہسانیک بکہن کہ سەرہتای لادانیان لەوانہوہ
دەست پییکات، ئەوہش باش بزانیہ - ئەی خوا بتپاریزی - کہ ھاوری منالہ کہت ھەموو
ئەوہ ئەروخینیت کہ تۆ بہدریژی زینت بنیات نابوو، وہ ئەو پەرہیہ ئەسریتەوہ کہوا تۆ
بہ عەرہقی ناوچەوانت وینت کیشابوو.

ئیراہیمی حەربی بہرہحمەت بی فەرموویہتی: (ھاوری خراب لە منالہ کانتان
دووربخەنەوہ، پیش ئەوہی لە بەلا و کارەساتدا رەنگیان بکہن، وہک چون پوشاکی رەنگ
ئەکریت)^(۱).

(۱) ذم الہوی : ۱۰۲ .

چون منالکانت په وروږده نه کيږي
هه وروها فېرموويه تي: (سهره تاي خراب بووني ههندي له منالان به هوې کاريگري
خرابي ههنديکي تريانه وويه)^(۱).

وه شتيکي زانراوه ته و په يوه ندي و هاورپييه ي که منال له گهل منالي تر دا ته بيه ستي
کورت ولاوازه، به لام چهندي له ته مه ندا بچي ته پيشه وه ته و ماوه که ي دريژتر و پته و تر
ته بيت. بو يه پيوسته له سهر باوکان و دايکان هر له سهره تاي فام کردنه وه و ماوه ي
مناليانه وه به شيويه کي باش هاورپي بو مناله کانيان هه لبري ن.

وه ته وه ي ليره دا گرنگه بري تي يه له وه ي که ته مه ني ته و هاورپييه نزيک بيت له ته مه ني
مناله که ته وه، جا ته گهر بيتو ته مه ني گه وره تر بيت ته و هه ست به که مي ته کا
له به رده مي دا، وه زور جار مناليکي پچوک له ناو کو مه لي هاورپي له خو ي به ته مه ن تر دا
ته بي ته مايه ي رابواردن و گالته پي کردن که کاريگري خرابي ته بيت له سهر پي که اته ي ناستر
که سايه تي مناله که.

(وه دواي هه لبراردي هاورپي له لايه ن مناله که وه، پيشوازي کردن و چاکوچوني کردن
گهرم له لايه ن باوک و دايکه وه کاريکي پيوسته، که ته مه ش بوخو ي پشتگير
سهر به خو ي مناله که ته گه يه ني له هه لبراردي هاورپي دا.

په ننگه له به رده م باوک و دايکي مناله که هه له له مناله که وه يان له هاورپي کانيه وه پرووبدان
له م کاته دا و پيوست ته کات په فتاريکي دانايانه ي دوور له تووندو تيژي و نزيک ل

(۱) ذم الهوي: ۱۰۲.

بہ گگہ یشتن بگریتہ بہر، هه تا هاورپیکانی هه لویستیک نه نوینن که ته نیا منالہ که یان تیایدا زهره مندی سهره کی بیت (۱).

جائیوه ببنه هاورپی هاورپیکانی، و شوینیکیان بو دابین بکه که تیایدا به خوشی رابویرن، وه وه شوینه با له خوته وه نزدیک بیت و له بهرچاوتدا بیت.

وه مهیه سه بارهت به هاورپیکانی پرسیاریکی زوری لی بکهیت، وه ههروه ها سه بارهت بهو کاتانهی که له گه لیاندا بردویه تیه سهر، چونکه وه رهفتاره وائکات که لیت رابکات و هیچ که لکیکی ته وتوشی نابیت، وه دلنیا به له وهی که هه موو شتیکت پی نالیت.

(له بهرته وهی زور نه گونجاوه و ناچیتته عه قله وه که چاوه پی ته وه بیت گه نجیکی هه رزه کار بیت هه موو شتیککی ژیانی خویت پی بلیت، چونکه وه هه زئه کات نهینی تایه تی خوئی هه بیت که به هوپه وه ههستی سهر بهستی و سهر به خو بوونی له لادروست نه کات (۲).

به لام هه ولبده هاورپیکانی بناسیت له میانه ی دیده نی کردنیان، جا ته گهر زانیت چاکن و خیریان تیادایه ته و نزیکیان بخهروه و پریشان بگره، وه ته گهر هاتوو خراپه و لادانت تیادا به دیکردن ته و سووربه له سهر ته وهی که دووریان بخهیتته وه لی، ته ویش به وه ته بیت پی سه لمینیت که ته وانه له گه ل ته ودا ناگونجین، و سهر قالی بکه به وهی که له گه ل خو تدا بیت و له وان دوور بکه ویتته وه، و له جیاتی ته وان به هاورپی چاک و صالح و فهره بووی بو بکهروه.

(۱) اولادنا من الطفولة إلى الشباب، لمأمون مبيض.

(۲) اولادنا من الطفولة إلى الشباب، لمأمون مبيض.

بنچینه ی پانزه هم

پوښته پېشه نگیکی چاک بیت بو مناله کانت، جا نه گهر هاتوو فه رمانی شتیکت پیکردن با خوټ یه که مین کهس بیت که جیبه جیی بکهیت، وه نه گهر ریگری شتیکت لیکردن نه و با خوټ یه که مین کهس بیت که وازی لیبهینیت، وه ئاینی پیروزی ئیسلامیش ریگری کردوو له وهی که کردار دژ و پیچه وانهی گفتار بوهستیته وه: خوی بالا دست فهرموویه تی:

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿۲﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿۳﴾﴾ الصف: ۲ - ۳ .

واته: (ئهی ئهو کهسانهی باوه رتان هیناوه بوچی ئه وهی ئه یلین نه جامی نادهن و ئیشی پی ناکهن (۲) زور مایه ی رق و تورهی یه له لای خوا که قسه یه بلین و کاری پی نه کهن (۳)).

وه سه رمه شق بوون له گهل منالدا له گه ورتین هوکاره کانی په وروږده کردنه، وه منال زور به چاکی نه توانی لاسایی کهسانی تر بکاته وه، بویه پوښته له سر په وروږده کاران که پېشه ننگ و سه رمه شقیکی چاک بن بو مناله کانیان، وه زور ئاگاداربن له وهی که مناله کانیان په فتاریکی قیزه وونیان لی بینن یان ووتیه کی ناشرینیان لی بیستن .

پیشه و شافعی به پره حمهت بی به پره ورده کاری کوره کانی هارون ره شیدی ووتوه: (با به که مین کاریکت بو چاک کردنی منالہ کانی پیشه وای پرواداران نه و ه بیت که: له خوته وه دهست پیبکهیت و خوت چاک بکهیت، چونکه نه وان چاویان له سه رتویه، جا کاری چاک له لایان نه و هیه که تو به چاکی بزانت، کاری خراب و قیزه وونیش له لایان نه و هیه که تو به خراب و قیزه وونی بزانت) (۱).

جا نه گهر بینان تو له سه ر درو کردن راهاتوویت، نه وای بیگومان نه وانیش دین بویرانه بی هیچ سله مینه و هیه ک لاسایت نه که نه وه، وه نه گهر بینیتان که وای جگهره نه کیشیت یان خهریکی ته ماشا کردنی که ناله به دره و وشت و بی ئابروویه کانت، یا خود بینیتان که چاک نیت له گهل باوک و دایکتدا، نه وای شتیکی به لگه نه وویسته که زور جار نه وانیش دین نه و کاره نه کهن که تو له بهر چاوی نه وان نه نجامت داوه.

وه زوریک له باوکان و دایکان داوای نه نجامدانی کاری نه و تو له منالہ کانیان نه کهن که خودی خویمان ههر به لاشیدا ناچن، با نمونه یه ک له سه ر نه وه بهینینه وه: باوک و دایک دین فرمان به منالہ کانیان نه کهن که داوای ریپیدان بکهن کاتیک نه یانه ویت بینه ژووره وه، وه به بی مؤلت داوای هیچ شتیک نه کهن و هیچ شتیک نه بهن، که چی نه بینی به بی داوا کردنی ریپیدان خویمان نه کهن به ژووری منالہ کانیاندا، وه ههروه ها رهنگه هه ندی له شومه که کانیان بیهن به بی هیچ پرس کردنیک!، جا چون ئیمه له پروومان بیت داوای مؤلت خواستنیان لی بکهین، له کاتیکدا خویمان پابه ندین پییه وه.

(۱) المتظم (۱۰/۱۳۹ - ۱۴۰).

چى تىايە ئە گەر بىتو ئىمە بىين لەدەرگاي ژورەكەيان بدەين و داوايان لىيكەين كە رىمان
بدەن بچىنە ژوورەو و پاشان پىيان بلىين: ئىمە ئابە و جۆرە داواي رىپىدان لە ئىو ئەكەين،
بۆيە پىويستە لەسەر ئىووش وەك ئىمە داواي رىپىدان بکەن.

وہ ئەووش باش بزائن - ئەي كۆمەلى باوكان ودايكان - منالەكانتان لە خوئىندنگ
هەرچىەك بخوئىن و هەرشتىكىش لە ئىووە بىيستن سەبارەت بە خو و پەووشتى بەرز و
جوان و ئاكارى بەرز و پەسەند، ئەوا بەردەوام وەك كۆمەلىك زانىارى و بىردۆزەي گرمۆلە
بوو و تەموژاوى لە هوش و زەينياندا ئەمىنئەتە، ئە گەر بىتو بە كەردەو لە ژيانى رۆژانە تاندا
وئەنەيەكى روون و ئاشكراي لى نەبىن، ولە ئاكار و پەووشتاندا رەنگ نەداتەو (واتە
پىويستە كەردەو كەنتان ئاوينەي بالانماي قسەكانتان يىت).

دەسا ئىووش بىنە نمونە و پىشەنگىكى چاك بۆ منالەكانتان تا ئەوانىش چاوتان لىكەن.

بنچینه ی شانزه هم

نزایان بو بکهین تا خوای گه وره پیتوینی و چاکیان
بکات، نهک یین نزایان لیبکهین، ناییت به هیچ
جوړیک نزای خراب له مناله کانمان بکهین.

به راستی هم په فتاره باوه لای ژماره یه کی زور له دایکان و خوویان پیوه گرتووه،
پنغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمویه تی: (لَا تَدْعُوا عَلَيَّ أَنْفُسِكُمْ، وَلَا تَدْعُوا عَلَيَّ
أَوْلَادِكُمْ، وَلَا تَدْعُوا عَلَيَّ أَمْوَالِكُمْ، لَا تُؤَافِقُوا مِنْ اللَّهِ سَاعَةً يُسْأَلُ فِيهَا عَطَاءٌ، فَيَسْتَجِيبُ
لَكُمْ)^(۱).

واته: "نزای خراب له خووتان مه کهن، و نزای خراب له مناله کانتان مه کهن، و نزای خراب
له مال و سامانتان مه کهن، نه وک هاوکاتی ته و ساته بیت که داوای به خششی تیا بگریت
و خوای مه زن پارانه وهی تیا وهرته گریت، و نزا کانتان گيرا ته کات و وه لامگوتان ته بیت".

وہ ہر دوو زانای بہ ناوبانگ شیخ ئینوباز و ئینوعوسہ یمین (پرہمہ تی خویان لینی) فتویان داوہ^(۱) کہ حہرامہ و نابیت نزا لہ منالہ کانمان بکہین، وہ ہر وہا لیژنہ ی ہمیشہ یی فتوادان^(۲) و زانایانی تریش بیجگہ لہ وان ہەر ہمان فتویان داوہ.

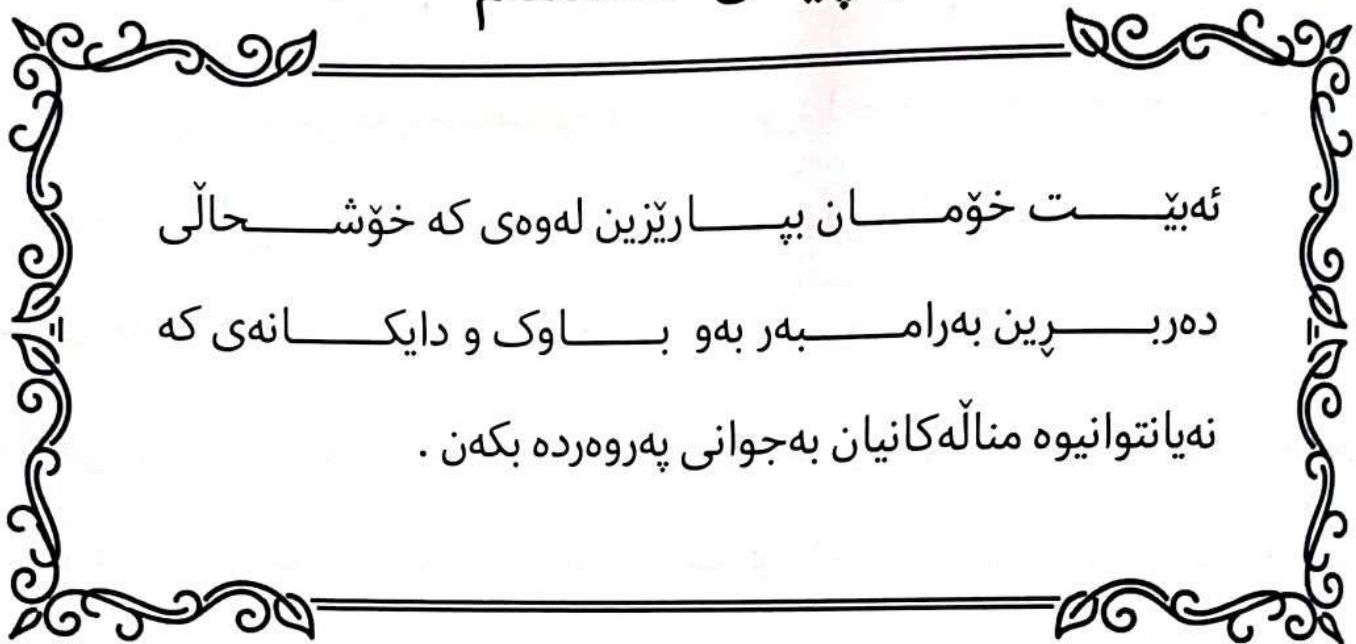
جا ئہ ی ئہ وکہ سہ ی کہ نزا لہ منالہ کانت ئہ کہیت، و داوا لہ خوا ئہ کہیت کہ لہ ناویان بیات و لہ وہ جاغدا نہ یانہیلّیت ترسی خوات لہ دلدا بیّت، چونکہ ئہ گہر گویت لہ یہ کیکی بیّت نزا لہ منالہ کانت بکات ئہ وا پیی سہ غلّہ تہ بیت و خوّت تورہ ئہ کہیت، ئہ ی باشہ خوّن بوچی دئیت بہ یانیان و ئیواران نزا ی شہریان لی ئہ کہیت؟!.

(۱) شرح ریاض الصالحین (۱/۱۷۱۹).
(۲) فتاوی اللجنة الدائمة، فتوی رقم (۷۴۲۰).

بنچینه ی حه قده هم

ئه بیست خۆمان بپاریزین له وهی که خوشحالی
دهر برین به رامبه ر به و باوک و دایکانه ی که
نه یان توانیوه مناله کانیا ن به جوانی په روره ده بکه ن .

ئه گه ر که سیکمان بینی گیرۆده ببوو به لادان یان لاساری و که مته ر خه می مناله کانیه وه،
ئه وا با خۆمان بپاریزین له وهی که خوشحالی خۆمان دهر برین به رامبه ر به خوی یان
مناله کانی، به لکو با بیین داوا له خوا بکه یین که خویان و مناله کانیا ن بپاریزیت و چاکیان
بکات، و سوپاسی خوا بکه یین له سه ر چاکی و باشیتی مناله کانمان، و خۆمان خه ریک
نه که یین به لۆمه کردنی که س و کاری مناله که وه، چونکه له وانیه ته وان هه ولی خویان
له گه لدابن به لام خوی گه وره وویستی له سه ر چاکی وونیان نه بوو بیت، وه په نگه دهرده که
بگوئزیت ته وه بو که سه شادمان و لۆمه که ره که، ته ویش وه ک سزایه ک له لایه ن خوا وه
له سه ر خوشحال بوونیان به گیرۆده بوونی که سانی تر و سوپاس نه کردنی خوا له سه ر
ئه وهی که ته می له و به لایه پاراستوو ه.

چون منالکانت په وروږده نه کیت

عبداللای کوری مه سعود خوا لئی رازی بی فرموویه تی: (ته گهر گالته به سه گیک
بکه م ته واته ترسم که خوم بیم به سه گ)^(۱).

وه ئیبراهیمی نه خه عی به پرهمه تی بی فرموویه تی: (جاری واهه یه شتیک له که سینکدا
ته بینم که رقم لئی ته بیته وه جا هیچ شتیک نی یه ریگریم لیبکات که واهه ییداری بکه م
مه گهر ته وه نه بیت که پیم خوشنیه وه ک ته و گرفتاریم)^(۲).

یه کیکی تر فرموویه تی: (خوشحال مه به به و که سه ی به لای به سه ردا هاتووه، چونکه
ته گهر دهر د و به لاکه ی لی دوور که و ته وه و له سه ری لاچوو ته واهه ک تو ته بیت، وه ته گهر
تو تووشی به لا و کاره سات بویت ته واهه ک تو وه ک ته وت لی دیت).

وه رگپر او ته وه له پیغه مبه ری خوا وه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که فرموویه تی: (لَا تُظْهِرِ السَّمَاتَ
لَأَخِيكَ فَيَرْحَمَهُ اللهُ وَيَبْتَلِيكَ)^(۳).

واته: " خوشحال بوونی خوت دهرمه بره به رامبه ر به براهه ت رهنگه خوا ره حم به و بکات
تو گیروده بکات ".

جا هه روه ک چون نزا و پارانه وه مروف ته پاریزی له به لا و کاره سات، ته واهه بیگوما
گالته کردنیش به که سانی گیروده بوو به لا و کاره سات به سه ر ته و که سه دا ته هیئت.

(۱) صفة الصفوة (۱۹۱ / ۱).

(۲) الحلیة (تهذیبه) ۹۳ / ۲ ، موسوعة ابن ابي الدنيا ۱۸۵ / ۷ .

(۳) رواه الترمذي و حسنه (۲۵۰۶) ، و ضعفه الالباني في صحيح و ضعيف الترمذي .

بنچینهی هه ژده ههم

ماف و ئه رکه کانیان به جوانی بده ری، دلفراوان و میهره بان به
له گه لیاندا، و به دیاری و سازدانی گه شت و گه رانی له ناکاو به سهریان
بکه ره وه، چونکه ئه و چیژهی که له دهمیه وه ههستی پیئه کات زور
زیاتره وه که له وهی که به ئه قل و هووشی ههستی پیئه کات (وه ک
ووتویانه: منال زیاتر له ریگهی دهمیه وه راوئه کریت)، وه خوار دنیکی
به له زهت و به تام لای هندی منال زور خو شه ویست تره له قسه یه کی
چاک و جوان.

به راستی باوکی زرنګ و هوشیار: ئه و باوکه یه که جاروبار به ده ست و دیاریه وه یان به
شتیکی کتوپر (موفاجه ئه وه) خو ی ئه کات به ماله وه دا.

وه چاکترین و به که لکترین دیاریش: بریتی یه له و دیاریانه ی که مه به ستدار و
گه شه پیده ری به هره و خو و په ووشته کانی بیت، وه ک ئه و جوړه یاریه زیره کانه ی که زهین
و هوشیان تیا به کارئه هینریت، وه په رتوکی وینه کیشان و خویندنه وه و په رنگ کردن،
هه روها ئه و دیاریانه ی که بو ئاین و په ووشتی که لکیان هه یه، وه ک ئه و قورئانانه ی که
به هو ی پینوسیکه وه خو ی قورئانه که ئه خوینتته وه.

وہ ٹہوہی کہ خۆم تاقیمکردۆتہوہ و بینیم کہ لک و سودیکی باشی هه بوو: هاتم بۆ منالہ
 پچوکه کانم کہ گه وره که یان ته مهنی هه شت ساله و پچوکه که شیان ته مهنی پینج ساله،
 کتیبی هه مه جورم بۆ کرین، بۆ پچوکه که یان کتیبی ئاسانم پیدایا، که رهنگ کردنی بیت و
 ووشه کانی تیادا بوو، بۆ گه وره که شیان ته و کتیبانه م پیدایا که چیرۆکی ئاره لان و دارستانر
 تیادابوو، وه پیم ووتن: هه ریه کیکتان زوو کتیبه که ی ته و او بکات دیاریه کی باشی ته ده م
 که بریتی یه له سی زهرف که بریک پاره ی تیایه، له گه ل پینووسیک و کتیبیکی تر، به پراستی
 هه مووی چند کاتر میتریک تینه پهری بوو بینیم به و پهری گروتین و چاپوکی و خوشیه و
 ده ستیاندا یه و هه ر زوو هاتن مژده ی ته و او کردنیان پیدام، و داوای خه لات و کتیبی تریار
 لی ته کردم.

جا به پراستی ته م دیاری و خه لات پینه خشینه بوو به مایه ی که لک و سوود و چیژوه رگرتر
 بۆیان، و به هۆیه وه ده ستوخه تی نووسین و خویندنه وه شیان باش بوو، وه به شیوه یه که
 گه وره تر وابه سته ی کتیب و خویندنه وه بوون.

وه به پیتی توانا له یاریه ته له کترۆنیه کانیان دوور بخه ره وه، جا ته گه ر له ژیر پیداکرد
 منالہ کانتا ناچار بوویت: ته و با له کات و ماوه یه کی دیاریکراودا بیت، نه ک به شیوه یه که
 هه ره مه کی و به رفراوان، چونکه لیکۆلینه وه کان سه لماندویانه که چ زیانیک ی بۆسه
 بیروباوهر و خوو ره ووشت و پراده ی تیگه یشتن و چاو و دهروونی منال هه یه.

ئالیره دا هه لوه سته یه ک ته که م له گه ل هه ندی له زه ره ر و زیانه کانی ته م جوره یاریانه دا
 ته لیم: پسرپوران و لیکۆله ره وان هه ره ه موویان کوکن له سه ر ته وه ی که: زیان و

مہ ترسیگہ لیکے زوری ھہیہ، وہ گرنگترین ھوکارہ بۆ توو شبوون بہ قہ لہوی، کہ بیگومان قہ لہویش چہ ندین زیانی زوری لہ ژیردا جیئہ بیئہ وہ.

ھہروہا زیانیکی تری : بریتی یہ لہوہی کہ چاویان کز ئہ بیئ و تووشی لاوازی بینین ئہ بینن، چونکہ تیشکی تہ لہ فزیون و ئامیرہ ئہ لکترونیہ کان کاریگہریہ کی راستہ و خوی ھہیہ بۆسہر تۆری چاو.

وہ زیانیکی تری : بریتی یہ لہوہی کہ گہورہترین ھوکاری لاوازی جہستہیہ بہ شیوہیہ کی گشتی، ئہویش لہ بہر ئہوہی بہ کہمی ئہ جولین.

وہ زیانیکی ترسناکی تری : بریتی یہ لہوہی کہ کہ سایہتی و ئہقلی مروف ویران ئہ کات، یہ کییک لہ پسپوران و توژرہوان ووتویہتی : بہ راستی ھہر یاریہ ک کہ جولہی خیرا، یان کیپرکی یاخود پراوہ دونانی تیادا بیئ، وہ ک تۆپی پی، یان یاری کوشتن و پیشبرکیی ئۆتومیل و بیجگہ لہوانہش، ئہوا دوای سی مانگ لہ ئہنجامدانی ئہم یاریانہ : ئہوا گرفت و کہ موکوری لہسی بواری تواناکانی ئہقلدا پرووئہدات، لہ ھوشیاری و چہسپین ویرتیژیدا (الانتباہ و التریز و التذکیر).

جا ئہ گہر پۆژی یہ ک کاترمیر یاری بکات، بۆ ماوہی سی مانگ، ئہوا پلہ بہ پلہ ئہو توانایانہ لہدہست ئہدات .

ئہویش لہ بہر ئہوہیہ چونکہ ئہو بہ دانیشتنہوہ بہ ئہقل و بیری یاری ئہ کات، و لہرہلہرہکانی میشکی ئہ جولینیت، جا کاتی بہ شیوہیہ کی بہردہوام یاری ئہ کات : ئہوا

چون منالہ کانت پروردہ تہ کیت
میشک بہرہ و لاوازی تہ چیت، چونکہ لہ سہرو رادہی توانا و ووزہی خوہیہ وہ شہ کت و
ماندو کراوہ.

وہ نمونہی میسک لہم بارودوخدا: وہ ک کہ سیک وایہ کہ لہ مہودایہ کی کہ مدا پرابکات؛
کہ ہیچ زیانیک ناکات تہ گہرہاتو بہ خیراییہ کی زور پرابکات، بہ لام تہ گہر ہاتو مہوداکہ
دوور بوو، وہ بہہمان خیرایی پرابکات تہوا شتیکی بہ لگہ نہویستہ کہوا تووشی
ماندووبوون و زیان تہ بیت، وہ تہ گہر ہاتو بہردہوام بوو لہ سہر تہوہ، تہوا کارہ کہ بہ
نہ خویشیہ کی ترسناک کوتایی دیت، یاخود بہ تووشبوونیکی بہردہوام.

تہقلیش بہہمان شیوہیہ، ہہرکاتی بۆ ماوہیہ کی دوور و دریز شہ کت و ماندوو بکریت
تہوا بہ خراب بوون و لہ کارکہوتنی کوتایی پیدیت.

وہ زیانیک تری تہم یاریانہ بریتی یہ لہوہی کہ: گہورہترین ہوکاری زوو ہہلچوون و
تورہبوونی لہرادہ بہدہر، و بی توانایی و دہستہوسانی بۆ زال بوون بہ سہر تہقل و دہماری
میشکہ لای تہو جوہرہ کہسانہ.

تہویش چونکہ تہم یاریانہ کیپرکی و بہر بہرہکانی تیادایہ، تہو دیت بہ میسکیکی جہراوہو
یاری دہکات، جا کاتی تہدورپئی توورہ و شیتگیر تہبیت، وو بہ تیپہر بوونی رۆژگار توورہ
و کہللہرہق دہر تہچیت، و بۆ کہمترین و بی بایہ خترین شت قوشقی تہبیت و زوو
ہہل تہچیت.

وہ زیانکی تری بریتی یہ لہوہی کہ: زیان بہ ٹاین و خوو رھووشتیان ئە گہیہنیت: ٹای
ئەم ئامیرانہ چەندی وینہی بی ئابرووی، و فلیم و دیمہنی وروژینہری زایہندیان تیادایہ،
کہ بہرہ و لادان و بہدرہووشتی و گرتنہرپی قەدەغەکراو و سەر شوپرکہریان ئەبات.
ہەر وہا زیانکی تری بریتی یہ لہوہی کہ: تووشی ئالوودەبوونیان ئەکات، کہ ئەمەش
شتیکی سروشتیہ کہ پرووبہرووی ئەو منالانہ ئەبیتتہوہ، بہ لکو پرووبہرووی گہورہکانیش
ئەبیتتہوہ، جا بہراستی یاریکەری ئالوودەبوو، ہەرگیز ناتوانی دەست بەرداری یاری بییت
و وازی لیبھیتت.

جا ئەو منالہی کہ لەسەر ئەم ئامیرانہ پراہاتبیت، ہەرگیز ناتوانی دەست بەرداری بیت و
لی جیابیتتہوہ، ئە گەر لە گەل خیزانہ کەیدا چوو بو گشت و گہران: ئەوا ئامیرہ کہ لە گەل
خویدا ئەبات، وہ ئە گەر بیہوی بخەویت: ئەوا ئەبی ئامیرہ کہی لە پالدا بیت.

وہ بیگومان ئالوودەبوون ئەبیتتہووی دروستبوونی گەلیک کیشہ و گیروگرفت، ئەبینی بہ
گوشہ گیرہ کی نہرینہوہ ئەچیتتہ ناو یاریہ کہوہ، کہ ژیانہ کہ سایہ تی خووی لە دەست
ئەدات، و بہوویہوہ خیزان و کہ سوکارہ کہی ئەدوورینی.

وہ گیروگرفتکی تری ئالوودەبوون بریتی یہ لہوہی کہ: ئەبیتتہ ہووی کہمی چەسپین
(تەریزکردن) لەشتدا، وہ پەنگە منال بەگہیہنیتتہ قوناغی گیلیتی و دەبەنگی، و نہمانی
پشت بہخوبەستن، بوہ ئەبینیت ئەو منالانہی کہ ئالوودەبوون، بہخیرایی ناچن بہ پیر
بانگکردنی باوک و دایکیانہوہ.

وہ خراپہ کی تری ٹالوودہ بوون بریتی یہ لہ: پشتگوی خستنی نوپڑ و ٹہرکہ شہرعیہ کان و گرنگی پینہ دانی .

وہ پیویستہ لہ سہر باوکان و دایکان کہ: ترسی خوا لہ دلینا بیت بہ رامبہر بہ منالہ کانیاں، و ہۆکاری راست و دروست و بہ کہ لک بگرنہ بہر لہ مامہ لہ کردنیاں لہ گہ ل ٹہم جوڑہ یاری و ٹامیرہ تازانہ دا، بوٹہ وہی منالہ کانیاں پارین لہ ٹالوودہ بوون پینانہ وہ، ٹہوشر بہرہ چاو کردنی ٹہم خالانہ ی لای خوارہ وہ:

یہ کہ م: پیویستہ ہان بدرین لہ سہر ٹہ نجامدانی ٹہ و جوڑہ یاریانہ ی کہ بہ کۆمہ ل ٹہ کریت، و پیشخستنی بہ سہر چالاکیہ تاکہ کہ سیہ کاند، جائہ گہر ہاتو منال تیکہ لاویان بوو: ٹہ و گورو تینی بو ٹہ و جوڑہ یاریانہ کہ م ٹہ بیتہ وہ کہ بہ تہ نیا ٹہ نجامی ٹہ دا.

دووم: پیویستہ ہان بدرین لہ سہر خولیا و پیشہ یہ کی بہ کہ لک، و بہ پارہ و ٹامیر و شوپڑ لہ بار پشتیوانی بکرین.

سی یہ م: پیویستہ گرنگی و بایہ خ بدن بہ بہرنامہ و یاریہ پیکہرو بہ ٹامانجہ کان، کہ پشت بہ زیرہ کی و زرنگی ٹہ بہ ستیت.

چوارہ م: پیویستہ کاتیکی لہ باریان بو یاریکردن بو دیاری بکریت، کہ کاتیکی زوا نہ خایہ نی لہ پوڑیکدا، وہ لہ دہرہ وہی مالہ وہ ٹہ نجامی نہ دہن .

وہ ہندی توپڑہران گپراویانہ تہ وہ لہ: پسپورانی بواری تہ ندروستی دہروونی و ژیرہ وہ کہ ہاورابوون لہ سہر پیویستیتی بہ سہر بردنی لہ سہ تا حہفتا و پینجی کاتی بہ تالی منالا لہ چالاکیہ جولوا وہ کاند، وہ لہ سہ تا بیستوپینجی لہ چالاکیہ نہ جولوا وہ کاند بہ سہر بہریت،

بہ لام بہ داخوہ کارہ ساتہ کہ لہوہ دایہ کہ منالہ کانمان ریگ بہ پیچہ وانہی ئەو ریسایہ وہ ئە جولینہ وہ.

پینجہم : پیوستہ هیچ وینہ یہ کی پرووت و بی ئابرووی تیانہ بیت، کہ حز و ئارہ زوویان بزوینیت.

شہ شہم : نابی لہ شوینیکی چہ پک و بہ تہ نیا و ہر خوئیان بن لہ کاتی یاریکردندا، بہ لکو پیوستہ لہ شوینیکی دیار و بہرچاودابن.

بہ لام کیشہ کہ لہوہ دایہ کہ زوربہی باوکان و دایکان، ئەم زەرہر و زیانانہیان لہ لا شاراوہ نی یہ، وہ ئە گہر بیتو ئاموژگاری بکرین و بہ یادیان بخریتہ وہ: ئەوا دین بہ بیانووی لاواز و بہ لگہی نہ زوک، پاساو بو خوئیان ئە ہیئنہ وہ، ئەویش ئەوہ یہ بہ ہوی ئەو جورہ یاریانہ وہ لہ کردہ وہ ہراسان کردنہ کانی منالہ کانیان حہواونہ تہ وہ، و توانیویانہ یاری کردنیان لہ مالہ وہ لہ کؤل خوئیان بکہ نہ وہ.

بہ راستی ئەمجورہ باوک و دایکانہ هیچ شتیکیان لہ لا گرنگ نی یہ تہ نیا خووشی و حہوانہی خوئیان نہ بیت، ئە گہرچی لہ سہر تہندروستی و سہ لامہ تی ئەقل و میشک و خوورہ ووشتی منالہ کانیشیان بکہ ویت.

داوالہ خوای بہرز و بلند ئە کہم کہوا بہ سۆز و میہرہ بانئ و بہ خشندهیی خوئی منالہ کانمان بو چاک بکات، و بیانپاریزیت لہ ہەر شتیک کہ خراپیان ئەکات و ئەبیتہ مایہی ئازار بویان.

چون منالہ کانت پھروورده ته کیت
وه هميشه خوت واپابهينه که ههرکاتیک چوویته وه بۆ مالّه وه و چاووت کهوت
به منالّه کانت: ئەوا به و پەری تاسه و پەرۆشیه وه بچۆره لایان، و به گەرمیه کی قولّه وه
پیشوازیان لی بکه و باوهشیان بۆ بکه ره وه، و پینان رابگه یه نه کهوا تامه زرۆی بینیتانم، وه
ههرکاتی هاتیه بۆ مالّه وه و له مال چوویته دهره وه ماچیان بکه، جا به تیپه ربوونی رۆزگار
بۆت دهرئه که ویت و ئەیانینی که چون تامه زرۆی گه رانه وه تن، و چاوهری گه یشتتن، و
چون به دابران و دوورکه و تنه وهت ئیش و ئازاریان پی ئەگات.

(وه هندی له باوکان و دایکان زیاد له پیویست رژدو چروکن به رامبه ر به منالّه کانیان، که
به م هه لویسته ی وای لیکردوون به رامبه ر به کهسانی تر هه ست به که می بکه ن، وه ره نگه
ئه مه پالیان پیوه بنیت بۆ گه ران به دوای پاره دا به ههر رینگایه ک بی، جا یان به دزی بیت،
یان به داواکردن بیت له خه لکی، یاخود به خزانه ناو هاوړینی خراپ و تاوانباره وه بی) (۱).
وه گه وره ترین مافیکی منال که واجب بیت له سه ر باوکان بریتی یه له به شوودانی کج و
ژن هینان بۆ ئەو کورانه ی که شایانیانه و شانیان هه لی ئەگری بۆ ئەو کاره، و یارمه تیدان و
هه ول و ته قه لادانی خیرا بۆ دۆزینه وه ی که سی شیاوو له بار بۆیان.

ئایا چون باوکیک که له خوا و رۆژی دوایی ئەترسیت دلّی دیت و رازی ئەبیت که: ژنهینان
و شووکردنی منالّه کانی دوابخات، و که مته رخه می ئەکات و خاوو خلیچکی ئەنوینت
له م کارو فه رمانه گرنگه دا بۆیان، له گه ل ئەوه شدا توانای هه بیت، که چی بیت ؟

چون منالە كات پەروەردە نەكەت ۋ

بەوشنۆە پەروانئە پئداوئستى منالە كانىان بۆ ژنەئنان و شووكردن و پاكىزەبى و داوئن
پاكى.

و بە كارەى ھاتووە بئبەشى كر دوون لەئارامى و ئوقرەگرتنى دل و دەروون، و
دامر كاندەنەوى ھەز و ئارەزووە كانىان.

(و ھەندى لە باوكان ھەيە بەبى ھىچ بە ھانەيەكى شەرى نايەلى كچەكەى شووبكات،
ئەبىنى خوازبئنىكەرىكى شىاو رەدئەكاتەو، ئەوئش لەبەر ئەوئى كچە تاقانەكەيەتى و
ھەزناكات لئى جىابئتەو، يان ھەزئەكات خزمەتى بكات، يان فەرمانبەرە و نايەوئت
دەستبەردارى مووچەكەى بئت، يان چاوەرئ ئەكات خوازبئنىكەرىكى دەولەمەند داواى
بكات، ياخود لەبەر ھەر ھۆكارگەلىكى تر بئ.

كە ئەمەش بۆخوئ بئبەش كردنى كچە لەمافى شووكردن، جا ئەبى ھالى چۆن بئ كاتى
كچە ھاوتەمەنەكانى خوئ لە ئاموزا، يان پورزا، يان خالوزا، ياخود ھاورئىكانى ئەبىنى
كە منالئان بەباوشەوئە و بەختەوەر و شادمانن لەگەل مئردە كانىاندا و ئەمئش ھىچ؟

بەراستى لەداخ و غەم و پەژارەدا ئەسوئت، بەرپرسىارئى ئەو دواخستەش ئەكەوئتە
ئەستوى باوكەو، چونكە بنەرەت لەم كارەدا ئەوئە كە ئەبوايە خوئ دەستپئشخەرى
بكردايە بۆ بەشوودانى ھەر كاتئىك كەسئىكى چاك و بۆخوا صولھاو خوازبئنى
بكردايە^(۱).

(۱) النقصير في تربية الأبناء للشيخ محمد الحمد: ۱۴.

ئەمەش چیرۆکی کچیکە که یه کینک له زانا به پڕیزه کان گیراویه تیه وه و ئەلێ: ئافره تیک
هه بوو ته مەنی گه یشتبووه چل ساڵ و هیشتا شووی نه کردبوو، وه هه رکاتیک
خوازیبیکه ریکی بهاتایه باوکی ملی نه ئەدا و پەتی ئەکرده وه، به هۆی ئەوه وه تووشی غەم
و په ژاره یه کی ئەوتۆ بوو مه گەر هه رخوا بۆخۆی بزانی چەندی ئەبوو، وه هه رگیز
به پروویه کی گه شه وه نه ته بینی به غه مباری نه بیته، تا له سه ره نجامی ئەوه دا تووشی
نه خو شیه ک بوو به په له گه یان دیانه نه خو شخانه.

باوکه که ی هات بۆ سه ردانی هه تا دلنیا بیته له ته ندروستی، کچه که پرووی کرده باوکی و
پتی ووت: بابە گیان لیم نزیک به ره وه، ئەویش لێی نزیک بۆوه، ووتی زیاتر، ئەویش
زیاتر لێی نزیک بۆوه، کچه که پتی ووت: بلێ ئامین، ئەویش ووتی: ئامین، کچه که تا
سی جار ئەمە ی لێ دووباره کرده وه، باوکه که ش ئەیووت ئامین، تا له کو تا جاردا کچه که
ووتی: ده ک خوا به هه شتت لێ حه رام بکات وه ک منت له شوو کردن بیبه ش کرد، ئیتر
دوای ئەوه کچه که مرد و گیانی سپارد په حمه تی خوای لێ بیته.

ئەمەش چیرۆکی کچیکێ تره، که وا باوکی له مافیکی ره وا و شه رعی خۆی ریگری لیکرد
که بریتی بوو له شوو کردن و ئاسوده یی و نه وه خسته وه، و پاکیزه یی و داوین پاکێ،
به بیانوی پر و پوچ و بی بناغه، ئەم کو په یان درێژه.. ئەوه شیان کو رته بالایه.. ئەمەش
هاوشانی ئیمه نی یه.. وه به هانه و ناره زایی تریش بیجگه له وانه هه تا کچه که گه وره بوو،
وه کار له کار ترازا و شوو کردنه که ی به سه ره چوو.

جا کاتی باوکی کہ و تہ گیانہ لاوہ داوای له کچه که ی کرد که وا گہ ردنی نازاد بکا، کچه که ش له وه لامدا ووتی: سویندبی به خوا گہ ردنت نازاد ناکم، چونکہ تو بوویتہ هوی داخ و خہفت و غم و پہزارہ بوم و له مافی رهوای ژیانی خوم بیبہشت کردم.

من چیکم له و پروانامہی کہ به دیواری مالہ که دا هہ لمواسیوه له کاتیکدا منالیک له ناو مالہ که که دا بوم نہ تریقیتہ وه و نہ یهت و نہ چیت؟

من چیکم له پروانامہ و پله و پایہ یه ک ئایا له سہر چر پایہ ک له گہ لیدا بنووم؟

نہ لب اووشمدا شیرم به منالیک دا؟ و نہ گوشیشم به خومہ وه، روژیک له روژان نہ هاتم سکالا و خواستہ کانم بو پیاویک بدرکینم کہ خوشم بویت و ئه ویش منی خوش بویت، کہ خوشه و ویستی ئه و وهک خوشه و ویستی تو نی یه؟ و پیه ونندی ئه و وهک پیه ونندی تو نی یه؟ بویه برؤ له بهر چاوم و ونبه، واده ی من و تو با روژی دوایی بیت له نیوان دوو دهستی ئه و پروه ردگاری کہ دادپه روه ره و هیچ سته میک ناکات، فرمانرہ وایه کی به داده و مافی هہ موو که سیک ئه سینیتہ وه، به لام تو رق و تو ورہ یی منت له سہر بیت، هہرگیز به زہیم نابیت به رامبہرت، و لیت رازی نابم هہ تا واده ی به یه کگہ یشتنمان له نیوان دوو دهستی پروه ردگاری فرمانرہ وای دادپه روه ری زانادا^(۱).

نہم سہرہ نجامہش هہ مووی به هوی رژی و چرووکی ودهست قووچانی ئەم باوکه و هاوشیوهی ئەمہ وه یه، ئای چند به دبهخت و سووک و ریسوایه، هات سامانہ که ی له که سی نزیک و دووری خوی گرته وه، منال و خوشه ویستانی هہ ژارخست، خانہ واده و

(۱) انظر: صید الفوائد، تحت عنوان: کیف تتغلب علی مشکلة تأخر الزواج، ا. محمد شندي الراوي.

پرولہ کانی فریدایہ ناو بہ لآ و کارہ ساتہوہ، بہ ہوی چرووکی ٹہوہوہ تہنگانہ وناپہ حہتی و بہدبہختیان چیژت، ٹہیین مال و سامانہ کھی لہ ژماردن نایہت، و ہیچ شار و ولاتیک نایگریٹ، سامان و دراوہ کانی لہ سندوق و بانکہ کاندہ کہ لہ کہ بوہ، کہ چی ہر سوورہ لہ سہر کوکوردنہوہ و ژماردنی و ہہ میسہ پیانہوہ خہریکہ، دہک خوا لہ ناوی بہریت لہ سہر ٹہو بہدبہختیہی، و کہ ساس و پرنجہ پربوی لہ سہر ٹہو خو ماندوو کوردنی، ٹای چون وای لیہات کہس خوئی نہویت و پرنجی بہ باچوو، ٹای چون خوئی لہ خہ لکی دوورخستہوہ و شووم و نہ گہت بوو.

کورہ کانی دلیان پارچہ پارچہ بوہ بو ژیانیکی کامہران، و مالیکی فراوان و ہوکاریکی لیخورین بہ ٹاسوودہیی، پچو کہ کھیان ٹہیہوی ژن بہینیت و داوین پاک بیت، و گہورہ کھیان ویلہ بہدوای ژیانیکی مہمرہومہ ژیدا کہ چاوی لہدہستی کہ سہوہ نہ بیت، کچہ کانیشی ٹہیانہویت و ہک سہرلہ بہری کچانی تر بژین، و بہ ہوی مال و سامانہ کہیہوہ پوشاکی جوان لہ بہربکہن و دلخوش و کامہران بن، بہ لام چی لہ باوکیک ٹہ کیت کہ دلی و ہک بہرد بیت بہ لکو لہ بہرد پہقتر بیت.

ہات بہختہوہری خوئی فروشت، و منالہ کانی دؤراند، و خوشہ ویستانی بہ جیان ہیشت و لئی جیابوونہوہ، و بہ مال و سامانیکی کہ لہ کہ بوو، و چہند درہہ میکی دو ابراو، خوی گہورہی لہ خوئی توورہ کرد.

نہ خوئی توانی کہ لکیان لی و ہرگریٹ و سوودمہند بیت، نہ توانیشی بو پوژی دواپی خوئی پاشہ کہوتی بکات.

جاٹایا کہس ہہیہ حالی له حالی ٹه وکەسە دؤراوتر و بەدبەختر بی؟، وه ئایا کہسیکی تر
هہیہ لهم و هاوشیوهی ئەمە کهمتر و کینه دارتر بی له دلی خه لکید؟

به کیک له لپرسراوانی بانکیک بۆیگپرامه وه و ووتی: رۆژنیکیان پیاویکی جل شپری
په پپووتی په زاقورس، هاته ژووره وه بۆلام، وامزانی داوای خیر و صه ده قه ئەکات، به لام
به پپچه وانه وه داوای لیکردم تابزانی حسابی پاشه که وته که ی چهنده، که سه یرمکرد
حسابه که ی له بیست ملیۆن ریالی سعودی زیاتره، که چی سه ره پای ئەوهش چرووکی
نواندوه به رامبه ر به خودی خو ی و خیزان و منالہ کانی په نا به خوا ئەگرم لهم خووه
نه گریس و قیزه وونه.

وه زانایان پزدی و چروکیان به یه کیک له گونا هه گه وره کان داناوه، چونکه جیگیر بووه
له پیغه مبه ری خواوه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که به به نی سه له مه ی فه رمووه: (مَنْ سَيِّدُكُمْ يَا بَنِي
سَلَمَةَ؟ قُلْنَا: جَدُّ بَنِي قَيْسٍ، عَلِيٌّ اَنَا نُبُخْلُهُ، قَالَ: «وَأَيُّ دَاءٍ اَدْوَى مِنَ الْبُخْلِ؟ بَلْ سَيِّدُكُمْ
عَمْرُو بْنُ الْجَمُوحِ» (۱).

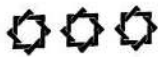
واته: "ئهی هۆزی به نی سه له مه کی سه رگه وره تانه؟" ووتمان: جه دی کوری قه یس، به لام
ئه وه ی هه یه پزد و چروکه لمان، فه رمووی: "جاچ ده ردیک له چروکی خراپتره؟ به لکو
سه رگه وره ی ئیوه عه مری کوری جه موحه".

به لئی! راسته ئه بی چ ده ردیک هه بیت له په زیلی خراپتر بی، چونکه پزدی و ده ستقوچان
له گه وره ترینی به لا و ده رده کانه، و رسواترین خو و په وشته.

(۱) رواه البخاري في الأدب المفرد (۲۹۶).

﴿ چون مناله کانت پهروه رده نه کیت ... ﴾
وه ته وه باش بزانه - ته ی باوکی چروک و دهستقوچاو - که په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
له هموو نوژیکیدا بهم نزایه ته پارایه وه و ته یفه رموو: (اَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبُخْلِ وَالْكَسَلِ)^(۱)
واته: " خویاه پهنات پیته گرم له چروکی و ته مه لی "

به لی، هموو روژیکی له خوا ته پارایه وه که بیپاریزی له و درده ی که تووشی تو بووه، وه
گوناهیک که چواردهوری داویت، ئای چند گوره یه تاوانه که ت، و چند ناشرین و
قیزه ونه کرده وه که ت که پیغه مبه ر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و پرواداران هموو روژیکی په نابه خوا بگرن
لی که تو پیوه ی ناسراویت و خووت پیوه گرتوووه.

(۱) البخاري (۴۷۰۷) ، و مسلم (۵۲) .

بنچینه ی نۆزده هم

گوینگریکی چاکبه بو مناله کت، جا نه گهر هاتو
وانه بو ویت له گه لیدا نه وانا بو که سیکی تر
نه بات، و رازو نهینیی و خوژگه و گیرو گرفته کانی
له لای نه و نه درکینیی .

نه گهر مناله کت هات بولات هه تا پیت رابگه یه نی که له قوتابخانه چی به سه رهاتوو،
نه وانا تو به گرنگی پیدانه وه گوینی بو رابگره، چونکه نه و بو نه وه هاتوو تا گوینی لیبگریت
که نه لیت چی، وه نه و رازت له لای بدرکینیی که به دل و دهر وونیدا هاتو چو نه کات، جا
سه کردنی بوت له و ساته وه خته دا - به گویره ی لیکدانه وه ی نه و - له هه موو نه و ئیش
وکارانه گرنگتره که تو پییه وه خه ریکیت، چونکه نه و نه یه ویت نه و هه موو هه ست و سوژه
دلخوشکه ریان نارحه ت و بیزارکه ره ت پیرابگه یه نی که به میسکیدا دیت و ده چیت .
وه ناگاداربه له وه ی که نه کیت له گه لیدا وه ک لیکول ره وه یه کی سه لمینه ر بیت و بیت
وه ک تاوانباریک لیکولینه وه ی له گه لدا بکه یت، به لکو وه ک راوینژکاریکی خیزانی به، که
کردنه وه ی گری کویره کانی له لایه ، و چاره سه ری گیرو گرفته کان نه کات .
جاننه گهر رۆژیک له رۆژان مناله کت هات بولات بو نه وه ی پیت رابگه یه نی که
له قوتابخانه چی به سه رهاتوو و ووتی: (نه مړو فلان منال لیدام و به به رچاوی
هاورپیکانمه وه قسه ی پیوتم) نه وانا تو وه ک پشکنه ریک مه به له گه لیدا و لپی پرسیت:
(باشه تو سه ره تا له وت نه داوه؟ نه ی شتیکی نه ووتوت نه کردوو که تورپه ی بکه یت و رپی

هەلسیئیت؟ ئیتر ئا بەوجۆره بیت لەگەڵیدا! وه ئه و بریاره ی به سه ردا مه ده و پئی بلیت که هه رتۆ هه له ت کردوو به رامبه ری، و بییت پئی بلیت: (هه ر ئه بییت تۆ ده ستپیشکه ریت کردبییت، و من تۆ چاک ئه ناسم که چه ند نه گریس و چه قاوه سویت!). چونکه تۆ هاتوویت به و ره فتاره ت ده رگای گفتوگۆت کردنت له گه لیدا داخستوو، وه له تیروانینی ئه وه وه تۆ له هاوپییه که وه که راز و نیازی دلّی خو ی بو ئه درکانیت و هانای بو ئه هیئایت، بوویت به لیکۆله ره وه یه ک یان وه ک دادوه ری یک خو ت ئه نوینیت و بریاری به سه ردا ئه ده یت.

به لکو ره نگه تۆ له تیروانینی ئه وه وه وه ک لیکۆله ره وه یه کی سته مکار بیت، که به دوای به لگه یه کدا ئه گه رییت تا پئی تاوانبار بکه یت، و سووربییت له سه ر ئه وه ی که بیتاوانی ناحه زه که ی به سه لمیئیت.

چونکه ئه و نایه ویت گو ی له تۆ بگریت هه تا چاره سه ریکی بو بدووزیته وه، به لکو ئه و ئه یه و ی له هه ست و سۆزیدا به شداری بکه یت، و کارلیک بکه یت له گه لیدا و ئاویته ی بییت و دلخو شی بده یته وه.

(وه زۆریک له باوکان و دایکان ده رک به وه ناکه ن، که تیئنه گه یشتن له هه ست و سۆزی منال یه کیکه له هۆکاره کانی به دخوویی و ره فتار خراپی منال، جا چرکردنه وه ی ئاخاوتن له گه ل منالدا له سه ر ئامۆژگاری کردن و هه ره شه کردن و لیکۆلینه وه و پیشکه شکردنی چاره سه ر زیاتر منالەکه له باوک و دایکی دوورئه خاته وه، وه هه زناکات له گه لیاندا بدوویت، چونکه که سیان له و تیئاگه ن.

جا بویه گوینگرتن له گرنگرتین هۆکاره کانی چاره سه رکردنی ئه م گیروگرفته یه (١).

(١) اولادنا من الطفولة إلى الشباب، لمامون مبيض.

بنچینهی بیستەم

بانگ کردنیان بە جوانترین ناو و خوشترین نازناو
لەلایان و دەستەواژەیی ستایشکردن و هاندان بدەن
بە گوئیانیاندا، وە دوورکەوتنەوه لە جوینپیدا و
شکاندنیان .

یەکیک لە لیکۆلینەوه نوێکان ئەلێت: بیگومان منال هەتا تەمەنی هەرزەکاری، پەنگە
لەدایک و باوکیەوه گوئی لەپانزە هەزار ووشەیی خراپی جوین و شکاندن بووبیت.
جا تۆ وەرە بیر لەبارودۆخی دەروونی ئەم هەرزەکارە بکەرەوه، کە بەم پرە زۆرە میسکی
ئاخراوه و تیربووه لەدەستەواژەیی جوینپیدا و شکاندن، کە بەهۆیەوه زۆریک لەهیوا و
ئاوات و بەهرە و تواناکانی کوشتووه.

وە ئەگەر تییینی بکەین - ئەی کۆمەلی باوکان و دایکان - ئەگەر هاتو ئیمە هاتین وەسفی
منالەکانمان کرد بە وەسفیکی نەڕینی و خراپ، ئەوا بەتییەپرەوونی پۆژگار ئەم وەسفه
ئەگۆریت بۆ خوو پەووشت بۆی، جا ئەگەر بۆ نمونه دووبارە دامانەوه بەگویدا کە
منالێکی لاسار و چەقاوہسووہ، و لەبەرچاوی خەلکی باسی لاساریەکەیمان کرد، ئەوا
بەتەواوەتی باوہرئەکات و ئەوہی لەلا دروست ئەبیت کە بەلێ راستە منالێکی لاسار و
چەقاوہسووہ، و بۆیە لەئایندەدا بەلاسانی هەلسوکەوت ئەکات.

پاشان ھەست كردنى منال بەخودى خۆى لەمیانەى مامەلەكردنى تۆوہ بۆى دیت، جا ئەگەر ئەو ھەستەت لەلا دروستكرد كە منالئىكى چاك و گوپرايەل و بەرەووشتە، و لەبەر ئەو ئاكارە جوانانە خووشەويستى خۆت بۆ دەربەرى، و جاروبار بەو ئاكارە جوانانە بانگى بكەت، ئەوا ھەر لەخۆيەوہ ئەو بۆچوونەى لەلا دروست ئەبى كە مرۆفئىكى چاك و گوپرايەل و بەرەووشتە، و كەسئىكى خووشەويستە لای باوك و داىكى، و خاوەن پلەيەكى بەرزە لەنىوان مالبات (خانەوادە) و كەسوكارەكەيدا.

بەلام ئەگەر ئارام نەگريت لەسەر ھەلسوكەوت و خوو رەووشتە ناشرينەكانى، و ئەو ھەستەى لەلا دروست بكەت كە منالئىكى چاك و گوپرايەل نى يە و لاسارە، يان تەمەل و تەوہزەلە يان منالئىكى بى گوئيە، و بەردەوام ئەم دەستەواژە كوشندانەى بۆ دووبارە بكەيتەوہ، و سەرزەنشئىكى زۆرى بكەت، ئەوا لەسەر ئەو وەسفانە گەورە ئەبیت و فام ئەكاتەوہ، و بۆچوونئىكى نەرىنى و خراپى لەبارەى خۆيەوہ لەلا دروست ئەبیت، و لەكۆتايدا يان بەرەو خەمۆكى و تىكشكان و نزم بوونەوہى ئاستى ئەبات، يان بەرەو ياخى بوون و بەلەسەبوون، ياخود لەوخيزانە رائەكات كە تەنيا جويندان و شكاندنى تيائەبينيت، وە بەدواى جيگە و پەناگە و ھاوړيەكدا ئەگەر پيت كە ريك پيچەوانەى ئەو قسە و دەستەواژانەى ئەدا بەگويدا كە لەمالەوہ پييان ئەووت، جا لەويۆە دەست ئەكات بە لادان و گومر ابوون، وە ئەگەر كچ بوو ئەوا ھەول ئەدات پيچەوانەى رەگەزەكەى خۆى دەست بكەوى، بۆ ئەوہى گوئي لەشتيک بيت كە ھەست و سۆزى پاراو بكات، و لەئازارەكانى كەم بكاتەوہ.

ئەى باوك و داىكى بەرپرز رەنگە ھەريەك لەئيوہ بليين: ئەگەر منالەكەمان ھەر سوور بوو لەسەر ھەلسوكەوتە ناشرين، و ئاكارە خراپەكانى، باشە ئەبى چۆن بانگى بكەين و بەج شيوازيك مامەلەى لەگەلدا بكەين؟

له وه لاما ته لاین: هه رکاتیک بینیت په فتاریک نه نجام ته دات که هزی پیناکهیت، یان کرده وه یه کی خراپ ته کات، نه و تیبگه یه نه و پیبلې که عیبه و که موکوری له خودی تودا نی یه، به لکو هه له له ئاکار و هه لسوکه و تدايه.

بؤ نمونه: له جیاتی نه وهی پی بلیت: (به راستی تو منالیکی خراپ و لاساریت)، پی بلې: (به راستی کاریکی قیزه وونت نه نجامدا که شیایوی تو نی یه، و به هویه وه خه لکی رقیان لیت ته بیت).

یان له جیاتی نه وهی پی بلې: (من رقم لیته له بهر خو و په ووشت و هه لسوکه و ته ناشرینه کانت)، نه و پی بلې: (من رقم له و سیفه ته ناشرینه ته).

یان له جیاتی نه وهی پی بلې: (من ئیتر بهرگه ی تو ناگرم و ئارام نه ماوه له بهرت)، و هه پی بلې: (من ئیتر بهرگه ی نه م په ووشته ناشرین و قیزه و ونه ت ناگرم).

وه سووربه له سهر نه وهی مناله که ت و اهه ست بکات که تو خوشت نه وی، و هه همیشه نه وهی پی رابگه یه و بیده به گویدا که تو خوشت نه وی، و و هه به دیاری و سلاو لیکردنی، و ریزگرتنی هاوړیکانی، و پارانه وه به نه ینی و به ئاشکرا له بهرچاوی خویدا نه م خوشه و یستیه ی خوتی بؤ دهربره، و به و نازناوه بانگی بکه که پی خوشه.

جا نه گهر هاتو نه مه ت جیبه جی کرد، نه و ا قسه کردن و ئاموژگاری و په خنه کانت کاریگه ری خوی ته بیت و شوینه واریکی چاک له دل و دهر وونیدا جیده هیلیت، و به دلکی فراوانه وه و هریته گریت.

هه وروها - خوی مه زن چاودیریت بکات - سووربه له سهر هاندانیان نه گهر هاتو خو و په ووشتیکی جوان و نه رینیت لی بینین، و هه سوپاسیان بکه له سهری، ئالیره دا رپسا و بنچینه یه کی په وروږده یی هه یه که نه لی" (نه و ئاکار و په ووشته ی که ئاگاداری بیت و چاودیری بکهیت دووباره نه بیته وه، نه وهیش که ئاگاداری نه بیت نه پروات و نامینیت).

بنچینهی بیست و یەك

منالەكانمان پرابهتین لەسەر ئازادی بیرورا و هەلبژاردن و بریاردان،
بەمەرجی زیانی نهییت بو دین و ژینی، پابهندی نهکەین بەجۆره
پۆشاکیکهوه یان جۆره خۆراکیکهوه که قەدەغه نهییت، جا کهوات
کرد ئەوا منالەکهت خۆشی ئەوییت، ریز و چاکەت پیئەزانیت، کهتۆ
هاتوویت هەموو شتیکی پەسەند و چاکت لەئەقل و هۆشیدا
چاندوو، له گەل بەهیزی و سەربەخۆیی لەپراکانیدا.

محمد رهشید رهزا بهرهمهت بی ووتویهتی: (خه لکی وا گومان ئەبەن که فرمانکردن
به منال تا چاک بیت له گەل باوک و دایکیدا بوخۆی به لگهیه له سەر ئەوهی که باوک و
دایک بۆیان ههیه به ئاره زووی خۆیان یاری به سەربەستی منالەکانیان بکەن، و منال بۆی
نەبی سەرپیچی بوچوون و هەز و ئاره زووی باوک و دایکیان بکەن، ئە گەرچی ئەو زاناش
بیت به بهرژه وهندیه کانی خۆی و ئەوانیش نهزان، که ئەمەش بوخۆی نه زانیه کی بهربلاوه
که هانی باوکان و دایکانی داوه زیاتر بیدادی بنوین له سەر هه وکاری کردنی منالەکانیاندا،
وائه زانن پله و پایه ی باوکایه تی و دایکایه تی له خودی خۆیدا وائه خوازی که را و بوچوون
و ئەقل و تیگه یشتنی منال که متره و له خوار بوچوون و ئەقل و تیگه یشتنی ئەوانه وهیه ^(۱).

(۱) تفسیر المنار (۷۲/۵).

راستی ووت بهرہ حمہت بی ، بیگومان ئەو ہرزہ کارہی خواہنی کہ سیتہ کی لاوازہ یان ئەوانہ یان کہ دلہراوکیہ کی بەردہ وامیان ہہیہ لەداهاتوو، ہہردہم بەدوای ریگہیہ کدا ئەگہرین بۆ پازی کردنی ہاورپیکانیان. بەلام ئەگہر ہاتو ہہر لەمنالیہوہ بہرنامہیہ کی راست و دروستیان پیدریت بۆ مامہلہ کردن لەگہل بارودووخہ کان و بریاردان لەسەر ہہلویتہ کان، ئەوا کاتی گہورہبوون ئەتوانن زۆر بہئاسانی رووبہرووی بارودووخہ کان بینہوہ و ہہلویتہی لەبار و گونجاو و ہربگرن و ئاکامیکی باشیشیان ئەبیت.

وہ واتای ئەوہی کہ ئیمہ بین بواری سہربہخویی ہہلباردن و پادہرپرین و بریاردانیان بدہینی: بریتی یہ لەوہی کہ بابیت بہئارہزووی خوی چ جۆرہ کراسیک یان پۆشاکیکی شہرعی حەزلیہ لەبہری بکات، یان حەزی لەچ جۆرہ یاریہ ک بیت ئەنجامی بدات، وہ خوی بریاری گونجاوو لەبار بدات کہ چۆن ژوورہ کہی ریک بخات، ئیتر ئا بہوجۆرہ سہربہخویی ہہبیت نہ ک لەشتہ یاساغ کراوہکاندا.

جا ئەو منالہی دہرفہتی ئەدریتی کہ خوی بریار بدات، و ہہلسیت بہ تاقیکردنہوہ بہبی خوتیہہلقورتان و پابہندکردنی لەلایەن کہسانی ترہوہ، ئەوا لەئایندہدا تیتہگات کہ ئەو بریارانہی داویہتی ئاکامی خوی ئەبیت، کہ لەئایندہدا کاتی پی ئەنیتہ تہمہنی ہہرزہ کاریہوہ توانایہ کی ئەوتوی ئەداتی بتوانی بریاری راست و دروستی خوی لەبارہی زۆر شتہوہ بدات.

پیاویک ئەناسم کہ ئەہات بۆ نوژی ہہینی منالہ کہشی لەگہل خویدا ئەہینا، جارپیکیان کاتی نوژی تہواو ئەبیت منالہ کہی کہ تہمہنی لەحہوت سأل تیپہری نہ ئەکرد داوا لەباوکی

ته کات به هاوه لیتی مامی له گه ل ټاموژا کانیدا پرواته وه بو ماله وه، باوکه کهش به مناله که ی
 ته لی: ته ی کوری شیرینم خوت سهرپشک به له گه پراڼه وهت له گه لیاندا، به لام ټاموژگارو
 من بو تو ته وه یه له گه ل کیدا هاتوویت هر له گه ل ته ویشدا بگه ریته وه، هه تا له ټاینده
 سهرت لی نه شیویت و هه موویان به جیت بهیلن، و هر یه که یان و ابزانیت له گه ل ته و
 روشتو یته وه بو ماله وه، به لام مناله که گوئی نه دا به ټاموژگاریه که ی باوکی و ووتی هر
 له گه ل ته واندا ته رو مه وه، جا له یه کیک له هه یینه کاندا ته وه ی که باوکه که پیشینی کر
 هاته دی، ته ویش ته وه بوو کاتج گه پرایه وه بو ماله وه بینی برا که ی هاتوته وه بو ماله وه بو
 ته وه ی مناله که ی ته وی له گه لدا بیت! باوکه که به برا که ی خوی ووت: کوا کوره که م؟
 ته ویش ووتی: ته ی له گه ل خوتدا نه گه پرایه وه؟ ووتی: نه خیر! برا که ی ووتی: که واته ئیست
 له مزگه وته و هیشتا نه هاتوته وه، به لام باوکه که گوئی به وقسه یه نه دا، و نزیکه ی چاره کیک
 چاوه ری پی کرد ئینجا له ماله وه رویشته دهره وه به دوای کوره که یدا، له ریگادا مناله که ی بینی
 که ماوه یه کی باش به پی رویشتبوو، وه فرمیسک به سهر گو نا کانیدا ته هاته خواره وه،
 باوکه که باووشی پیدا کردو پی ووت: رو له له بیرته کاتج خوی چیم پیووتیت؟ به راستی
 ته و روداوه بوو به گه وره ترین په ند و ټاموژگاری بو مناله که که ته بی ټاکامی ته و بریارانه ی
 بگریته ته ستو که سهر به خو یانه ته یدات، و جار یکی تر به باشی گو پرایه لی
 ټاموژگاریه کانی باوکی بیت و لیان لانه دات.

به لام ته و مناله ی که سوکاره که ی بواری ناده ن بریاری خوی بدات، و هیچ شتیک تافی
 بکاته وه، و به رده وام دهنوکیان له سهریه تی و پی ته لین ها ته وه خه ریکی چیت و ته ته وی
 بریاری چی بدهیت، و کونترولی هه لسوکه و ته کانیان کردوه بی ته وه ی هیچ پرایه کی

وہر بگرن، ہر بہراستی ئەم منالہ بواریان نہ داوہ کہ بہ شیوہیہ کی باش گہ شہ بکات، و
ہر گیز ہزر و بیری پەرہ ناسینیت و کہ سایہ تہ کی بہ ہیزی نابیت.

وہ دوا ی ئەوہش کہ سایہ تی لاواز ئە بیت لہ بہ رامبەر ہاوری کانیدا، و ہموو شتیکیان لی
وہر ئە گریت ئە گەرچی بہ خراپہ و زیانیش بہ سہریدا بشکیتہوہ، چونکہ ئە زمون و
ہہ لسو کہ وتی رۆژگار قالی نہ کردبوو، وہ لہر ابردوودا بریاریکی ئە وتوی نہ داوو تا بزانی
سہرہ نجام و زیانہ کانی بہ چی ئە بی.

وہ پە یوہندی بہ وانہوہ زیاتر ئە بیت وہک لہو پە یوہندیہی کہ بہ خانہ وادہ کہ یوہ ہہ یہ تی،
کہ جارہای جار بواریان لہ سہر تہسک ئە کردہوہ کہوا بریاریکی لہ بار و گونجاو
سہبارت بہ خودی خو ی بدات.

وہ لہہ مووی ترسناکتر ئەوہیہ کہ ہیچ زانیاری و شارہ زایہ کی نابیت سہبارت بہ کارہ
مہ ترسیدارہ کان و چۆنیتی ہہ لسو کہ وت کردن لہ گہ لیاندا، چونکہ پیشتر رووبہ رووی ہیچ
شتیکی لہو جوړہ نہ بو تہوہ، بو یہ شتیکی بہ لگہ نہوو یستہ کہ ئە بیتہ نیچیریکی ئاسانی
ہاوری خراپ، چونکہ کہ سایہ تہ کی لاواز و لہرزو کہ.

بہراستی شاعیر راستی ووتووہ کہ ئە لی:

عَرَفْتُ الشَّرَّ لَا لِلشَّرِّ لَكِنْ لِتَوَقِّيهِ

وَمَنْ لَمْ يَعْرِفِ الشَّرَّ مِنْ النَّاسِ يَقَعْ فِيهِ

واتہ: (خراپہم ناسی له بهر خودی خراپه که خوی نا، به لکو بو خوپاراستن لی، وه
 هه رکه سی خراپه نه ناسیت ته که ویتته ناویانه وه).

ئه وهش باش بزانه که خه فه کردن و ریگری کردن و ده مکوتکردنی منال په نگه نه نجامینکی
 پیچه وانهی هه بیت، و کاردانه وهی به هیزی لی بکه ویتته وه، ئای چند باوکمان بینیه که
 به گویره ی ئه م نه خشه یه مامه له یان له گه ل منالہ کانیاندا کردووه، و هاتووه له سه ر تیکه لی
 نه بوونی خه لک مه گه ر له بواریکی ته سکدا په روه رده ی کردوون، و ریگری لی کردوون
 به ئاره زووی خو یان بین و بچن مه گه ر له ژیر چاودی ری خویدا نه بی، جا کاتی گه وره بوون،
 و له قوناغی ناوهندی ده رچوون، و وایان لی هات که جله وی ده سه لاتیان به ده ست خو یان
 بیت نه ک به ده ست که سانی تر، و پرو به پرووی کومه لگا بوونه وه به بی هیچ نه زموون و
 شاره زاییه کی پیویست، ئه و ئه و تیگه یشتنه یان له لا دروست ته بیت: که ئه بینی پائه که ن
 به دوای حه زو ئاره زوو هه وه سبازیدا و هه ناسه برکییان پیکه وتوووه، و هه رچی بیتو پروات
 ئه مان دوایان ته که ون و ئه بن به هاو رییان، و هه ر به جاریک دین خویندن و زانکو
 پشتگوی ئه خه ن، هه موو ئه مانه به هو ی ئه و په روه رده سه قه ته وه یه، که له سه ر کپ کردن
 و ریگری کردن و بی متمانه یی بنیات نرابوو.

به لام ته وانهی به ره های بوری سه رهستی و هه لبراردنیان ئه دهن، ئه گه رچی له سه ر
 حسابی ئاین و ته ندروستی و ره ووشتیشیان بیت، ئه و به راستی تاوانیکی ئه وتویان
 کردووه به رامبه ریان که هه رگیز له گه وره یدا له بیریان ناچیتته وه.

ئای چند منالمان بینی که تووشی دورد و نه خووشی بوون، وهک نه خووشی شه کره و چاوکزی، وه هندیکیان رهووشت و ئاین و پیاوہ تیشیان له ده ستدا، چونکه باوکیان له منالیدا دهرفته تی هه موو شتیکیان پیدا بوون، بویه که گه وره بوون که سیکسی گومرا و سه رلیشتیواو و خراب و قیزه وونیان لیده رچوو.

وه چندی له کچانمان بینی که به پووشاکه پرووت و بی ئابرووییه که ی به ریانه وه، بانگه شه ی دامالینی شهرم و حیا و پاکیزه یی و سرووشتی پاکیان ئه کرد، له کاتیکدا پیغه مبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهِرْمُوِيَه تِي: (صِنْفَانِ مِنْ اَهْلِ النَّارِ لَمْ اَرْهَمَا، قَوْمٌ مَعَهُمْ سِيَاطٌ كَاذُنَابِ الْبَقْرِ يَضْرِبُونَ بِهَا النَّاسَ، وَنِسَاءٌ كَاسِيَاتٌ عَارِيَاتٌ مُمِيَلَاتٌ مَائِلَاتٌ، رُءُوسُهُنَّ كَاسِنِمَةِ الْبُخْتِ الْمَائِلَةِ، لَا يَدْخُلْنَ الْجَنَّةَ، وَلَا يَجِدْنَ رِيحَهَا، وَإِنَّ رِيحَهَا لِيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةٍ كَذَا وَكَذَا) (۱).

واته: " دوو چین له خه لکی دۆزه خ من هیشتا نه مینوون، چینیکیان قامچیان پییه وه ک کلکی مانگا وایه له خه لکی پیته دهن، وه چینه که ی تریان ئافره تانیکسی پووشته ی پروتن به لاروله نجه وه به پریدا ئه پرون بوئه وه ی سه رنجی پیوان به لای خو یاندا رابکیشن، قزیان وه ک کوپاره ی حوشر به رز کردو ته وه که له قه به یدا لار بوته وه، ئه مانه ناچنه به هه شته وه، و بوئیشی ناکهن، له کاتیکدا بوئه که ی له دووری ئه وه نده و ئه وه نده دیت و ههستی پیته کریت "

(۱) رواه مسلم (۲۱۲۸).

پيشهوا ئىينو عەبدولبەر بەرەحمەت بى لەرافەى ئەم فەرموودەيەدا ووتويەتى: (ھەر پۆشاكىكى پىستى لىوہ دياربىت و داپۆشەر نەبىت، بەھىچ جۆرىك نابىت لەبەر بكرىت، مەگەر لەگەل پۆشاكىكى تردا كە داپۆشەر بىت و پىستى لىوہ ديارنەبىت، چونكە ئەوہى ئەمجۆرە ئەپۆشىت بۆخۆى پرووتە..

وہ كە ئەفەرمووى: (كاسياتٌ عَارِيَاتٌ)، واتە: بەناو پۆشتەيە بەلام لەراستيدا پرووتە، چونكە ئەو جۆرە پۆشاكەنە دايئاپۆشن) (۱).

زۆر بەجوانى پروونى كردۆتەوہ كە ئەو پۆشاكەى پىستى لىوہديار بىت: بوونى وەك نەبوونى وايە، وە نابىت بەھىچ جۆرىك لەبەر بكرىت، وە كە لەبەر كرا پىويستە ئەوئەندامە داپۆشىت.

وہ پيشهوا و زاناي بەرئز موحمەدى كورى عوسەيمىن بەرەحمەت بى ووتويەتى: (لەبەر كردنى ئافرەتان بۆ پۆشاكى قۆل كورت لەبەردەم ئافرەتانى تردا، و سنگ و پشت پرووت و تلىش تىكراو، ياخود قاچ پرووت، وە پۆشاكى تەسك و تەنك، و لەبەر كردنى ئەو پۆشاكە كورتانەى لەسەروو ئەژنۆوہيە: ئەوا من پىموايە نابىت بەھىچ جۆرىك ئافرەتان ئەو جۆرە پۆشاكەنە لەبەر بكنەن، ئەگەرچى لەبەردەم ئافرەتانى ترىشدا بىت، چونكە ئەوہ واتاي راستەقىنەى ئەو فەرموودەيەيە " فەرموودەكەى سەرەوہ " (۲).

(۱) الاستذكار (۳۰۷/۸).

(۲) مجموع الفتاوى (۲۸۰/۱۲).

چون منالہ کانت پروردہ تہ کیت

جا تہ گہر باوکان و دایکان چاوپوشی بکن له جوری پوشاکی کچه کاناندا، و پریگری له پویشینی پوشاکی تہ سک و کورت و تهنکیان لی نه کهن: تہوا بوخوی تہ مه بهانہ یه که بو وازهینان له پوشاکی شهرم و شکو و حورمهت، تہبینی تہ مرو دیت پوشاکیک له بهر تہ کات له خوار تہ ژنویه تی، و شتیکی له شان و مل و سنگی دهرئه خات، ئیتر کچه له سهر تہم شیوه یه گه وره تہ بیت، ئیتر دوا ی تہ وه بهر بهر شهرم و تہ دهب کهم تہ بیته وه، وه پهنکه زور لای ئاسایی بیت و پیی خوش بیت که به و جله بی ئابروویه وه له گهل پیای مه حره می خویشیدا بچیته دهره وه (وه ک له پرورگاری تہ مروماندا تہ ییبینن - وه رگیپ -)!

وه کاتی تافرهت هات جوانیه کانی خوی دهرخست، وه ک سنگ و شان و قاچه کانی، تہ وه چ جای تہ وه ی تہ گهر له وه زیاتریشی دهرخست، تہوا بهم پرفتارهیان تهنه هوی شهیدا و عاشق بوونی ههندی تافرهتی تر پییان، ههتا ههندیکیان وای لیدیت که به هوی بیرکردنه وه لییان شه و خه و ناچیته چاویه وه پهنا به خوا تہ گرین، وه هه موو تهمانه ی که باسمان کرد وه نه بی خهیال و زیاده رویی بیت، به لکو هه موو تهمانه مان بینوه و به راسته قینه له ههندی تافره تہ وه بیستوومانه.

ئای چند ژماره یه کی زور له تافره تان بوون به چاوه وه، به لکو گیروده ی سیحر و جادوو لیکردنیش بوون، هه موو تهمانه به هوی دهرخستنی جوانی و رازاوه ییانه وه بووه.

ئای تیاجوون و سزای سهختی لپرسینه وه ی قورسی پروری دوا یی بو تہ و دایک و باوکه چاوپوشیکهر و به فیروده رانه بیت که منالہ کانیا ن پشتگو یخستووه ، تهمه له کاتیکدا

﴿ چون مناله كانت په وروږده نه کيټ |
 په يامبهري خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرموويه تي: (كُلُّكُمْ رَاعٍ، وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالرَّجُلُ
 رَاعٍ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ) ^(۱).

واته: " هه مووتان چاودير و شوانن و هه مووشتان بهرپرسيارن له ژيردهسته کانتان، وه
 پياويز شوانی مالبات و خيزانه کيه تي و بهرپرسياره ليينان."

به لي، بيگومان نه و باوکه ي ريگري له پوشاکي ناشه رعی کچه که ي نه کردبيت پرائه گيريت
 و لپيچينه وه ي له گه لدا نه کريت، وه نه و دايکه ي نه رمی نوانديت بهرامبهر پوشاکي
 ناشه رعی کچه که ي به هه مان شيوه نه ويش لپيچينه وه ي له گه لدا نه کريت، هه ر هه موويان
 له بهردهم خواي زال و به توانادا پرائه گيرين وه ک خواي بهرز و بلند فهرموويه تي: ﴿وَقَفُّهُمْ

إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ﴿٢٤﴾ الصافات: ٢٤ .

واته: (رايانگرن نائه وانه بهرپرسيارن)، هه ر بهراستي پرسياري نه و نه مانه ت و
 ژيرده ستانه يان لي نه کريت که گرتبوويانه نه ستوي خويان، ده با وه لامیکی راست
 و دروست و پیکه ر بو نه و پرسيارانه ناماده بکهين، چونکه ئاي نه و روژه که لپرسينه وه که
 وورده، و سزاکه ش سهخت و به هيژه.

بهراستي چاوپوشي کردن و نه رمی نواندنې باوکان و دايکان له گه ل کور و کچه کانياندا
 له کار و کرده وه ناشرين و قهده غه کراوه کاندا: له هه له مهزنه کان و گونا هه گه ووره کانه، وه
 هه نديکيان دين پاساوي نه وه بوخويان ديننه وه که کوره که ي يان کچه که ي هيشتا مناله،
 که گه ووره بو وازی لي نه هيئي، وه هه نديکيان نه و به هانه يه نه هيئته وه که نايه وي سهر

(۱) البخاري (۲۴۰۹)، و مسلم (۴۸۲۸).

لە منالە کە ی بشیوینیت و ئالۆزی بکات، و ئە ترسێ رِق هە لگرت و لیتی بسلە میتە وە، وە ئە و لە بەر سۆز و بە زەیی بە رامبەری و بە هانە و پاساوی شتی تری لە و جۆرە بوخۆیان ئە هیننە وە، ئای ئە و ووتە یە ی پیشە و ئینولقە یم بەرە حمەت بی چەند جوانە کە سە بارەت بە وانە و وتو یە تی: (وە زۆریک لە وانە هاتوو بە هۆی گوپی نە دان و واز هینان لە تە می کردن و جلە و شل کردن و یار مە تیدانی بو تیر کردنی حەزو ئارەزو وە کانی منالە کە ی و پارچە ی جەرگە کە ی نە گریس و بە د بە خت کردوو، بە خە یالی خۆی واش پائە گە یە نی کە بە و کارە ی ریزی لی ئە نیت بە لام لە راستیدا سوکایە تی پیکردوو، وە وائە زانی پە حمی پیکردوو بە لام لە راستیدا ستمی لیکردوو و لە سۆز و بە زەیی بیبە شی کردوو، جا بە هۆی ئە وە وە کار لە کار تراز و کە لک وەر گرتنی لە منالە کە ی لە کیس چوو، وە شادمانی و کامەرانی دنیا و قیامە تی ئە ویشی لە کيسدا، وە ئە گەر پڕوانیتە هۆکاری خراب بوونی منال، ئە و زۆر بە پروونی بو ت دە ر ئە کە و ی کە زۆر بە ی زۆری لە لایە ن باوکانیانە وە یە (۱) (۲).

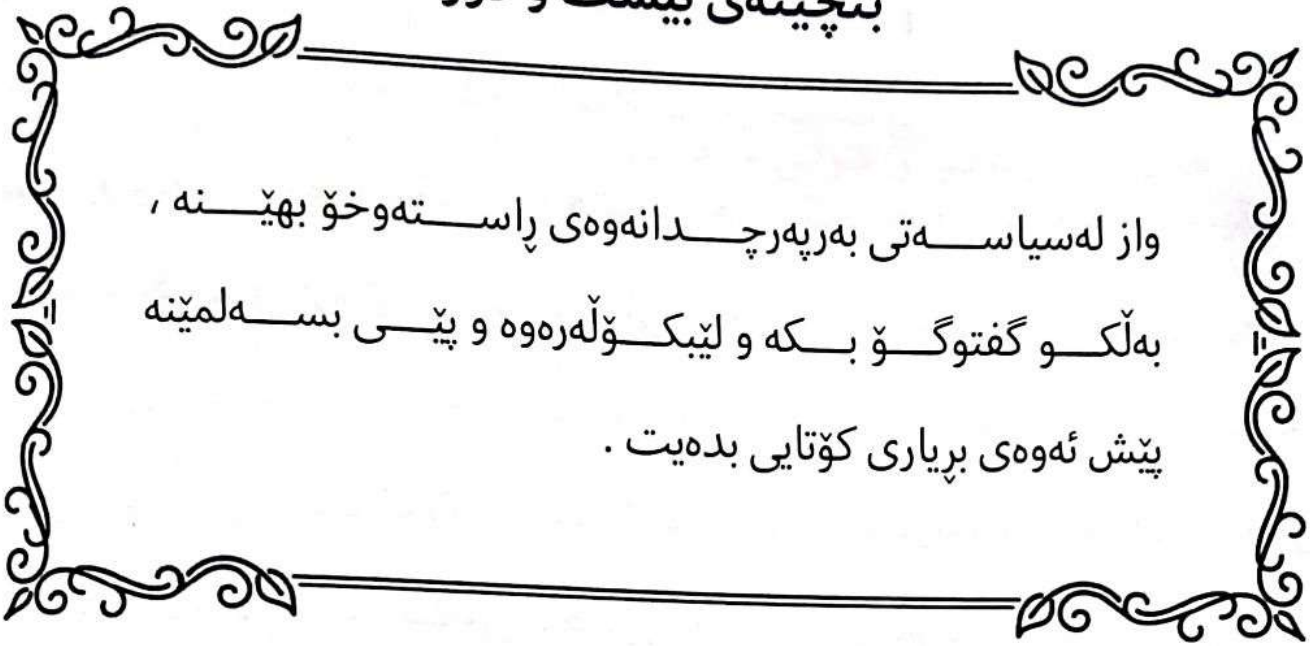

(۱) تحفة المولود : ۲۴۲ .

(۲) بە لام لە راستیدا ئە م پتو وەر بە م پە هایبە راست نی یە ، چونکە لە قورئاندا نمونە ی پیغە مبەر نوح عَلَيْهِ السَّلَام مان بو ئە گێریتە وە کە کۆرە کە ی بی باو و پ بو وە، هەروە ها لە سورە تی (الکهف) ی شیدا ئە و منالە ی کە (خضر) ئە ی کوزیت ئە گەر گە وەرە بیت بی باو و پ دە ر ئە چیت ئە مە لە کاتیکدا باوک و دایکی پڕوادار بوون، بۆ یە مەر ج نی یە کە منال خراب و لاسار دە ر چوو بە هۆی خرابی باوک و دایکی وە بیت، وە لە زانی پۆزانه ماندا چە ن دین نمونە ی پیچە وانە ی ئە مە ش ئە بینین کە باوک و دایک خرابن کە چی منالە کانیان چاک و صالحن، وە پە نگە بە هۆی کە م تە ر خە می و گو ی پی نە دان ی زۆریک لە باوکان و دایکان (وە ک لە رۆژ گاری ئە م پڕ وماندا ئە بینین) زۆریک لە منالان بەرە و لاری بوون و خراب بوون بچن ، بە لام ناتوانین بلین کە ئە م بابە تە بە م پە هایبە راست بیت، بە لکو ئە م دیار دە یە بابە تیک ی رێژە ییە (وەر گێر) .

بنچينه ييست و دوو

واز له سياسي ته بهر په چندان هوي راسته و خو بهينه ،
 به لکو گفتوگو بکه و ليکول هره وه و پي بسه لمينه
 پيش نه وه يرياري کوتايي بدهيت .

به لي، نه که ي هر گيز به ووشه ي (نه) دم هه لبه نيته وه کاتي مناله که ت داواي شتيکي
 ليکرديت، مه گهر دلنيابيت و سوور بزانيت که ته نيا نه وه وه لامي راست و دروسته بوي.
 وه زورنک له دايمان به تايه تي و هه نديک له باوکانيش و اراهاتون هه ره سه ره تاوه مل
 نه دن بو داخوازي مناله کانيان و بهر په چيان بده نه وه، يه کسه ر نه لين: (نه) پيش نه وه ي
 به باشي دلنيا بيت له وه ي که تاي داخوازيه که ي شايسته ي ره تکر دنه وه يه يان نا؟

جا کاتي به دايمي نه لي: نه مه ویت له گه ل هاوړيکه مدا برومه دهره وه، نه وا راسته و خو به
 نه وه لامي نه داته وه!، وه کاتي نه يه وي به دايمي بلي: دلّم هيچ نابات و برسيم ني يه،
 نه وا يه کسه ر وه لامي نه داته وه: هه ر نه بيت شتيک بخويت، وه کاتي داوا له باوکی نه کات
 که له گه ل خویدا بييات بو گه شت و گه ران يان ياريه ک بکريت نه وا يه کسه ر به نه
 وه لامي نه داته وه.

وه کاتی باوک و دایک له مال ته چنه دره وه بو گه شت و گه ران وه کوره که یان داوایان لی
ته کات که ریگه ی بدن خوی هه لبداته ناو ئاو یکه وه بو مه له کردن، یان له ناو لم و خو لدا
بو خوی یاری بکات، ته وایه کسه ر به نهء وه لامی ته در یته وه!.

ته وان دین به و هه لو یسته یان دره گای په یشین و گفتو گو کردن و دانوستانی به پرودا داته خه ن،
وه ته و هزره ی له لا ته چینن که هیچ راو بو چوونیکی سه ربه خوی نی یه، و متمانه ی
پیناکریت و جیی باوه ر نی یه، وه پیویسته ته و هه میشه لاسایکه ره وه و په پره و کار و
ملکه چ بیت نه ک خاوه ن رای سه ربه ست و سه ربه خو.

وه له ئاینده دا باوه ریکی بنج داکوتراوی ته وتوی له لادروست ته بیت که باوک و دایکی
به تنگ خواست و ئاره زووه کانیه وه نایه ن و به سه ربه ستی بوی جیبه جی ناکه ن، وه
واچاکه که راویژیان پینه کات، چونکه سوور ته زانی که رته ی ته که نه وه و پیی قایل نابن،
بویه چی پیخوش بیت و ئاره زووی لیبکات دوور له چاوی ته وان ته وه ته کات، و ته لیت:
چی ته بی با بیی هه موو ئاکامه کانی ته گرمه ته ستو، و ئارام ته گرم له سه ر سه رکونه کردن و
سزادانی باوک و دایکم، گرنگ ته وه یه ته وه ی خو م ته مه وی ت و ئاره زووم لییه تی ته وه
ته نجام بده م و بیه یئمه دی.

ئالیره دا وورده وورده باوک و دایک ده ست ته که ن به له ده ستدانی منالہ که یان.

پاشان بوچی ته بی بو هه موو شتیک یه کسه ر ووشه ی (نهء) له سه ر زمانمان ئاماده بیت و
به کاری به یینن؟ ته ی نه رمونیانی و په یشین و گفتو گو له کو ییه و له کو ییدا به کار دیت، و

بۆچی نہیہین لەبارەى ھۆکەيەوہ گفتوگۆيان لەگەڵدا بکەين پيش ئەوہى بىرۆکەکەيان
رەت بکەينەوہ و ھەر لەبنەرەتدا بەرپەرچيان بدەينەوہ؟

رەنگە ئەوہى ئەوان ئەيلين ئەوہ راست بىت، ئەى بۆچى نہیہين کاتى داواى شتیکمان
لئى ئەکەن بەزۆرى ئەم وەلامەيان بدەين بەگویدا: ئەى رۆلەى ئازيز و لەدلا شیرينم تۆ
مافى ھەلبژاردن و سەر بەخۆى برياردان ھەيە، سوپاس بۆ خوا تۆ خۆت ژير و
تینگەيشتوويت، بەلام ئامۆژگارىت ئەکەم شتى وامەکە و بەلای شتى وادا مەچۆ، چونکە
پەشيمان ئەبيتەوہ، و ئەکەويتە ناوگيژاويكى ئەوتۆوہ کە زيانت پيئەگەيەنيت جا چ
لەئىستادابى يان لە ئايندەدا.

ئای لەدوو بارە کردنەوہى ئەم وەلامەدا چ کارىگەريیەکى مەزنى ئەبيت لەسەر دەروون و
ھەلکەوتن و گەشەکردنى، و چەندىک چاودىرى خودى و گفتوگۆى ھيمنانە و
بنياتنەرى لەلا دروست ئەبى، لەگەڵ قالم بوون لە ئەزمونەکانى، و باوەر بوون بەخۆ، و
شارەزايى و پسپۆرپىتى لە سەرەنجامى ئەو بريارانەى کە داويەتى.

ئاليرەدا شتیک ھەيە پيوستە لەسەر ھەموو باوک و پروردە کارىک کەوا ھوشيار و
ئاگادارى بن ئەویش ئەوہيە کە: جياوازيەکى زۆر ھەيە لەنيوان ئەوہى کە ئيمە بىرى
ليئەکەينەوہ و و باوەرمان پيئەتى، لەگەڵ ئەوہى کە منال و ھەرزەکاران بىرى ليئەکەنەوہ و
باوەرپيان پيئەتى، وە نابيت خوليا و ئارەزوو بۆچوونى خۆمان بەوان بپوين، زۆر دلنابە
لەوہى کە ئەوہى تۆ بەراست و دروستى ئەزانيت رەنگە منالەکەت لەو پروانگەيەوہ بۆى
نەروانيت و رىک بەپيچەوانەى تۆوہ ليکى بداتەوہ، وە ئەوہى تۆ بەھەلەيەکى پروونى

ئەزانیت: پەنگە منالە کەت بە راستیەکی بێ خەوشی بزانیت، جا کاتیک تۆ دیت پابەندی ئەکەیت بە پرا و بۆچوونی خۆتەووە بێ ئەوەی لە تێروانیی ئەو حالی بیت و هەستی پێ بکەیت: ئەوا ئەو تۆ وا ئەبینی کە کەسیکی خۆسەپینی و دەستت خستۆتە ناو کارەکانیەو و خۆت هەلقورتاندوووە لە تاییبەتمەندیەکانی، و لەساده و ساکارترین مافەکانی ژیانی ئاسایی بیبەشت کردوووە.

وەرە با نموونەیک لەسەر ئەو بەهینینەووە: کاتی تۆ لە گەل منالە کانتا لە ماله‌ووە ئەچنە دەرەووە بۆ گەشت و گەران، و دین لە نزیک زەلکاویک یان دەریاچەیک دائەنیشن کە لە پاک و خاوین ناچیت، مەبەستی سەرەکی چیژ و خۆشی وەرگرتن بۆ تۆ و خیزانە کەت لەم گەشتەدا ئەووەیکە: لە تەنیشتیەووە دابنیشیت و بەیکەووە چا و قاوێک هەلقورینن، و قسەو باس لەنیوان یەکتیدا بگۆرنەووە، و بە کامی دل پێبکەنن و سەبارەت بە منالە کان لیدوان بکەن.

بەلام مەبەستی سەرەکی چیژ و خۆشی وەرگرتن سەبارەت بە منالە کانت ئەووەیکە: خۆیان بخەنە ناو گۆمە ئاویکەووە، و یاری بە خۆل و قورچلپا و بکەن، وە شادی و خۆشیەکیان زیاتر ئەبیت کاتی کە ئەبینن جلو بەرگ و لاشەیان پێس و قوراوی بووە.

وە هەلوێستی زۆریک لەباوکان و دایکان بەرامبەر بەم پەفتارە سرووشتیە منالەکانیان بریتی یە لەقەدەغەکردنیان، بەلکو تیکدانی گەشت و سەیرانەکیانە بە قیژاندن بەسەریاندا، و هەرەشەکردن لێیان کە ئەیانبەنەووە بۆ ماله‌ووە و ئەرۆنەووە!!، بەو پەفتارەیان

کارئکیان کرد کہ نہ توانیان خوئیان چیژ و خوئشی له سهیرانه که بینن، و نه وازیشیان له منالہ کانیان هیئا که و ا چیژ و خوئشی له سهیرانه که یان بینن.

ئە ی باشە چی تیائە بوو ئە گەر وازیان له منالە کانیان بهینایه به کامی دل بوخوئیان یارییان بکردایه؟ ئایا مه بهستی سه ره کی له قه ده غه کردنی منالە کان له بهر پیسبوونی له ش و جلو بهرگه که یان نه بووه؟ به لام به پیچه وانه وه ئە وه مه به ست و ئاواتی منالە کان بووه که به هۆیه وه ووزه و توانا کانی خوئیانی تیا به تال بکه نه وه، و په ره بدهن به ئە قل و هۆشیان، وه چاره سه ری ئە م گیر و گرفته - له تیروانینی ئە و جوړه باوک و دایکانه وه - بریتی یه له خه می پاک کردنه وه یان کاتی ئە گه رینه وه بو مالله وه.

بنچینه ی بیست و سپیه م

ههستی ناخی خوټیان بو دهر بڅه و پټیان رابگه یه نه بهرام بهر
هر ټاکار و ره ووشټیکیان که پټ خوښه یان پټ ناخوښه و
رقت لټیه تی. که هر ټه مهش شیوازیکي سه رکه و تووه که
پشت ټه به ستیت به دهر برینی ههستی ناخی که سی قسه که ر
به به کاره ټنانی ووشه ی: (من) بو نمونه ټه لټیت: من به و
ره فتاره ت یزار ټه بم .. من داوای لټیوردنت لی ټه که م
بهرام بهر ټه و شته .. من ټه و هم پټ خوښه و حزم له و هیه.

هه رکتی مناله که ت ره فتاریکی نو اند که تو پټی سه غله ت ټه بیت ټه و ا و هره پټی بلټی: ټه ی
رټله ی شیرینم ټه م کاره ت و هرس و بیزارم ټه کات، و ه من سوور ټه زانم تو کاریک ناکه ی ت
که من پټی په ست و دلته نگ و نار ه حه ت بم.

که به راستی ټه م شیوازه شایسته تره له و ه ی پټی بلټیت: و امه که، یا خود بلټیت جاریکی تر
ټه و کاره خراب و ناشرینه دوو باره نه که یته و ه.

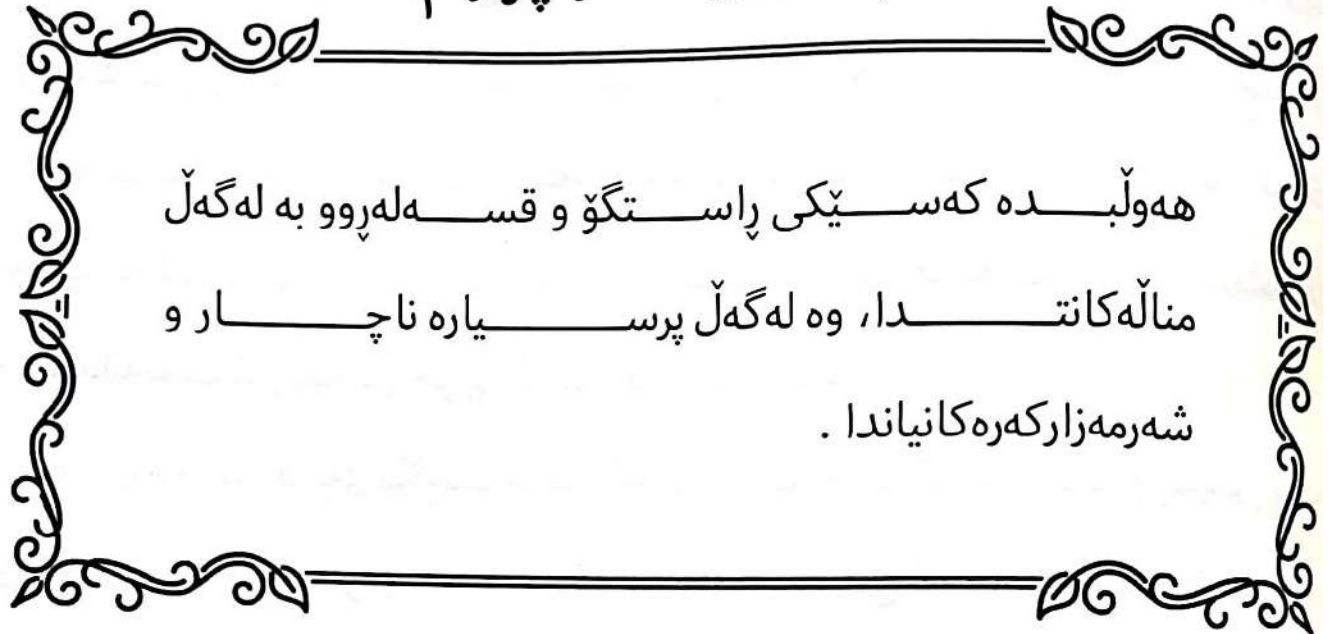
و ه ټه گه ر هاتو کاریکی ټه نجامدا که تو پټ خوښ بوو ټه و ا پټی بلټی: ټه و کاره ی تو
ټه نجامدا زور پټی دلخوښ و شادمان بووم، هر به راستی خوښی و شادیت خسته ناو
دلمه و ه.

وہ ئەم شیوازە زۆر باشتەرە لەوہی کہ پئی بلییت: کاریکی چاکت کرد، یان بلییت زۆر باشە
ئافەرین. کہ ہەر ئەمەش شیوازیکی بی ہاوتا و ناوازی دەربەرینە بو پرازیکردنی لایەنی
بەرامبەرت بەوہی کہ پیت خوۆشە یان رقت لییەتی و پیت ناخوۆشە، جا چوون یە کہ ئە گەر
ئەم شیوازەت لە گەل منالہ کہ تدا یان خیزانہ کہ تدا یان ہاوریکی تدا بە کارہینا.

بنچینه ی بیست و چوارهم

هه ولېده که سیکي راستگو و قسه له پروو به له گهل
مناله کانت دا، وه له گهل پرس یاره ناچار و
شهرمه زار که ره کانیاندا .

هوه باش بزانه ته گهر به و جوړه نه بیت له گهل یاندا ته و باوه پریان بیت نامیتیت، وه گومانیان
له هر زانیاریه ک یان هه والیک ته بیت که له تووه دهر بچیت .
وه ته و شتانه ی که پیوسته راشکاوانه و راستگو بیت تیا یاندا بریتی یه له م حاله تانه ی لای
خواره وه:

(۱) له ژوان و کات و شوینی یه کتر بینیندا (مه و عید)، جا ته گهر کات و شوینیکت بو
دیاری کردن ههر گیز نه کهیت واده شکینی بکهیت و پیچه وانیه بکهیت مه گهر له بهر
پیوستیه ک نه بیت، وه خوژگه ئاگادارت ته کردنه وه که دوا ته که ویت و ناتوانیت له و
واده یه دا ئاماده بیت .

(۲) له بهلین پیدانتا، جا ته گهر بهلینت پیدان که بیان به یته دهر وه بو پیاسه و گهران، یان
شتیکیان بدهیتی ته و ههر گیز نه کهیت لپی پاشگهز بیته وه .

(۳) له هره شه کردنتا، جا نه گهر هره شهت کرد هره که سیک کاریکی ناشیاو بکات به سزادان یان به بیبهش کردن لئی سزای نه دهیت نه و با ههست و سوزی میهره بانی وات لئ نه کات واز له سزادانه که بهینیت و جیبه جیی نه کت^(۱).

(۴) له ستایش کردن و لومه کردنتا، نه کت هه رگیز ستایشی بکیت مه گهر له سهر شتیک نه بیت که شایانیه تی، وه مه یه زور ستایشی بکیت و پیایدا هه لبهیت نه وه ک ستایش کردن و هاندانه کهت کاریگهری خرابی له سهر دروست بکات.

وه مه یه زهم و سهر کونه ی بکیت مه گهر له بهر شتیک نه بیت که تیایدا بیت و شایانی بیت، وه مه یه زور سهر زه نشتی بکیت نه وه ک کاریگهری خرابی له سهر دروست بکات.

(۵) له پوزش هیئانه وه تدا، نه ویش کاتیک به هه له شه یی هه لسوکه وتیکی هه له ت به رامبهری نواند بیت یان له ههر شتیک تدا، وه نه یهیت پاساو بو هه له کهت بهینیت وه هه رچه نده زور پچوکیش بیت، به لکو پوزشی بو بهینه وه و داوای لیوردنی لیبه که نه گهر به هه له دا چوویت سه بارهت به مافیکی ره وای خوئی جا به نه نقهست بی یان بی مه بهست، که نه هه لویسته هیچ سوکایه تیه کی تیانی یه بو سهرت، به لکو نه مه نه بیت هوی نه وه ی زیاتر توی به دلدا بجیت، و باوهری پیت هه بیت و قسه کانت سه لمینیت.

(۶) له کاره هه ستیاره کاندا، جا نه گهر هاتو هه رکاتی پرسیاریکیان لیگردیت و توش هاتیت وه لامه کهت لئ شاردنه وه نه و ا متمانیهان به رامبهرت نه گوریت، و هانا بو که سیک تر نه بهن هه تا وه لامی راست و دروست و دلنیا که ریان لیوه ی دهست بکه ویت، وه په رنگه به ره و کاری نه و تو په لکیشیان بکات که ناکامه که ی باش و ستایشکراو نابیت.

(۱) واده شکینی و نه بردنه سهری به لئین له سزاداندا هه موو کاتی خراب نی یه. (شیخ محمد الدویش).

وہ ئەگەر قسە کردن لەبارەى گەشە کردنى سىكىسى لەبابەتە قەدەغە كراوہ خىزانىە كان بىت كە نابىت دەستى بۆ بەرىن و بچىنە ناوئەوہ و خوۋمانى تىھەلقورتىنن، ئەوا منال ئەبىتە ئامانج بۆ بىر كۆرئەوہ و بۆچوونى ھەلە و خراب، لەمىانەى ھەلوئىستى ئەو باوكانەوہ كە چاودىرى ئەكەن، يان لەمىانەى بىروباوہرى پىروپووجى ئەو ھاوړىيانەى كە ھەلسوكەوتيان لەگەلدا ئەكات، جا منال وائەزانى ئەم بابەتە بقیە و نابىت دەستى بۆ بىرىت و قسەى لەبارەوہ بكىرىت. بۆیە مەملانى زال ئەبىت بەسەرىدا، وە كەسىكى دەست ناكەوى كە نامۆزگارى و پىنوئىنى بكات لەقوناغىكدا كە زۆر پىوئىستى پىئەتى.

جا چاكتىن شىواز بۆ ھەلسوكەوت كۆرئە گەل ئەم بابەتەدا بىرىتى يە لەئاگادار كۆرئەوہى منال بە زانىارى راست و دروست لەبارەى كارى زايەندىەوہ (سىكىسىەوہ)، و ھاندانى بۆئەوہى پابەند بىت بە داب و نەرىتە شەرى و پەووشتىەكانەوہ، كە وای لىدىت پالئەرى زايەندى لەتپروانىنى ئەودا وەك بەشىكى سىرووشتى لەژيانى مرقف تەماشای ئەكات، كە ئەتوانىت لەسنورى نەرىتە پەووشتىەكاندا چىژ و خوشى لىوہربگىرىت.

(ئىمە چۆن لەداىك ئەبىن؟ وە لەكوئەوہ؟) ئەمانە چەند پىسارىكن كە مافى منالە بىانكات و بىانخاتە روو، و پىوئىستە لەسەر باوكان و داىكانىش بەشىوہىەكى سادە و ساكار، بەبى ھىچ ئالۆز كۆرئەنىكى زانستى وەلامى راست و دروستيان بەدەنەوہ.

بەراستى ئەمە ھەلىكى لەبارە بۆئەوہى منال فىرى راستىژى و كرانەوہ بىت لەگەل باوك و داىكىدا لەم جۆرە بابەتەئەدا^(۱).

(۱) اولادنا من الطفولة إلى الشباب ، لمأمون مبيض.

بنچینه ییست و پینجه م

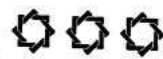
خوټ هه لمه ق — ورتینه له دمه ق — الپی نیوان
مناله کانت، مه گهر له کاتی پویستدا نه ییت .

به زوری منالان ته توان چاره سهری کیشه کانی نیوان خویان بکه ن، وه ک ته وهی
هه ندیکیان واز له مافی خویان ته هیئت بو هه ندیکی تریان تا ریک بکه ون، به لام ته گهر
بزنان له دوایانه وه باوکیک یان دایکیک هه یه په نای ته به نه بهر، و له کیشه کانیان ته کولیتته وه،
ته ووا پشت به خویان نابهستن بو چاره سهرکردنی کیشه و ناکوکیه کانیان، و دین پشت
به که سانی تر ته بهستن، به لکو هه همیشه له کاتی گه پرانه وهی کیشه کانیان بولای باوک و
دایکیان هیلاکیان ته که ن و ته بنه مایه ی ماندوو کردن و بیزارکردنیان.

وه سهرباری ته وهش: توانا و به هره یه کی ته وتویان له لا دروست نابیت بو چاره سهرکردنی
کیشه کانیان به خودی خویان.

جا باشتروایه واز له مناله که ت بهیئت که ههر له پچوکیه وه خوی هه لسوکه وت له گهل
هه لوپسته قورس وگرانه کاندایکات، هه تا کاتیک که گوره بوو شاره زاییه کی ته وواوی
ته بیت له و بواره دا.

بہ لام تہ گہر ہاتو لہ نیوان منالہ کاندایہ کیکیان زال بوو بہ سہریاندا، یان تہ مہنی لہ وان
گہورتر بوو، وہ تہ ہات تہ زیہت و ئازاری خوشک و براکانی تہ دا و نہ یان تہ توانی چارہ ی
بکہن تہ وا لہ و حالہ تہ دا قہیناکہ خوتی تی ہہ لقورتینیت، بوئہ وہ ی سنوریک بو تہ و منالہ
زال و بہدہ سہ لاتہ یان دابنیت.

بنچینهی بیست و شەشەم

واز لە منالەكەت بهیڤنە با پشت بە خۆی بهستیت،
 و دەستپیشخەری مەكە بۆ یارمەتیدانی، مەگەر
 لەكاتی داخرانی دەرگاكان بەروویدا نهییت .

ئای ئەو باوک و دایكانه چەند زۆرن كە بوار بە منالەكانیان نادەن هەتا پشت بە خۆیان
 بهستن، و بههرەكانیان دەربخەن، و هۆش و ئەقلیان بخەنەكار، بەلكو ئەبینیت
 دەستپیشخەری چارەسەری خێرایان بۆ ئەكەن، جا هەر كە منالەكەیان داوای یارمەتیهکی
 لێکردن ئەوا ئەیانبینی زۆر بەخێراییی بەپیریەوه ئەچن .

كە پێویستە وازیان لێبهیڤنریت كەوا پشت بە خۆیان بهستن لە دەرس و وانە لەبەرکردن
 و خۆپێندنەكەیاندا، لەگەڵ شتیکی كەم لەپێنمایی كردن و ئامۆژگاری كردنیان، وە هەر وەها
 لەكاتی دروست بوونی دەمەقالی لەنیوانیاندا - وەك لەپێشەوه باسمانكرد - .

(جا باوک و دایكە چاك و میهرەبانەكان دین لەبری منالەكانیان هەموو شتیك ئەكەن،
 سەرنجامی ئەمەش: بریتی یە لەپەروەردەكردنی منالانیك كەهیچ لەواتای ژیان ناگەن، و
 گۆی بەهیچ شتیك نادەن، پەنا ئەبەنە بەر كەسانی تر و پشتیان ئەبهستن، كە بەهۆی
 ئەوهوه باوكان و دایكان تووشی نائومیدی ئەبن لەپەروەردەكردنی منالەكانیاندا و پەنجیان

به بائه چیت ، به پراستی په وروږده کردن له سهر بهرگه گرتن و شاندا نه بهر لپرسراویتی واپتو یست نه کات که چاو بگپررته وه بهو بیر و بوچوون و پیشینی و هه لو یست و هرگرتانه له لای نه و باوک و دایکه میهره بان و چاکانه (۱).

به کیک گپراهه وه و ووتی: به پرینگادا نه پرؤیستم، له پیشمه وه ئافره تیک له گهل مناله که یدا نه پرؤیشت، مناله که سه رسمیدا و کهوته سه زهوی و ده ستیکرد به گریان، به لام دایکه که رو یشت و به جیهیشت، من وویستم یارمه تی بدهم به لام دایکه که ئاماژه ی بوکردم که وازی لیهینم و پرنگری لیکردم، و وتم: بوچی؟ دایکه که ووتی: بافیر نه بیت نه گهر هاتو نه مجاره تو یارمه تیدا: نه واهمو و جاریک داوام لی نه کات که یارمه تی بدهم! (۲).

(۱) اولادنا من الطفولة إلى الشباب ، لمأمون میض .
(۲) به لام هاوسهنگی له مه دا کاریکی پتو یسته، جا وازهینان له یارمه تیدان هه ندی جار واه مناله که نه کات هه ست به بی نرخی و لاوازی بایهخی خوی بکات لای باوک و دایکی . (شیخ محمد الدویش).

بنچینهی بیست و چهوتهم

بسا نه زهرده خه نه لهسه هر پرووت لاجپیت
وه نه ووشه ی جوانیش لهسه زمانت .

ته گهر هاتو تو مناله کانت و اراهینا که هه میسه قسه ی جوان و شیرینت لی بیستن، و بهروویه کی گهش و زهرده خه ناویه وه بتینن: ئەوا تو بهو کارهت توانیوته دلیان بوخوت رابکیشیت، و ئەقل و هوشیان داگیر بکهیت، و تو له لایان ئەبیته خو شه ویسترین کهس، چونکه له لای تووه ئەو بهر بهسته شکینراوه که ریگری زوریکی له پرۆله کانی کردووه که له گه ل باوک و دایکیاندا به ئاشکرا بدوین و قسه بکهن، و نهینیه کانی خو یان له لا بدرکینن، و له هه موو شتیکیدا راشکاوبن له گه لیاندا، وه تو بهو کارهت هاتوویت بهر بهستی ترس و دلہ راوکیت شکاندووه.

وه کاتیک ئەوان گۆرانکاریهک له پوخسارتدا ئەبینن، و قسه یه کی رهقت لی ئە بیستن: چاک ئەزانن که توور پهیت، و توور په بوونه کهشت له بهر شتیکیه که ئەوه ئەهینیت بوی توور په بیت، بویه به نکولی کردنی تو له شتیکی ئەوانیش دین دهستی لی هه لئه گرن، و ملکه چ و گوپرایه لی فهرمانه کانت ئەبن.

چون مناله كانت په روږده نه كيت

ده با پروو خو شيمان له گه لياندا وه ك پروو خو شى پيغه مبهري خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بيت، كه هميشه پروو خو ش و گه شاوه ودهم به پيگه نين بوو له گه ل هموو كه سينكدا پچوك وگه وره يان، جه رير خوا ليني رازى بي ووتويه تى: (ما رَأَيْتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَّا تَبَسَّمَ فِي وَجْهِهِ)^(۱).

واته: " هيچ كاتيك نه بووه كه پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بمينيت مه گه ر به زه رده خه نه وه پروويه پرووم بوته وه ".
وه با دواندن و قسه نه رميمان له گه لياندا وه ك ته وه بيت كه خواى به رزو بلند به موسا و هاروونى فهرموو: ﴿ فَقَوْلَا لَهُ قَوْلَا لَيْنَا لَعَلَّهٗ يُتَذَكَّرُ اَوْ يَحْشَى ﴾ طه: ۴۴ ، واته: (جا قسه ي له گه لدا بكن به نه رمى و له سه رخو به لكو بيربكاته وه يان بترسى له خوا)، زاناي به ناوبانگ پيشه وا قورتوبى به ره حمه ت بي ووتويه تى: (پيوسته له سه ر مروقى موسلمان قسه ي نه رم و نيان بي له گه ل خه لكيدا، و پروو خو ش و ده م به پيگه نين بي له گه ل چاك و خراپدا، چونكه خواى به رزو بلند به موسا و هارونى فهرموو: ﴿ فَقَوْلَا لَهُ قَوْلَا لَيْنَا لَعَلَّهٗ يُتَذَكَّرُ اَوْ يَحْشَى ﴾ طه: ۴۴ ، واته له گه ل فيرعه وندا، جا ته و كه سه ي بو خه لك ته دويت هه رگيز له موسا و هارون چاكتري يه، و هه رگيز خراپه كاريش له فيرعه ون خراپتر و به دكارتر ني يه، به لام سه ره پراى ته وه ش په روه ردگار يان فه رمانى پيكر دن كه له سه رخو و نه رمونيان بن له گه ليدا)^(۲).

(۱) البخاري (۳۰۳۵)، و مسلم (۶۵۱۹) .

(۲) تفسير القرطبي: (۱۶/۲) .

﴿ چۆن منالەكانت - پەرورده ئەكەت - ﴾

جا پروانن - ئەى كۆمەلى باوكان و دايكان - كه چۆن فەرمانكرا به و دوو پيغه مبه ره به ريزه
مووسا و هارون عَلَيْهِمَا السَّلَام ، كه به نهرمونيانى و له سه رخۆ فيرعه ون بدوينن، ئەو
فيرعه ونه ي كه بانگه شه ي پهرستراوي تي (خوايه تي) ئە كرد بي جگه له خواي به رز و بلند، و
به خه لكه كه ي ووت: ﴿ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي ﴾ القصص: ٢٨ .

واته: (من نازانم بي جگه له خۆم هيچ پهرستراوي كي ترتان هه بيت)، وه ووتى: ﴿ أَنَا رَبُّكُمْ
الْأَعْلَى ﴾ النازعات: ٢٤ .

واته: (من پەرورده گاري هه ره به رزو بلندا نم)، جا خواي گه وره فەرمانى به هه ردوو
په يامبه ره كه ي كرد به ووته ي ناسك و نهرمونيان و له سه رخۆ له گه ليدا بدوين، بۆئه وه ي
كاري گه ري له سه ر ده رووني زياتر بيت، و هو كاريك بي بۆئه وه ي به قسه و بانگه وازه كه يان
پازى بيت و باوه رپي ني و په سه ندى بكات .

ئاي ئيمه چه ند پيوستمان به و شيوازه هه يه له مامه له كردنماندا له گه ل كه سوكار و خيزان
و مناله كانماندا، چونكه به راستى ئەوان شايسته ترن كه به نهرمونيانى و له سه رخۆي
له گه لياندا بجوليينه وه و هه لسوكه وت بكه ين، په يامبه ري خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فەرموويه تي:
(وَالْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَةٌ)^(١) .

واته: " وه قسه ي جوان و چاك خي ر و سه ده قه يه " .

(١) البخاري (٢٩٨٩)، و مسلم (٢٣٨٢) .

بۆيە دروست نى يە بۆ باوكان و داىكان كە منالەكانيان لەووتە و دەستەواژەى نەرمونيان و خۆشەويستى سۆز و مېھرەبانى بېيەش بکەن، جا چ پچوک بن يان گەورە.

بەراستى بېيەش کردنيان لەم دەستەواژە گرنگانە: گەورەترين ھۆکارى لارېيوون و چەتپەرەوويانە، بەتايبەتى منال و کچ ، جا يەکیک لەزانايان ھەستا بەسەردانىکردنى ھەندى لەبەندیخانەى ژنان، و دابەشکردنى بۆلاوکراوہیەک بەسەرياندا بۆ پراوہرگرتن سەبارەت بەزۆرترين ھۆکارى کەوتنە ناو تاوانيانەوہ چى بووہ، دوای ئەوہ بۆى دەرکەوت لەسەدا ھەشتايان، ھۆکارى لارېيوونيان تيرنەکردنى لایەنى ھەست و سۆزيان بووہ لەلایەن باوک و داىکيانەوہ، بۆيە گەپراوون بەدوای کەسانى تردا تا ئەم پيويستىھيان بۆ دابىن بکات، ھەتا بەھۆيەوہ کەوتوونەتە ناو زۆنگاوى بېتابروويى و پيسواييەوہ - پەنا بەخوا ئەگرين لىي^(۱).

(۱) ئەوہى لىرەدا تىيىنى ئەکرى ئەمە برىتى يە لەتېروانىنى کچان، وە لەسروشى خەلکى ئەوہیە دىن ئۆبالى ھەلەکانيان و ئەوہى نروشيان ئەيىت ئەيخەنە ئەستۆزى کەسانى تر، کە لىرەدا جياوازيەکی زۆر ھەيە لەنتوان ئەو ھەست و سۆزەى کە کچ بەدوایدا لەگەپت دەستى بکەوت لەگەل کورنكى لاودا، کە بەحەزو ئارەزوو سروسشيەوہ بەستراوہتەوہ، لەگەل ھەست و سۆزى باوک و داىکيدا.

بەلن پراستە، نەبوونى ھەست و سۆز و خۆشەويستى باوک و داىک کارىگەرى خۆيان ھەيە، بەلام پرافەکردن و لىکدانەوہى حالەنەکانى پەيوەندى لەگەل رەگەزى بەرامبەردا بەھۆى تەنيا ئەم ھۆکارە پيويستى بە پيداچوونەوہى زياتر و قولتر ھەيە. (الشیخ محمد الدويش).

بنچینه ی بیست و هه شتم

دادپه روږده له نیوان مناله کانتا له هه م—وو
شتیکدا .

به پراستی ئەم شەریعەتی ئیسلامە مەزنه هیچ بواریک نه ماوه که مایه ی رق و کینه و دوژمنایه تی بوو بیت مه گهر هاتوو بهری پیگرتوو و نه یهیشتوو، جا چۆنه ته گهر بیتو رقه به رایه تیه که له نیوان خوشک و برا و نه وهی یه ک دایک و باوکدا بیت ؟ .

ئوه تا نوعمانی کوری به شیر خوالییی رازی بی باوکی دیت دیاریه کی پی ئەدات به دهر له براکانی تری، دایکی واته (عه مری کچی په واحة خوالییی رازی بی) ئەلی: (لَا أَرْضِي حَتَّى تُشْهَدَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَأَتَى رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَقَالَ: إِنِّي أُعْطِيتُ ابْنِي مِنْ عَمْرَةَ بِنْتِ رَوَاحَةَ عَطِيَّةً، فَأَمَرْتَنِي أَنْ أُشْهَدَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «أُعْطِيتَ سَائِرَ وَلَدِكَ مِثْلَ هَذَا؟»، قَالَ: لَا، قَالَ: «فَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْدِلُوا بَيْنَ أَوْلَادِكُمْ»، قَالَ: فَرَجَعَ فَرَدَّ عَطِيَّتَهُ» (١)

(١) متفق عليه: البخاري (٢٥٨٧)، و مسلم (٤٢٧٣).

واته: "پازی نابم هه تا په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئاگادارنه کیت و نه یکهیت به شایهت،
ئویش هاته خزمهتی پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و ووتی: من خه لاتیکه کوره کهم
کردوو که له عه مری کچی ره واحیه، ئویش فرمانی پیکردوو که تو ئاگادار بکه م و
بتکه م به شایهت له سهر ئه و خه لاته، پیغه مبهریش صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمووی: "ئایا منالہ کانی
تریشته وه ک ئه م خه لات کردوو؟"، ووتی: نه خیر، فرمووی: "له خوا بترسن و
دادپه روه ربن له نیوان منالہ کانتا"، ووتی: ئیتر باو کم گه رایه وه و له خه لاته که ی پاشگه ز
بۆوه.

بۆیه ره وان یه بۆ هیچ باو کیک یان دایکیک که له دیاری به خشین و خه لاتکردندا
جیاوازی بکه ن له نیوان منالہ کانیاندا، چونکه ئه و کاره ئه بیته هوی ئه وه ی که رق له یه کتری
هه لگرن و کینه به رایه تی بکه ویته نیوانیانه وه.

وه ئه م کاره ته نیا له خه لاتکردن و دیاری به خشیندا کورتی نه هیناوه و ههر ئه م بواره
بگریته وه، به لکو پیویسته له هه موو شتی کدا هه بیت، وه ک ماچکردن، و ستایشکردن، و
پرووخوشی نواندن، و هاوپییه تی کردن و بردن یان ئیتر بۆ ههر شوینییک بیت.

ئیراهیمی تهیمی به ره حمهت بی ووتویه تی: (هاوه لان و پیشینی چاک وایان پیباش بووه
که دادگه ربن له نیوان منالہ کانیاندا ته نانهت له ماچکردنیشدا)^(۱).

(۱) موسوعة ابن أبي الدنيا (۲۴ / ۸).

چون منالكانت پهروهده نهكيت
 بهلئ، تهوان بهوجوره بوون تهنانهت لهماچكردنیشدا، جا تهگر هاتیت یهكینكیانت
 ماچكرد، تهوا بچو تهوهی تریشیان ماچ بکه، ههتا غیره و ئیرهیی نهچیتته ناو دل و
 دهروونیانه و هیلانه بکات، و ههتا لهسهر جهور و ستهمکردن رانهیهن.
 ئا تهوهتا رۆژیکیان عومهری کوری عهبدولعهزیز به پهحمهت بی یهکیک لهکورپهکانی
 نهووسینیت بهسنگیهوه که زوری خووش تهوی، پاشان تهلئ: تهی فلان بهخوا من توم
 زور خووش تهوی، بهلام ناتوانم باوی تو بدهم بهسهر براکانتا تهگر بهتهنیا پاروویهکیش
 بیت!)^(۱).

بهراستی تهوه ئیسلامه که پهروهدهی کردوون لهسهر وویژدان و دادپهروهری، و لهجهور
 و ستهمیش ئاگاداری کردووینهتهوه.

جا منالان ههستیاریهکی بههیز و لهرادهبهدهریان ههیه بهرامبهر به جیاوازیکردنی باوکان
 و دایکان له مامهلهکردنیا لهگهلیاندا، وه هوکاری سهرهکی ناکوکی و دزایهتی و
 رقهبهرایهتی نیوان منالان تهگهپیتتهوه بو نهبوونی دادپهروهری لهلایهن باوکان و دایکانهوه
 بهرامبهریان.

بهلکو تهنانهت هندی برا دیت تاوان بهرامبهر براکهی تهنجام تهادات یان ههلویتستیکی
 دوژمنکارانهی بهرامبهر تهنوینی، تهگر هاتو ههستی بهوهکرد باوکی دیت براکهی پیش
 تهخات و بهباشتر و چاکتر لهوی دانهنی.

(۱) موسوعة ابن أبي الدنيا (۲۴ / ۸).

چون مناله كانت په روږده نه كيت

هر ته مهش بوو كه له براكاني يوسف عَلَيْهِ السَّلَامُ روویدا كاتې گومانېكي هه له يان برد كه گوايه باوكيان يوسف پيش ته خات و له وانی به باستر و چاكر داناو، وه ك قورثانی پيروز له سر زماني ته وانه وه بومان ته گيړيته وه كه ووتيان: ﴿لِيُؤْسَفَ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيَّ أَيْبَانًا مِّنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ﴾ يوسف: ۸ .

واته: (به راستي يوسف و براكي خوشه ويستن له ئيمه له لای باوكمان له كاتې كدا ئيمه كومه له پياوړيكي به هيز و به توانين).

ته و ههسته پالی پيوه نان كه توله ي لي بكنه وه، هه تا كارگه يشته ته وه ي كه بير له كوشتن و خوین پرشتني بكنه وه، وه ك خوی بهرز و بلند هه والی ته وه ي پيداوين و له قورثانه پيروزه كه يدا بومان ته گيړيته وه كه ووتيان: ﴿أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهٌ أَيْكُمُ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ﴾ يوسف: ۹ .

واته: (هه نديكيان له نيوان خو ياندا ووتيان) يوسف بكوژن يان فریې بده نه زه ويه كي دوور و چوله وه ته وكاته سه رنج و پرووی باوكتان بولا ي ئيوه ته بي و له دواي ته وه وه (توبه نه كهن) و نه بن به كومه ليكي چا كه كار).

كه پالنه ري سه ره كي بو ته نجامداني ته م تاوانه ترسناكه: بريتي بوو له وه ي كه ته وان دواي له ناو بردني يوسفی برايان خوشه ويستي وگرنگي پيداني باوكيان بوخويان مسوگره بكن.

وہ لہ دیارده کانی جیاوازی کردن له نیوان منالاندا ، که لای هه ندی له باوکان به دی
ئه کریت، که دیت یه کییک له منالہ گه وره کانی به بریک پاره تایبته تہکات و پی
ئه به خشیت، و پارچه زهویه کی بو ئه کریت، وه رهنکه بیت بو بکات به خانو بیئوهی
پیوستی پی بیت، جا ئه گهر پی بووتریت: ئه ی باشه به شی منالہ پچوک و کچه کان
چی و چیت بو داناوون؟ ئه وایه کسهر ئه لیت: هه رکاتی پچوکه کان گه وره بوون به شی
خویان ئه دهینی، و هه رچی کچه کانیشه ئه وایه بوخویان شووئه کهن و میرده کانیان بژیویان
بو دابین ئه کهن و پیوستیان به هیچ نابیت.

به لکو رهنکه به هه ندی له منالہ کانی به خشیت، و له هه ندیکی تریان بگریته وه و بیبه شیان
بکات، یان بیت ژن بو هه ندیکیان بهینیت جگه له هه ندیکی تریان سه ره پای ئه وهی
ته مه نیشیان له یه که وه نزیکه، و پیوستیشیان وه ک یه که، به لام ئه م دیت به هوئی هه ز و
ئاره زووی خویه وه جیاوازی ئه خاته نیوانیانه وه، یان چونکه ئه مه یان له و ژنه یانه که ئه م
دیلیه تی، و ئه وهی تریان له و ژنه یانه که ئه م هیچ خو شه ویستیه کی له دلدا نی یه بوئی^(۱).

به شى دووهم

چاره سهر

كه ليره دا ديت وهك پزىشكيكي چاره سهر كه ر مامه له ي له گه لدا نه كه يت، نه زانيت نه خو شيه كه چى يه، و داواى دهرمان نه كه يت.

وه نه وهش باش بزانه كه هه ركه سى ده ست به هو كاره كاني خو پاراستنه وه نه گريت، و ده ستپشخه رى نه كات له داوا كردنى نه وه هو كارانه ي كه نه پياريزيت له روودانى هه له و لادانى تاكار و خو و پوهوشتيى: نه وا بيگومان ناتوانى چاره سهرى به كه لك ده سته به ر بكات، وه گريمان نه گه ر توانيشى نه وا چاره سهر يكي كاريگه ر نابيت كه هيچ تاكاميكي خراپى به دوا دا نه يه ت، مه گه ر خوا وويستى لى بيت.

وه نه م به شه دوو بنچينه ي په روږده يي له خو نه گريت:

بنچینہ یہ کہم

پیوستہ بییت به شینہی و داناییه وه مامه له له گه ل هه له و
 هه لسو که وه خراپه کانی مناله که تدا بکهیت، و خو ت به دوور بگریت
 له و شیوازه ی که له ناو خه لکیدا باوه، وه ک نه رنه ر و سه رزه نشت
 کردن و توره بوون و جوین پیدان و شکاندن، له هه لسو که وه
 خراپه کانشی وه ک نه وه ی شه و درهنگ بیته وه بو مال وه به بی
 ناگادار کردنه وه ت، تو ش بییت به دهنگیکی بهرز له گه لیدا بدو بییت و
 بل بییت: بوچی وا درهنگ دیته وه؟ وادیاره تو گوئی بو قسه ی کهس
 ناگریت و حساب بو کهس ناکهیت.. ئیتر ئابه و شیوه یه؟ نه ی باشه
 سه رهنجامی نه م خو تووره کردنه چی بووه؟ وه ئایا تو نه م شیوازه
 نه زو کهت بو نه وه به کارهیناوه هه تا مناله کهت په شیمان بیته وه و
 راست بیته وه و به قسه کانت قایل بی، یان تو نه ته وی نه و رق
 و تووره یه به تال بکه یته وه که له ناخندایه؟ جا به راستی ناییت
 هه رگیز نه م شیوازه له باو کیکی په روه رده کار و به سو ز و میهره بان
 بوه شیته وه و دهر بچیت .

(بہراستی گہورہ کان لہ بہرچاوی منالدا زور زل و زہبہ لاح دہرئہ کھون، ئہی چؤنہ ئہ گہر لہ گہ لیدا ہاواریش بکن و بنہرینن، بہ تاییہ تی ئہ گہر ئہم ہاوارکردنہ لہ و باوک و دایکہ وہ دہر بچیت کہ ئہم خوشیانی ئہ ویت، و سہرچاوی پاریزگاری کردنن بؤ جہستہ پچوک و لاوازہ کھی و پھسیوو پھناگھی دلنیاین بؤی) (۱).

بؤیہ پیویستہ لہ سہر ئہ وکھ سانہی کہ ئہ یانہ وئ سہرزہ نشتی منالہ کھیان بکن، یان پیایدا ہہ لشاخین لہ سہر ہہ لہ یہ ک کہ کردوویہ تی ئہ و با دہنگ بہرزکردنہ وہ یان بہ ئامانج و بویرانہ بیت، نہ ک دہنگ بہرزکردنہ وہی تورہیی و ہات و ہاوار، وہ پیویستہ خویان بہ دوور بگرن لہ دہست راوہ شاندن، و ناوچہ وان گرژ کردن و برؤ ہینانہ وہ یہ ک. بہراستی ئہم شیوازہ رھق و تووندہی مامہ لہ کردن، ئہ و ہہستہی لہ لا دروست ئہ کات کہ تئو ئہ تہ ویت خوتی بہ سہردا بسہ پینیت، نہ ک ئہ وہی کہ تئو ئاموژگاری کہ ریکی میہرہ بان و دلسوز بیت بؤی.

(جا کاتی گہورہ کان ئہ قیژینن بہرووی منالہ کاندہ ہیچ لہ وہ زیاتر ناکہن کہ دین پرینمایی و بانگی منالہ کہ ئہ کھن بؤ ئہ وہی زیاتر سووریت و بہردہ وام بیت لہ سہر رھفتارو ئاکارہ ناشرینہ کھی) (۲).

وہ بیربکہ نہ وہ - ئہی کؤمہ لی باوکان و دایکان - ئامانجی ئیوہ لہ پرینمایی کردن و سہر کؤنہ کردنتان ئہ وہ یہ کہ منالہ کانتان بین بہ پیر ئاموژگاریہ کانتانہ وہ و گوپرایہ لتان بن، نہ ک لیتان بترسن و بتوقین.

(۱) اولادنا من الطفولة إلى الشباب ، لمأمون مبيض .
(۲) فن التعامل مع الأطفال للدكتور فهد الخالد : ۱۱۸ .

§ چۆن منالەكانت پەرورده تەكەيت
جا بەراستی شیوازی نموونەیی لەمامەڵ کردنتا لە گەڵ ھەلەھە منالە کە تدا ئە گەرچی زۆر
گەورەش بێت خۆی لەم ھەنگاوانە ی خوارە وەدا ئەبیینتەوہ:

ھەنگاوی یەكەم : ھەرگیز نەبەیت بەبەرچاوی خەلکەوہ سەرزەنشتی بکەیت یان
مشتومری لە گەڵدا بکەیت، بەتایبەتی بەبەرچاوی ھاوپی و برادەرە نزیکەکانیەوہ، چونکە
ئەو کارە بەسووکایەتی ئەزانێ کە بەرامبەری کراوہ، بەلکو با بەتەنیا بێت کاتی ئامۆژگاری
ئەکەیت یان مشتومری لە گەڵدا ئەکەیت.

ھەنگاوی دووہم : پێویستە لەبارە ی ھەلەکە یەوہ بەھیمی گفتوگۆی لە گەڵدا بکەیت، و
ئەو ھەلە یە ی پێ بدرکینیت کە ئەنجامیداوہ، و تیی بگە یە نیت کە تۆ ناپرە حەت و بیزاریت
لەو ھەلە یە ی کە لێی روداوہ و ئەنجامیداوہ، و وەرە ئاکارو پرەووشتە چاک و جوانەکانی
بەبیر بەھینەرەوہ، و پێی بلێ من سەرم سوورپماوہ لەوہ ی کە چۆن ھەلە ی لەو جۆرە لەتۆ
وہشاوہ تەوہ، وە دوورکەوہرەوہ لەھات و ھاوار و دەنگ بەرزکردنەوہ و ناوچەوان
گرژکردن و برۆ ھینانەوہ یە ک، چونکە ئەو ھەلۆیستە ھانی ئەدات کە بەرگری لەخۆی
بکات، و مکوپ و بەردەوام بێت لەسەر ھەلە و تاوانەکانی.

ھەنگاوی سێھەم : داوای لێکە جاریکی تر ئەو ھەلە یە دووبارە نەکاتەوہ، و بە جوانی تیی
بگە یە نیت و بۆی پرۆونبکە ی تەوہ: کە ئە گەر جاریکی تر ئەو ھەلە یە ت دووبارە بکە ی تەوہ،
ئەوا لەو شتە بێبەشت ئەکەم، شتە کەش یە کیکی بێت لەو شتانە ی کە ئەو حەزی لێیەتی و

دلى پىي خوشه وهك موباييله كهى يان ئوتومبيله كهى، وه بويرانه و ئهوپريارهى كه داوته جيبه جىي بكه ئه گهر هاتو جاريكى تر ئه نجاميدا (۱).

وه دلبابه له وهى برياريك به ده نكيكى نزم و له سه رخوووه جيبه جىي بكرى زور چاكره له وهى به قيژه قيژ و هات و هاواريكى نه زوك و زوو به سه رچوووه وه جيبه جىي بكرى: جا هه لويسى يه كه ميان: ههر ئه وه كه سنوريك بو هه له كان دائه نيت، و هه ستي كه سيش بريندار ناكات، و كاريگه ريشى نابيت بو سه ر په يوه ندى نيوانيان.

به لام هه لويسى دووه ميان: به زورى ناتوانيت سنوريك بو هه له كان دابيت، وه هه سته كانيش بريندار ئه كات، و كاريگه رى خراپيشى ئه بيت بو سه ر په يوه نديه كان.

(۱) دكتور (سبنسر جونسون) كه نووسينه كانى شانسى چاكرين ريژهى فروشتنيان هه يه له جيهاندا، كتيبيكى هه يه كه ناويناوه (شيوازى يهك خوله كى) وه وهك له پروژنامهى (نيورك تايمز) دا هاتوووه يه كيكه له كتيبه پرفروشه كان، تاييدا ئه لى، به كورتى: شيوازى يهك خوله كى شيوازى نويه كه رهنگه له سه رتاي جيبه جىي كردنيدا وا هه ست بكه يت كه شيوازى سهر و نامويه، به لام له دواى ئه وه ئاسوده ئه بيت و زور به شيويه يه كى سروشتي ئيشى تيا ئه كه يت، وه ره له سه رتادا مناله كانت ناگادار بكه ره وه كه تو ناته وي برياريان به سه ردا به ديه تيان ئه وان بريارت به سه ردا بدن، و ناته وي زال و كه له گا بيت له ماله كه دا. واز له مناله كانت به يته باخويان وا هه ست بكه ن كه تو له هه لسوكه وته هه له كانيان پازى نيت، جا ئه گهر هاتو مناله كه ت هه له يه كى ئه وتوى كرد: وه ره يه كسه ر ته ماشاى چاوه كانى بكه، به كورتى پىي بليره وه كه چى كردوووه بيته وهى هيچ كاتيكي ئه وتوت ليبريت چهند چركه يهك نه بيت، دواى ئه وه ناگادارى بكه ره وه كه تو له وه ره فتاره ي تورپه ت، وه وازى ليبه يته با له نيو خوله كى يه كه مدا خوى هه ست بكات به وهى كه تو هه ستي پىي ئه كه يت، چونكه ههر ئه وه به س نى يه كه بيت سه رزه نشتى خوت به كوره كه ت يان به كچه كه ت رابگه يه نيت، به لكو ئه وهى زور له وه گرنگتره ئه وه يه كه هه ست به وه سه رزه نشته ت بكه ن، وازى ليبه يته باخوى هه ست بكات كه تو چاره ي ئه وه كرده ويه ت ناويت و چه زى ليئاكه يت، وه رهنگه له گه ل ئه وه هه سته يدا هه ستيش به بيتزابوون بكات، پاشان هه ناسه يه كى قول هه لبيكيشه، و هه ست به هيمنيه كى ده روونى بكه بوخوت، وه له ميانه ي نيو خوله كه كه ي تردا: هيور به ره وه و به جزريك ده ست به يته به سه ر مناله كانتا كه هه ست بكه ن تو له دزيان نيت به لكو له گه ليانداى.

بو مناله كانت بگيره وه و بزيان باس بكه كه تو له م ئاكاره ي ئيستايان پازى نيت، به لام ئيوه كه سيكى چاكن، ئينجا پييان بلنى: خزشم ئه وين، و باوه شيان پيا بكه.

وه له ميانه ي هه مان پروژدا گوپيگره بو ئه و قسانه ي كه مناله كانت بو ت ئه كه ن، وه بزانه كه هه ست و سوزيان به رامبه ر تو و كرداره كانيان چونه.

جاریکیان یه کییک له باوکه پەرورده کاره کان له گه ل خیزانه که یدایا سوار بوون بوئه وهی بچن بو سهردانی مالی خالوانیان، که چی کوره که یان دواکه وت، چونکه دایکی فرمانی پیکردبوو پیلایوکی دیاریکراو له پی بکات و نه یهیشتبوو جگه له و پیلایوه هی تر له پی بکات، جا کاتی کوره که هات دایکی بینی سهرپیچی فرمانه که ی کردوو و جووتیکی تری له پی کردوو! قیزاندی به سهریدا و فرمانی پیکرد بگه ریته وه و نه و پیلایوه له پی بکات که نه و بو دهستنیشان کردبوو، وه دهستیگرد به هات و هاوار و نزا لیکردنی، باوکه که ش بیده نگ و نقه ی له خو ی بریبوو، جا کاتی منالہ که رویش باوکه که به ژنه که ی ووت: له و هات و هاواره چ سوودیکت دهستکه وت؟ ژنه که له وه لامدا ووتی: نه و هم دهستکه وت که ههرچی له دلما بوو هه لمپرشت و هیچم تیانه هیشت! باوکه که ووتی: نه ی دوا ی نه وه؟.

به لام نه وه ی باوکه که پی ههستا ههر نه وه بوو هات به کوره که ی ووت که ئایا نه زانی به هو ی لاساری و گوینه دانت به قسه ی دایکت کاترمیریک له چوون بو مالی حالت دوا نه که وون، وه هات به هیمنی و له سهرخویوه پی ووت: ئایا تو سهرپیچی فرمانی دایکت نه کرد؟ ووتی: به لی، باوکه که ووتی: ده توش ئاکام و سهره نجامی هه له که ت بگره نه ستو.

جا ئیوه له و پروایه دان که نه و کوره یان خوشک و براکانی تری جاریکی تر نه که ونه ناو هه مان هه له وه؟ بیگومان: نه خیر.

جا به راستی ئیمه له جیاتی سهرکونه کردن و جویندان زور پیویستمان به به هیزی و بویری هه یه له بریارداندا.

هه وهوش باش بزانه که زور لومه کردن و سهرزهنشت کردن زورجار ئاکامیکی
 لخواشکهری نابیت، به لکو کوره سهرزهنشتکراوه که به ته و اوته تی لاساری خوی
 هه رته خات، و بوت هه سه لمیننی که هه و له سهر هه قه و پیاوه و پشت به خوی هه به ستیت،
 له کورتایشدا خوی ئاره زووی له چی بیت هه وه هه کات، وه تو ناتوانیت ریگری لیکه ییت
 به سهریدا زال بیت، هه ی سهره نجامی هه مه به چی گه یشت؟ نه خوش که وتیت و خوت
 هیلاکدا برد، و سهر پیچی به رنامه و شهرعی پهره دگار هه کشت کرد که فرمانی به
 سهر خویی و ئارامگرتن و نه رمونیانی پیکرد بوویت، وه خوت دؤراند و کوره کشت لی
 له میه وه و لیت دوور که وته وه.

جا هه گهر هاتو کوره کهت به وجوره نه بوو که تو پیتخوشه و هه ته ویت هه واه که
 اوانباریکی یاخی و سهر کهش مامه له ی له گه لدا مه که، و به ره خنه گرتنی ووشک و ره ق
 هه دهستی مه ده، وه با درو شمت له گه لیدا بریتی نه بیت له وه ی که: یان هه بی هاورام بیت
 له گه لمدا بیت، یان هه بی لیم جیا بیت هه!

هه گپرنه وه که ناکوکیه که وته نیوان مو عاویه خوالییی رازی بی و یه زیدی کوریه وه، هه و
 شه وه له داخ و خه فه تدا خه وی زرا و خه و نه چووه چاویه وه، و به هوییه وه تووشی خه م و
 خه فه تیکی سهخت و قورس بوو، جا کاتی رۆژ بووه ناردی به شوین هه حنه فی کوری
 نه یسدا به ره حمهت بی و هات بۆلای، که چووه ژووره وه بۆلای سکالای حالی خوی
 له لاکرد، و داوای لیکرد چاره سهریکی نمونه یی بۆ بدوزیتته وه بۆ مامه له کردن له گه لیدا،
 نه وریش ووتی: هه ی پیشه وای باوه رداران مناله کانمان به ره می دله کانمان، و
 پالپشمانن، و ئیمه بویان زهویه کی ملکه چ و ژیربار، و ئاسمانیکی به سیبه رین، جا هه ی

پیشہ وای باوہرداران ئە گەر هاتو ئەوان توورپه بوون ئەوا تۆ وەرە پازییان بکە، وە ئە گەر داوای شتیکیان لیکردیت بیاندهری، بهرامبەر ئەو ئەوانیش دلسۆزی و خوشهویستی خویانت بۆ دەرئەبرن، و دریغی ناکەن لە میهرەبان بوون لە گەلتدا، وە بیزاریان مەکە کە شتیکی کە میان بەدەیتی، ئەوانیش بین تۆ لەژیان وەرپس بکەن، و حەزنە کەن لیت نزیک بینەو.

بەراستی ئەم قسە بەجی و تەواوانە وەک ئاوێکی سارد و سازگار بوو بۆسەر دڵ و دەروونی، وە پیتی ووت: ئافەڕین بۆخۆت ئەی ئەحنەف، سویند بەخوا کاتی ناردم بەشوینتا زۆر توورپه بووم و رقم لە یەزید هەستابوو، بەلام تۆ هاتیت رق و کینە ی ناو دلمت دەرھینا و نەتھیشت^(۱).

بەلێ! با هەموومان دنیابین لەوێ کە ناتوانین بەو جۆرە ی کە ئیمە ئارەزوومان لێهەتی و ئەمانەوێ کە سایەتی منالە کانمان دا برێژین و دروستی بکەین، بەلام خۆ لەتواناماندایە کە بەرەو کاری دروست و هەق و راستی ئاراستە و پرینمایان بکەین، و بین ئامۆژگاریکار و پرینمایکاریک بۆیان، بەبێ هیچ زیادەپەوی و بەزایەدانیک.

وہ بابین پامینین لەفەرماشتی خوای بەرز و بلند بۆ پەيامبەر و خوشهویستی خوی موحەممەد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کە ئەفەرمووی: ﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَا كُنَّ اللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾ القصص: ۵۶.

(۱) موسوعة ابن أبي الدنيا (۸ / ۴۵).

واته: (به پراستی تو ناتوانی ته و که سهی خوشت بوی رینوینی بکهیت و بیخه یته سهر پری پراست به لام خوا ههر که سی خوئی بیهوی رینوینی ته کات)،

ههروه ها فه رمایشتی: ﴿لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَا كُنَّ اللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾ البقرة: ۲۷۲ .

واته: (له سهرتو نی یه رینوینی و خستنه سهر پری پراستی خه لکی به لکو خوا خوئی ههر که سیکی بوی هیدایه تی ته دات)،

ههروه ها: ﴿مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْسِدًا﴾ الكهف: ۱۷ .

واته: (ههر که سی خوا رینوینی بکات ته و او که سه رینوینی کراوه وه ههر که سیش گو مپرا بکات به هوئی خراپه کاری خو یه وه ته و او ده ست ناکه ویت بوی هیچ دوست و پشتیوان و ری نیشانده ریک)، ته مانه و جگه له م ئایه تانه ی که به لگن له سهر ته وه ی که رینموونی کردن و هیدایه تدانی خه لکی له سهر ئیمه نی یه، به لکو ته نیا رینوینی کردن و ناموزگاری و پراگه یاندرمان له سهره .

وه نه گهر ته و په یامبه ره ی که نیگای بو ته کری ته نیا پراگه یاندرنی له سهر بیت و هیچی ترنا، وه ک خوا ی بهرز و بلند ته فه رمووی: ﴿مَّا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ﴾ المائدة: ۹۹ .

واته: (نیردراوه که ی خوا هیچی له سهر نی یه مه گهر گه یاندرن و پراگه یاندرن نه بیت)، وه خوا ی مهزن پریگری لیکرد بیت له وه ی که خه فته بخوات له سهر ته وه ی که وه لامگوئی ناموزگاری کردنه که ی نه بوونه وه و به گوئیان نه کرد و باوه پریان نه هیتنا، وه ک خوا ی

بالاده ست ته فه رمووی: ﴿فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَاتٍ﴾ فاطر: ۸ .

واتہ: (بہ خہفہت خواردن لہ بہر (باوہر نہ ہیٹانی) ئەوان خۆت لہ ناومہ بہ و مہ فہ وتینہ)،

ہہ روہا کہ ئە فہرمووی: ﴿وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ﴾ النحل: ۱۲۷ .

واتہ: (خہم و خہفہ تیان بۆ مہ خو)، ہہ روہا ئە فہرمووی: ﴿لَعَلَّكَ بَخِيعٌ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا

مُؤْمِنِينَ﴾ الشعراء: ۳ .

واتہ: (خہریکہ لہ داخ و خہفہ تدا خۆت لہ ناو ئە بہیت لہ بہر ئەوہی ئەوان باوہر ناہینن).

جا کہ پیغہ مہرئ صلی اللہ علیہ وسلم بہ رامبہر بہ ئومہ تہ کہی بہ وجۆرہ بووبیت و بہ وجۆرہ

لہ خہ میاندا بووہ و خہفہ تی بۆ خواردوون، ئەوا ہہر بہ راستی تۆ لہ پیشتیریت بہ وجۆرہ

لہ گہل منالہ کانتا مامہ لہ بکہیت، جا وەرہ بہ شیوازیکی کارامہ و دانایانہ رینوینیان بکہ، و

بہ نەرمونیانی ہہ لسوکہ وتیان لہ گہ لدا بکہ بی ئەوہی رقیان لیتبیت و لیت بسلہ مینہوہ، و

با خہم و خہفہت و دلہ راوکی داتنہ گری و پرزہت لیبری، چونکہ ئە گہر خوا وویستی

لیبواہیہ ہیدایہ تی ئەدان، وہ تۆ ہیچت لہ سہر نی یہ مہ گہر گہ یاندن و ئامۆژگاری نہ بیت،

ئەویش بہ شیوازیکی کارامہ و ژیرانہ، جا ئە گہر بہ شیوازیکی بیژراو و سلہ مینہر بوو ئەوا

ئەرکی ئامۆژگاری کردنت بہ جی نہ ہیٹاوە، و بہ گہ یاندن ئەستوپاکی خۆت

نہ سہ لماندووہ، و تۆ بوویتہ ہۆکاری لاری بوون و یاخی بوونیان.

تۆ وەرہ بنچینہ و پرسیاہک بگرہ بہر و بیکہ بہ مہ شخہل و بہرنامہ لہ ژیانندا: ہہر

لہ سہرہ تاوہ چارہ سہریکی گونجاو و بہ کہلک و پیشنیازیکی گونجاو پیشکەش بکہ،

لہ جیاتی پەخنہی بریندارکەر، و سہرزہ نشتی سلہ مینہر و بیژراو.

جا کاتی ته بینیت مناله کانت له ناو مال ه وده یاری ته کهن، و پری ته کهن له قاوو قیژ و هات
هاوار: ته و اتو مه یه دهست بکه یت به بیزار ی دهر برینتیکی زور و خوت تو وره بکه یت، و
تیزینیت به سه ریاندا تا واز بهینن، چونکه ته وان واز ناهینن و دهست هه لئاگرن لئی، وه
هه لویسته شت تو بوو یته هوی په ست بوون و لیخن کردنی دل و دهر وونی خوت،
یتر دوا ی ته وه قسه و پریگری کردنه که ت هیچ بایه خ و ریژ و کاریگه ریه کی بو سه ر دل
دروونیان نابیت، چونکه تو زور بیزار ی له دهستیان دهر ته بریت و پریگریان لی ته که یت
ته وانیش هیچ بایه خیک بو تو وره بوونه که ت دانانین، و یتر زور به ی پرژه کان بارودوخ
هه جوړه ته گوزهری! .

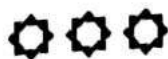
وره له جیاتی هه موو ته وانه: چاره سه ریکی گونجاو بو ته و کیشه یه بدوزره وه، ته ویش
به وه ی شوینتیکی له باری تریان بو بدوزره وه بو یاری کردن له جیاتی ناو مال ه که، به وه ش
زال ته بیت به سه رکیشه که دا و ناهیلیت، و ته وانیش دلخوش و رازی ته که یت، و خوشت
په ست و خه مبار ناکه یت.

وه کاتی ته بیننی ئاستی خویندنی مناله که ت نزمه و به ره و خراب بوون ته چیت، له جیاتی
ته وه ی بیت لومه و سه رکونه ی بکه یت و قسه ی پی بلیت، و بیته رییت و پشتی
له خویندن سارد بکه یته وه: و ره چاره سه ریکی له بار بو ته و لاوازیه بدوزره وه، جا یان
ماموستایه کی تایبه تی بو بگره، یان خوت یارمه تی بده له وانه کانیدا و سه عی پی بکه، و
وانه کانی بو رافه بکه و به پیی توانا و سه لیکه ی خوت شتی تریش بکه بیجگه له وانه ی
باسکرا.

چۆن منالەكانت پەرورده تەكەيت
ئاي كە سەرزەنشەت كۆردن و نارەزايى دەربەرىن چەند ئاسانە، و دۆزىنەوہى چارەسەرىش
- سەرەراي ئاسانىەكەشى - چەند قورس و گرانە.

جاريكيان لە گەل كۆمەليک دۆست و برادەردا چووين بۆ گەشت و گەران، و ريکەوتين
لەسەر ئەوہى منالەكانيش لە گەل خۆماندا بەين، جا كاتى ئىوارە داھات، و منالەكان
لەدەورمان دەستيانكۆرد بە ياريكۆردن - سەرەراي ترسانيان لەتاريكى - ئيتەر بيزارى لەپرووى
ئامادەبواندا دەستياكۆرد بەدەرکەوتن، و تائەھات نارەزايى دەربەرىن و سكالاکۆردن
بەسەرياندا زال ئەبوو، ھەتا كار گەيشتە ئەوہى يەكيكيان ووتى: ئاي چەندى رەقم لەوہى
لەشوينى وادا منالت لە گەلدا بى.. ئاي كە حالەتيكى ناخۆشە! ، ئەمە لە گەل ئەوہشدا
منالەكەى خۆى لەناوياندا بوو، و ھەر خۆيشى يەكيك بوو لەوانەى كە رازى بوو منال
لە گەل خۆماندا بەينين !.

ھەر كاتيكمەن زانى يەكيكمەن زۆر بە دانايى و ھيمنانە رەفتارى نواند، ھات يەكيك لە
گەنجە دانيشتووەكانى بانگ كۆرد و پىي ووت: تكات ليئەكەم كە ئەو منالانە بەریتەوہ بۆ
مالى خويان بەو مەرجهى ئەم سەت رپالەم لى وەربگريت! ئيتەر ئا بەوجۆرە بە
دۆزىنەوہى چارەسەرى بەكەلك كيشەكە كۆتايى پيھات، لەجياتى نارەزايى دەربەرىن كە
ئەگەر بەردەوام بوايە ئەوا كۆمەليک پەست و خەمبار ئەبوون و گەشت و سەيرانەكەشمان
لى تىكئەچوو.

بنچینه دوه م

په یوه سته به هیمنی و ئارامگرته وه له کاتی دروست
بوونی ناکوکی له گه مناله که تدا یان کاتی
هله یه کی گوره نه نجام نه دات .

بنگومان مناله کانمان وه ک هر مروفیکی تر، له نیوان نه وان و باوک و دایکیاندا ناکوکی
دروست نه بیت وه له نیوان خوشیاندا شهر و پیکاهه لپژان پروو نه دات، جا لیره دا پیویسته
له سر په روره کاره ژیر و تیگه یشتوو که نابیت وه ک نه وان بکات و به رهنگاریان بیته وه،
چونکه نه وه لویسته له ناینده دا ناکامی کی باش و سو پاسکراوی نابیت .

جالیره دا و اباشتر و سه لامه ت تره که باوکه و دایکه که پاشه کسه بکه ن، و مشتومره که یان
بو کاتیکی تر دوا بخن، و ماوه به مناله که یان بدن که به خویدا بچیتته وه و بیر بکاته وه،
هیمنی بو بگه ریتته وه و نه قلی بیته وه بهر .

وه هه روه ها پیویسته له سر باوک و دایک هیمن و له سر خو بن کاتی مناله که یان
هله یه کی گوره و ناقولا نه نجام نه دا، یا خود کاریکی ئابروو به رانه ی لی نه وه شیتته وه،
چونکه توندوتیژی نواندن هه میسه چاره سر نه بووه، ئای چه ندی ووشه ی جوان و

چون مناله کانت په روږده نه کیت
نهرمونيان، يان نارہزايي له سه رخو و هيمنانه و جوان کاردانه و هې باش و ته ريني هه بووه
بو سه ر مناله که، و کاری تيکرووه و هه ستي جولاندووه، و دواي ته وه گورانکاری
تيا رویداوه و هه لسو که وتي چاک بووه.

به رپوه به ري خویندنگه يه کی ناو هندی ته گيرپته وه و ته لی: وه ک پيشه ي هه ميشه يم هر
به يانی زوو له خه و هه ستام و به ره و خویندنگه که و تمه پری، وه کاتي چوومه ناو بينا که وه
له نا کاو روو به رووي چهند نوو سينيکی ناشياو بوومه وه که له سه ر ديوا ري خویندنگه که
نووسرابوون، جا دواي پشکين و گه پان به دواي ناوي ته و خویندکارانه ي ته و روژه
نه هاتبوونه وه، دوزيمانه وه و بو مان ده رکه وت کی بووه ته و کاره ي ته نجامداوه، يه کسه ر
په يوه ندیم کرد به باو کی خوینکاره که وه، وه کاتي هات جوان بينی کوره که ي چی له سه ر
ديوا ري خویندنگه که نوو سيوه، به رپوه به ره که پي ووت: به چاوي خو ت بينه کوره که ت
چی له م خویندنگه يه کردووه، که تازه دروستکراوه، و ده ولت پاره يه کی بيشوماری بو
خزمه تي مناله کانتان خه رج کردووه.

به رپوه به ره که ته لی: من زور شپزه و شله ژاو بووم که چی باو که که له و په ري هيمني و
له سه رخو يیدا بوو! هات ده ستي کرد به گيرفانیداو موبايله که ي ده ره يناو په يوه ندي کرد
به کوره که يه وه و زور به هيمنانه وه پي ووت: تو ته و شتانه ت له سه ر ديوا ري
خویندنگه که ت نوو سيوه؟؟ يه کسه ر مناله که دانی پیدا نا که به لی ته و بووه، باو که که زور
به شينه ييه وه و وتي: تاخر بو چی؟؟

چون مناله کانت په روورده نه کیت

مناله که سست بوو له وه لامدانه وه دا و مته قی نه کرد، یه کسه ر باوکه که فه رمانی به مناله که کرد له خویندنگه ناماده بی، پاشان په یوه ندی کرد به بویاخ چیه وه، وه بویاخ چیه که هات و له سه ر نرخ و په نگی بویاخه که ریکه که وتن، پاشان مناله که ش هات.

به پړپړه به ره که نه لی: ئیمه له و باوه په دا بووین که باوکه که به تووندترین شیوه سه رزه نشتی مناله که ی نه کات، و له وه ترساین به به رچاوی ئیمه وه دایپلوسیت و لی بداء، به لام له نا کاودا بینیمان ناوری به لای کوره که یدا دایه وه و زور به هیمنی و له سه ر خوئییه کی سه رسور هینه ره وه دوو ووشه ی پیووت: نه ی کوری شیرینم یان که لکم پیبگه یه نه نه گه رنا تروشی ناره حه تی و زه ره رو زیانم مه که و مه مدوړینه.

ئیر دوا ی نه وه باوکه که هه ستا و مؤله تی پوشتنی لی خواستین و چووه ده ره وه.

به پړپړه به ره که نه لی: دوا ی نه وه سه یری مناله که م کرد بینیم هه ردوو دهستی به ده موچاویه وه گرتووه و له په ستا نه گری، وه من و ماموستای ریبه ری خویندکارانیش له و په پری سه رسامیدا بووین له شیوازی هه لسوکه وتی نه م باوکه له گه ل مناله که یدا، وه ئیمه هه ولمان نه دا مناله که هیور بکه ینه وه که به رده وام نه گریاو هه نسکی نه دا.

هه دوا ی نه وه ی توژیک هیور بووه هه رچه نده نه شگریا ووتی: خوژگه باوکم تیری لی بدامایه به لام نه و دوو ووشه یه ی پی نه ووتمایه، وه دوا ی نه وه مناله که پوژشی هینایه وه و داوا لیووردنی لی کردین، و بوو به یه کیک له خویندکاره نمونه یی و باشه کانی خویندنگه که مان.

وہ پیوستہ لہ سہر تہو باوکہی کہ گورپانکاریہ کی پروون و بہرچاو تہ بینئ لہ خوو
رہووشتی منالہ کہیدا بہ گرنگی پیدانہ وہ دستپیشخہری بکات بو چارہ سہرکردن و
چاککردنی، تہ مانہی خوارہ وہ گرنگترینانہ:

(۱) گورپینی ہاورپیکانی، ہہر تہ بی تہو ہاورپیانہی بگورپیت کہ گہورہ ترین ہوکار بوون
لہ خراپکردن و لادانیدا .

جا تہ گہر منالہ کہ بہردہوام بوو لہ ہاورپیتی کردنی برادہرہ خراپہکانی تہوا تہو شیواز و
رپوشوینانہی باوکہ کہ تہیگریتہ بہر ہہرچونیک بیت ہیچ کہ لکیکی تہوتوی نابی .

وہ تہتوانیت - تہی باوکی بہرپیز - بہیہکیک لہم رپگانہی خوارہ وہ ہاورپیکانی بگورپیت:

(ا) وای لیبکہ لہکاتی گہشت و گہرانت لہ گہل ہاورپیکانتا لہ گہل خو تدا بیہیتہ دہرہ وہ،
و با تہوانیش منالہکانی خوین بہینن، بہوش یہکتری تہناسن و ہوگری یہکتر تہبن،
چونکہ بہتایبہتی گہشت و گہران ہہلکی گہورہیہ بو رہ گدا کوتانی پھیوہندیہکان و
چہسپانیان .

(ب) وای لیبکہ پھیوہندی بکات بہ خولہکانی لہ بہرکردنی قورئان و یانہ و ہرزشیہ
ہاوینہکانہ وہ .

(۲) پروا و متمانہی خو ت و پھیوہندی و پھیوہست بوون بہ خیزانہ کہیہ وہ بو بگپرہ وہ،
لہرینگہی رپزلینگرتن و ہاندان و ستایش کردنی، و ئارامگرتن و نہرمونیان بوون لہ گہلیدا،
و چاوپوشی کردن لہو ئاکار و رھووشتہ خراپانہی کہ لپی تہوشیتہ وہ .

(۳) سہرقالی بکہ بہو شتانهوہ کہ کہلکی بوی ههیه، چونکہ بهراستی دست بهتالی ههروهہا یہکیکہ لهگهورهترین هۆکارهکانی خراپوونی، بویہ تو وهره ئیشیکی لهکۆگایهکی بازرگانیدا بو بدۆزهروهو، یان لهکیلگهکهی خۆتدا (ئهگه رههتوو) یان لهکاتی پشوودا با لهگه ل خۆتدا بیت، و چی پیوویسته بوی دابین بکه (بهپیی توانا - وهرگیر).

(۴) لهبارهی چارهسهری بهکه لکهوه پرسیار لهکهسانی پسپۆر و پهروهرده بکه، چونکہ بهراستی ئه و جۆره کهسانه چارهسهری ئهوتویان له لایه ئهگه بیتو جیبه جییان بکهیت بهدرتزیایی ته مهنهت پیی بهخته وهر ئه بیت، و زووخواو خواردن و کیشه و گیروگرفته کانیشت بنه بر ئه کات.

(۵) هۆکارهکانی چهووتی و لاریبوون و ورووژینه رهکانی خراپه کاری لی دووربخه رهوه، وهک که ناله نزم و بی ئابرووییه کان و شتی تریش، وه ئه و ژینگه و دهووروبه رهش که بو ئه و جۆره کاره خراپانه یارمه تی ئه دات و به هۆکاره خراپه کان کۆمه کی ئه کات، ئه گه رچی وای پیوست بکات که له و گه رهک و شاره شدا برۆیت و باربکهیت، که بهراستی جیبه جی کردنی ئه مه کاریکی قورس و زۆر نی یه له بهر خاتری منالہ کانت و پارچه ی جهرگه کهت که زۆر له وه زیاتر ئه هینن بویان بکهیت .

پیشه واینبولقهیم به ره حمهت بی فرموویه تی: هیچ شتیک نیه بو رزگار بوون له شه پر و خراپه کاری هاوتای په نابردنه بهر دوورکه و تنه وه بی له هۆکارهکانی خراپه کاری و شوینه گومانانویه کان^(۱).

چون منالہ کانت پروردہ نہ کیت
بہ راستی منالہ کت قوتاری نابیت لهو شہر و خراپہ کاری و گومراییہ ی تیی کہ وتووہ
بہ دوورکہ وتنه وه نہ بیت لهو کارہ کانی خراپہ کاری و شوینہ گوماناویہ کان.

باشہ ئہ گہر بینیت منالہ کت - خوانہ کردہ - نشانہ کانی نہ خووشی گانگری لی دہرکہ وت،
ئایا تو دیت دہرمانی بازار شکینی پی بدہیت بوئوہی ئازارہ کہی بشکیت، یان ئہ چیت
بہ شوین پزیشکی کدا ئہ گہریت تا نہ خووشیہ کہ بہ تہ واوہ تی بنہ بر بکات، و لہرہ گوریشہ وه
دہری بہینیت؟

جا بہ راستی منالہ کت بہ و جوڑیہ - ہہی خوا سہ لامہ ت کا - کاتی نہ خووشی لادانی
ٹاکاری و بہ درہ ووشتی لی دہرئہ کہ وی، و ہرہ تو دہرہ کہ لہرہ گوریشہ وه دہر بہینہ، کہ
بریتی یہ لہا وریتی کردنی کہ سی خراپ، و کہ نالہ بہ درہ ووشتی و نزمہ کان، و شیوازی
مامہ لہ کردنی ووشک و خراپ لہ گہ لیدا.

چونیتی مامه له کردن له گهل نه خوشیه جهسته بیه کاند

هوهی له پیشه وه باسما نکرد سه بارهت به نه خوشیه ئاکاری و په ووشتیه کان بوو، به لام بیره دا پیمخوشه که میک دریژه بدهم به باسکردنی چاره سهری ئه و نه خوشیانهی بیه ونندیان به لاشه وه هه یه، که له یه کییک له م دوو حاله ته به دهر نی یه:

حاله تی یه که م: بریتی یه له نه خوشی دریژخایه ن، وه ک ئیفلیجی و هاوشیوهی ئه وه - خوا مانپاریژی - جا لییره دا پیویسته له سهر باوکان و دایکان ئه بیت هه رچی هوکار هه یه بیگره بهر له پیناوی منالہ که یان، و نابیی که مته رخه می بکه ن له گه ران به شوین چاره سهردا ئه گه ر چی به شیوه یه کی که میش بیت.

وه ئه وهی که پیویسته ئاگاداری بین بریتی یه له وهی که ئه بیت هه لسوکه و تمان له گه لیاندا به هیمنی و نهرمونیا نتر بیت زیاد له وانهی تر، چونکه ئه و جوړه منالانه هه ست به که موکوری ئه که ن، که ئالییره دا رولی باوک و دایک دیت که ئه بیت به پیدانی سۆز و به زه یی و خوشه ویستی یه کی زیاتر ئه و هه ست به که می کردنه ی بو پر بکه نه وه و بنه بری بکه ن و نه پیلن.

به لام نابیی زیاده په ووی له مه دا بکری، که منالہ که وا هه ست بکات که له که سانی تر که مته ره، به مه ش جوړیک له نائومی دی و تیکشکان و هه ست به که موکوری کردنی له لا دروست بیت.

به لکو پټویسته به و جوړه یاریانه قه ره بوو بکرېته وه که له گه لیدا ته گونجی، و بخرېته ناو ده ورو بهر و ژینگه یه که وه به گوړه ی توانا و نارووه کانی داهینانکاری تیا بکات.

حاله تی دووهم: نه و نه خوښیانه ی که تووشی ته بیت، وه ک هه لامه ت و پرووداوو کاره ساتی کتوپر و هاوشیوه ی نه وانه، جا له م کاته دا پټویسته له سهر په وروږده کاری سه رکه وتوو نه م هه نگاوانه ی لای خواره وه په پره و بکات:

هه نگاوی یه که م: پټویسته به له سه رخوی و مامناوه ندیوه وه هه لسوکه وت له گه ل نه و بارودوخه دا بکات، نه به وووشکی و که مته رخه میه وه، که مناله که هه ست به تیکشکان و لاوازی خوی بکات له لایه ن باوک و دایکیه وه، نه به ترسیکی له پراډه به ریشه وه، که ترس و بیمی تیا گه شه بکات و ووره ی پروخینی.

هه نگاوی دووهم: ده ستپیشخه ری بو چاره سه رکردن، که به راستی گوپینه دان و که مته رخه می ناکامیکی قوورس و خراپی لی نه که وپته وه، نای چه ندی سه ره نجامی نه و که مته رخه میه مان بیستووه و بینوه، یه کیک له هاوړپیکانم بو ی گپرامه وه که برایه کی تای لیدیت و پله ی گهرمی له شی بهرز نه بیته وه، که سوکاره که ی ده ستوبرد ناکه ن بو چاره سه رکردنی، بو یه تاکه ی بهرز نه بیته وه و کاریگری خراپی له سهر ده رته که وی، جا کاتی نه یبه ن بولای پزیشک پیمان نه لی: به راستی دواکه وتوون و درهنگ هاتن! چونکه به هو ی به رزی پله ی گهرمی له شیوه خانه کانی میشکی له ناوچوون! .

هه نگاوی سیهم: دوورکه وتنه وه له به کارهینانی درمان به گوړه ی توانا، و گوړینی به چاره سه ری به که لک و تاقیکراوه، به تاییه تی بو نه خوښیه سووک و ناسانه کان وه ک

چون منال کانت په روره نه کیت

مه لامت و سهرئيشه و سهره تاي هه وکردن (ئيلتيهاب کردن)، جا کاتي منال رابيت
له سهر به کارهيناني نه مجوره دهرمانانه نه و له گه ل تپه ربووني کاتدا به رگري له شي سست
و لاواز نه بي.

وه ناليره دا پيوسته ئاگاداري نه و بين که هه وکردنيکی کم و ئاسان پيوستي به
به کارهيناني دهرمان ني يه بو چاره سهرکردني، وه ک هه وکردني قورگ و گهرو، وه کوکه،
ر نازاري گوي، و به تايه تيش نه نفلونزا.

که نه مجوره هه وکردنانه نه توانري به خواردنه وهی شله مه ني چاره سهر بکريت به تايه تي
خواردنه وهی ئاوی شله تين، جا چوونيه که نه گه ر ئاوه که به ته نيا بخورپته وه يان له گه ل
ههنگوين و ئاوی ليمودا تیکه ل بکريت، ههروه ها خواردني باش و پوخت و ته ندروست،
و پشوداني ته و اویش چاره سهریکی باشن، ههروه ها پيوست ناکات په نا بريت بهر
به کارهيناني دهرمان بو چاره سهرکردني سکچوون، که په نگه به کارهيناني زيانه خش
يیت.

وه ژماره يه کی زور له پزیشکان و پسرپوراني بواری ته ندروستی باسيان کردوه که دهرمان
بو چاره سهرکردني هه وکردن به به کتريا به کارده هينريت، که له هه مان کاتدا کاریگه ر ني يه
بو چاره سهرکردني هه وکردنه فايروسيه کان، چونکه دهرماني تايه ت هه يه بو له ناوبردني
فايروسه کان، به لام نه وهی هه يه نابي به بي ئاگاداري پزیشک و په چه ته ی پزیشکی
به کارهينري، وه زوریک له نه خوشيه فايروسيه بلاوه کان له لای خه لکی تیکه لاو بووه و
ليان تیکه چووه که دين دهرماني بو وه رته گرن.

چون منالہ کانت پروردہ نہ کیت
له بهرئو وه نابی له کاتی تووشبوون به کوکه و هه لامهت یان تووشبوون به هه وکرده
قایرۆسیه کان دهرمان بخوریت، مه گهر له کاتی قورس بوون و ته شه نه کردنی نه خووشیه که دا
نه بیته.

وه بیگومان به کارهینانی دهرمان له کاتیکدا که پیویست نه بیته وه دووباره کردنه وهی
به کارهینانی بو ماوهیه کی دوورودریژ ئه بیته هوی دهرکه وتنی چه ندین نیشانه ی لاوه کی
نه خواستراو، که رهنگه مرؤف تووشی مه ترسی بکات.

وه به پراستی به کارهینانی خراب و ناشیانه ی دهرمان ئه بیته هوی له ناوبردنی ئه و به کتريا
سرووشتی و سوودبه خشانه ی که له له شی مرؤفدا ئه ژین، وه به کتريای به رگری له دره
چاره سهر شوینی ئه گریته وه، که ئه میش له لای خوویه وه به پیر وه رگرتنی ئه و جوړه
چاره سهرانه وه ناچیت و وه ریان ناگری، ئه مه سهره پرای دهرکه وتنی چه ندین نیشانه ی
نه خووشی لاوه کی تر، وه ک سکچوون، و ئازاری ریخو له و گه ده، و سهرگیژ بوون، و
تووش بوون به هه ستیاری (حه ساسیه ت)، وه تووش بوون به ته نگه نه فه سی له حاله تی
قورس وگراندا.

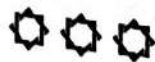
وه هه موو دهرمانیک نیشانه ی لاوه کی تایهت به خووی هه یه، وه ک تووشبوون
به هه ستیاریه کی له پراده به دهر، که هه ندی که س به هوی خواردنی ئه مجوره دهرمانانه وه
تووشی ئه مجوره هه ستیاریه ئه بن.

بویه به پراستی گرنگترین کاریک که پیویسته پیی هه لسین له م حاله ته دا بریتی یه
له خواردنه وه ی بریکی زور له شله مه نی، وه پیدانی چه رده یه کی ته واوی خواردن به منال

ئەوہی ھیزو توانا و چالاکی بۆ بگەریتەو، وە بۆ ئەوہی بتوانی بەرەنگاری ئەو
خۆشەبەختەوہ کہ تووشی بوو.

بەکەلکترین چارەسەر بۆ ھەوکردنی قورگ و ھەلامەت: بریتی یە لە غەرغەرەکردن بە
بۆیاو، جا پێویستە منال پوژی سیجار بەکاری بەینی، لەگەڵ خواردنەوہی ئاوێک کہ
ھنگوین و ئاوی لیمۆی تیکەڵ بکری، و ئەگەر تایی لەگەڵدا بوو ئەوا پێویستە شتیکی
بدری تاکە ی دابەزینی، وە ئەگەر پێویستی بەھەلم بوو ئەوا قەیناکا و خراب نی یە،
تایبەتی ئەگەر ھەستی بە تەنگەنەفەسی کرد، کہ گرتنەبەری ئەم پێگە یە بەتەواوەتی بی
بویست ئەکات لە بەکارھێنانی شروب و دەرمان، کہ تاقیکراوەتەو و لەلایەن زۆر
کەسەوہ پەیرەو ئەکری، وە من خۆم چەندین سالە ئەم پێگە یەم لەگەڵ منالەکانمدا
بەکارھێناو و سوپاس بۆخوا بینیوومە پێویست بە بەکارھێنانی دەرمان نابێ.

بە ئالیرەدا پۆلی باوک دیتە پیشەو، کہ بەراستی پروردەکردن تەنیا لەسەر شانی دایک
کرتی نەھیناوە، وە ھەر وەھا چارەسەرکردنیشیان بەھەمان شیوہ تەنیا لەسەر شانی ئەو
نی یە، بەلکو پێویستە لەسەر باوکیش ھاوشانی ئەو بەشداری بکات، و نابێ تەنیا پشت
بە دایک ببەستری لەمەدا.

بهر اوږدې له نيوان په وروږده يه كه مين په وروږده كار صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و په وروږده ي زوربه ي زوري باوكان و دايكاندا

له كو تايدا: بابين به اوږدې بكه مين له نيوان په وروږده يه كه مين په وروږده كار كه په يامبه ره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كه تواني به ژيري و دانايي، و په ووشته به رزي و جوان مامه له كردني منالان و لاوان و پياوانيك به چاكترين شيوه په وروږده بكات، و سه ركرده ي ته و توپان لي دروست بكات كه به هه لسو كه وتي جوانيان دلي به نده كاني خوا بولا ي ثاينه كه ي به كيش بكه ن، و به داد په وريان زوربه ي زوري ولاتان رزگار بكه ن، وه بين به اوږدې بكه مين به په وروږده ي زورينه ي باوكان و دايكان، جا ته و كاته ته زانين كه په وروږده كه يان چه ندې ناته واوه و له پيكان و راستيه وه دووره، و پيچه وانهي رپيازي راست و دروسته له په وروږده كردندا:

(۱) ته بينين يه كه مين په وروږده كار صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له گه ووره ترين و گرن گترين سه رقا لي تيدايه به لام بو منالان ته هات به شي خوياني له ياري و خوشي و گوي لي گرتني پي ته دان وه كه له فهرمووده دا هاتووه، كه ته فهرمووي: (بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى الْمِنْبَرِ يَخْطُبُ، إِذْ أَقْبَلَ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ يَمْشِيَانِ وَ يَتَعَثْرَانِ عَلَيْهِمَا قَمِيصَانِ أَحْمَرَانِ، فَنَزَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَحَمَلَهُمَا، ثُمَّ قَالَ: (إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ) [التغابن: ۱۵] ، رَأَيْتُ هَذَيْنِ الْغُلَامَيْنِ يَمْشِيَانِ وَ يَتَعَثْرَانِ فَلَمْ أَصْبِرْ حَتَّى نَزَلْتُ وَ حَمَلْتُهُمَا(۱).

(۱) رواه أبو داود (۳۶۰۰)، وصححه الألباني في صحيح و ضعيف أبي داود.

واتہ: له کاتیکدا پیغہ مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له سهر دوانگه وتاری ئەدا، له پر چه سهن و حوسهین رَضِيَ اللهُ عَنْهَا هاتن، ئەپرۆیشتن و ئەکهوتن، یه کی کراسیکی سووریان له بهردا بوو، پیغہ مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له دوانگه دابهزی و هه لی گرتن، پاشان فهرمووی: (به راستی خوای گه وره راستی فهرمووه: ﴿أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ﴾ الأنفال: ۲۸، ئەم دوو منالەم بینی که ئەپرۆیشتن و هه لئه نوتان، خووم پی نه گیرا هه تا هاتمه خواره وه و هه لمگرتن).

وه جارێکیان هات بو مزگهوت ئومامه ی کچهزای هه لگرتبوو وه ک له م فهرمووده یه دا هاتوو: (أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُصَلِّي وَهُوَ حَامِلٌ أُمَامَةَ بِنْتَ زَيْنَبَ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وَلِأَبِي الْعَاصِ بْنِ رَبِيعَةَ بْنِ عَبْدِ شَمْسٍ فَإِذَا سَجَدَ وَضَعَهَا، وَإِذَا قَامَ حَمَلَهَا) (۱).

واته: " پیغہ مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نوێژی ئەکرد ئومامه ی کچی زهینه بی کچهزای هه لگرتبوو، که کچی ئەبی عاصی کوری عه بدولشه مس بوو، کاتی سوژده ی ئەبرد دایه نا، وه کاتی هه لئه سایه وه له گه ل خویدا هه لئه گرته وه "

جا به راستی هیچ ئیشیک نی یه له مه مه زنتر بی (واته نوێژکردن)، به لام سه ره پرای ئەوهش ئەمه سه رقالی نه کرد له پینه خشینى ئەوه ی که منالان پتووستیانه له یاری و جه فه نگ و که یف و خووشی.

چون مناله کانت په روره نه کیت
 به لکو په ننگه کاتیکی زوری خوی بردبیته سهر له پیناو تیرکردنی حهز و تاره زووه کانیاندا -
 له گه ل ته وهی سهرقال و خه ریکبوو به تیکووشان و بانگه واز و فیرکردن و پراگه یانندی ثاینی
 خوا به خه لکی -، خاتو عایشه ی دایکمان خوا لپی پازی بی بومان ته گپریته وه که: (
 رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْتُرْنِي بِرِدَائِهِ، وَأَنَا أَنْظُرُ إِلَى الْحَبَشَةِ يَلْعَبُونَ فِي الْمَسْجِدِ، حَتَّى
 أَكُونَ أَنَا الَّتِي أَسَأَمُ،، قالت: فَأَقْدَرُوا قَدْرَ الْجَارِيَةِ الْحَدِيثَةَ السَّنِّ، الْحَرِيصَةَ عَلَى اللَّهِو
 (۱) .

واته: " پوژیکیان په یامبه ری خوام صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بینی به کراسه که ی به ری دایده پووشیم، و
 منیش ته ماشای حه به شیه کانم ته کرد که له مزگه و تدا یاریان ته کرد، هه تا ته وکاته ی من
 بیزار ته بووم"، عایشه ته ی ووت: پریزی کچوله بگرن وههستی پراگرن، که سووره له سهر
 گمه و یاری کردن (له زه وقی مه دهن تا تاسه ی ته شکمی و ته واو ته بی) .

به لام هه لویستی راسته قینه ی زوربه ی زوری باوکان و دایکان به رامبه ر به مناله کانیان ته وهیه
 که سهرقالن به چیشت لینان و په یوهندی ته له فونی و قسه و باسی لاوه کیه وه و نایان
 په رژیته سهریان، ته مه و سهرپای که می و بیبایه خی ته وهش که چی له میانه ی ته و
 کارانه شدا پیشوازی له هیچ شتیکیان ناکهن و به شداریان ناکهن وه ک یاری و زهرده خه نه
 بوکردن و جگه له وانه ش .

(۲) په روره کاری یه که م صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه ههات سزای منالان بدات و سهرزه نشتیان
 بکات له سهر که مترخه می نواندنیان، به لکو ته نانهت له سهر پیچی کردنی فرمانه کانشیدا

(۱) البخاري (۵۲۳۶) .

ټه وه لویسته ی نه نه نواند، نه نه س خوا لوی پازی بی ټه لیت: (كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ أَحْسَنِ النَّاسِ خُلُقًا)، فَأَرْسَلَنِي يَوْمًا لِحَاجَةٍ، فَقُلْتُ: وَاللَّهِ لَا أَذْهَبُ، وَفِي نَفْسِي أَنْ أَذْهَبَ لِمَا أَمَرَنِي بِهِ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَخَرَجْتُ حَتَّى أَمَرَ عَلَى صَبِيَّانٍ وَهُمْ يَلْعَبُونَ فِي السُّوقِ، فَإِذَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ قَبِضَ بِقَفَايَ مِنْ وَرَائِي، قَالَ: فَظَرْتُ إِلَيْهِ وَهُوَ يَضْحَكُ، فَقَالَ: «يَا أُنَيْسُ أَذْهَبْتَ حَيْثُ أَمَرْتُكَ؟» قَالَ قُلْتُ: نَعَمْ، أَنَا أَذْهَبُ، يَا رَسُولَ اللَّهِ»^(۱).

واته: " په یامبهری خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خوو په ووشتی له هه موو که سی جوانتر بوو، روژنکیان ناردمی بو پویسته ک، ووتم: به خوا ناچم، به لام له دلما بوو که بچم به پیر ټه و فرمانه ی که پیغه مبهر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پیدابووم، رویشتم هه تا تیپه ریم به لای کومه لیک منالدا که له بازاردا یاریان ټه کرد، کاتیکم زانی په یامبهر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له دوامه وه پشته ملی گرتم، ووتی: ته ماشام کرد پیته که نی، فهرمووی: " ټه ی ټونه یس (بچوککراوه ی ناوی نه نه سه بو خوشی و نازپیدان له گه ل منالدا به کاردی) چوویت بو ټه و شوینه ی که فرمانم پیکردیت؟ " ووتی: ووتم: به لی، وا ټه پووم ټه ی پیغه مبهری خوا.

ټای پاک و بیگه ردی بو خوا! ټه مه چ په ووشتیک بوو که پیغه مبهری خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مامه له ی پی ټه کرد؟

پیشه و قورتوبی به په حمه ت بی ټه لی: (قسه که ی نه نه س که ووتی: " به خوا ناچم! به لام له دلما بوو که بچم "، ټه م قسه یه ی نه نه س له کاتی منالی و پیش بالغ بووندا بوو کردی،

(۱) رواه مسلم (۶۰۱۵).

کہ شتی وا لہ کہ سیکی بالغ و کامل ناوہ شیتہ وہ، چونکہ بہ سہرزارہ کی سویندی خوارد بہ خوا کہ تہو کارہ نہ کات کہ پھامبہری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فہرمانی پندابوو، وہ تہو سووربوو لہ سہر تہوہی کہ تہنجامی بدات، جا تہنہس ہات سہرپیچی فہرمانی پیغہمبہری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و ہہوالپیدان بہ نہ کردنی کارہ کہ، وہ سویند خواردن بہ خوا لہ سہر نہ کردنی لہ گہل سووربوونی لہ سہر کردنی کو کردہ وہ، وہ تہوہی کہ تیایہ تی، بہ لام سہرہرای تہوہش پیغہمبہری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئاوری بہ لای ہیچکام لہ وانہ دا نہ دایہ وہ، و نہ پیادا ہہ لشاخا و نہ تہ میشی کرد، بہ لکو یاری لہ گہلدا کرد، و ہات لہ دواوہ پشتہ ملی گرت، و بہ دہمیہ وہ پیکہ نی و نہرمونیانی بو نواند، و میہرہ بان بوو لہ گہلیدا، پاشان پنی فہرموو: " تہی ٹونہیس! بچو بو تہو کارہی فہرمانم پیکردی"، تہویش پنی فہرموو: وا تہچم. کہ ہہموو تہمانہ لہ دہرہنجامی خوو پھووشت و ئاکاری بہرز، و نہرمونیانیہ مہزنہ کہ یہ وہ بوو وہ لہ وئوہ سہرچاوی گرتبوو) (۱).

بہ لام سہبارت بہ ہہ لسوکہ وتی زوربہی زوری باوکان و دایکان کاتیک منالہ کانیاں پھتاریکی وہک تہوہی تہنہس تہنوینن و سہرپیچی فہرمانیاں تہکەن و وہک پیویست بہ دہمیانہ وہ ناچن و بہ کارہ کہ یان ہہ لئاسن تہوا ہہرمہ پرسہ کہ چی تہکەن و ہہ لوئیستیان چون تہبی بہرامبہریان، جا ہہندیکیان بہ لیدان دہستپیشخہری تہکات، و ہہندیکی تریان بہ جوینپیدان و ہہرہ شہ کردن ہیرش تہکاتہ سہری، وہ شیوازی تریش بیجگہ لہم شیوازہ ووشک و ناشرینانہ، وہ نہ لیوووردن و چاوپوشی کردن لہ فہرہہنگی تہمجورہ

کسانہدا جیئی تہ بیتہوہ، وہ نہ گفتوگو کردنیش له هۆکاری سه ریچی کردن و لاساریه که یان.

تالیرهدا پرسیاریک خوی قووت تہ کاتہوہ که تہوہ تہ هینیی هه لوہسته یه کی له سهر بکهین و بی رامینین تہویش بریتی یه له وهی: که چون تهنهس خوالیی رازی بی پرکیشی کرد و ویرای یاخی بوون و سه ریچی خوی رابگه یه نی، سه ره پای تہو هه موو ریز و پیشوازی کردنه گهرمه ی که له پیغه مبهری خوی صلی الله علیه وسلم تہ بینی به رامبهری؟.

وه لآمی تهمه زور پرونه: چونکه تهم به هوی زور تیکه لی و هه لسوکه وت کردنی له گه ل پیغه مبهردا صلی الله علیه وسلم نه رمونیانی و چاوپوشی کردن و سوز و به زهی یه کی تہوتوی لی بینی بوو، که وای لیکرد بوویری تہو ره فتاره بنویئی.

وه ههروهها جوان رامینن له وهی که چون په یامبهری خوا صلی الله علیه وسلم نه هات تہو کرداری که تهنهس به رامبهری کردی به بی ریزی نواندن، و به کهم ته ماشا کردن، و هیتانه خواره وهی شان و شهوکه تی دابنی - وهک چون زوربه ی باوکان و دایکان وای لیکته دهنه وه - ، به لکو تہو کاره ی وادانا که له ره ووشت و سرووشتی زگماکی منالانه، به لکو ته نانهت به هه لیکه باشی زانی تا یاری له گه لدا بکات و به دهمیه وه پیکه نی، ئایا ئیوه لهو باوه رهدان - تہی کومه لی باوکان و دایکان - که هه لویستیکی له وجوره هه روا به سانایی به سهر تهنه سدا خوالیی رازی بی تیپه ری بی تہو هی هیچ کاریگه ریه کی له سهر جیهیلی؟ نا سویند به خوا، به راستی تهم هه لویسته چاک کاری تیکرد و کاریگه ریه کی به هیزی له سهر جیهیشت.

(۳) پھروورده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گلهیی و گازندهی له منالان نهئه کرد، و زور لومه و سه رزنه نشتی نهئه کردن، ئا ئه وه نهئه سه خوا لئی رازی بی خزمه تکاره پچکوله که ی نه گپرتته وه و نه لئ: (خَدَمْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، عَشْرَ سِنِينَ ، لَا وَاللَّهِ مَا سَبَّنِي سَبَّهُ قَطُّ ، وَلَا قَالَ لِي : أَفَّ قَطُّ ، وَلَا قَالَ لِشَيْءٍ فَعَلْتُهُ : لِمَ فَعَلْتُهُ ، وَلَا لِشَيْءٍ لَمْ أَفْعَلْهُ : أَلَا فَعَلْتُهُ) (۱)

واته: " خزمه تی په یامبه ری خوام صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کرد ده سالی ره به ق، سویند به خوا هه رگیز جوینتیکی پی نه دام، وه هه رگیز پی نه ووتم: ئوف له ده ست، وه بو شتی کرد بیتم: پی نه فهرمووم ئه وه بوچی ئه وه ت کرد، وه بو شتیکیش که نه مکرد بی: پی نه فهرمووم ئه وه بوچی وات نه کرد "

الله اکبر! ده دانه سالی ره به ق له خزمه تیدا بووه هه رگیز جوینتیکی پی نه داوه، به لکو ته نانه ت تاکه یه کجاریش پی نه و تووه: ئوف، و هه ر کاریکی کرد بی سه رکونه ی نه کرد و وه له سه ری.

به لام زوریک له باوکان و دایکان دین له پرورژیکدا زیاتر له ده جار سه رزنه نشتی منالہ کانیاں نه کهن، به لکو جوینیشیاں پی نه ده ن و گلهیی و گازنده یان له ده ست نه کهن، بو یه منال گیل و که وده ن ده رته چی، و رقیان له باوک و دایکیانه و لیان رانه کهن، و فه رمان و رینگریکردن و رینماییه کانیاں هیچ سه ره نجام و کاریگه ریه کی گه وره یان له سه ریاں نابی،

ټه ویش له بهر زوری ته و په خنه و گله یی و گازنده و سه رزه نشترکردنانه ی که لیان ته بینې
 و ههستی پیته کات.

٤) په روره ده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به جوانترین ناوو شیرینترین دهسته واژه بانگی
 منالانی ته کرد، و به جوانترین نازناو ناوی ته هینان، بانگی ئینوعه باسی خوالیی رازی بی
 ته کرد به: (یا غلام)، ته ی لاو، وه بانگی کچوله یه کی ته کرد و پیی ته فهرموو: (یا اُمَّ خَالِدِ
)، ته ی دایکی خالید، وه بانگی له منالیکی پچوکی تر ته کرد و ته ی فهرموو: (یا اَبَا عُمَيْرِ
)، ته ی باوکی عومه یر، ئیتر ته هات ئا به وجوره ناوو نازناوانه ته و منالانه ی بانگ ته کرد
 وه ک دهر برینتیکی ههست و سۆز و خو شه ویستی و میهره بانی بۆیان، و ته وانیش
 له میانه ی ته وه دا ههستیان به پله و پایه و گرنگیتی خۆیان ته کرد.

به لام به راستی زوریک له باوکان و دایکان بانگ کردنه کانیان به شیوازیکی تیکشکانانه یه
 و ههست به که می کردنی لی ته خو ینریتته وه، هه ندیکیان دین بانگی مناله کانیان ته که ن به:
 ته ی گیل، یه کیکی تر به: ته ی شیت و وویت، و یه کیکی تر به: هه تیو مناله که ی بانگ
 نه کات، وای لیها تو وه چاکه که یان ته وه یانه که هه می شه مناله کانی به ناوی خۆیانه وه بانگ
 نه کات به بی هیچ نازناویکی جوان، یان نازناویک که مناله که ی پیی خوشبیت.

٥) په روره ده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ماف و پله و پایه ی منالی به ته واو ته ی ته دا، و پراوژی
 بی ته کردن و پراکه ی وه رته گرتن، به لکو ته نانه ت داوای رپیدانیشی لیته کردن! وه ک له م
 فهرمووده یه دا هاتو وه: (أَتَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَدْحٍ، فَشَرِبَ، وَعَنْ يَمِينِهِ غُلامٌ هُوَ

أَحَدْتُ الْقَوْمَ وَالْأَشْيَاخُ عَنْ يَسَارِهِ، قَالَ: «يَا غُلَامُ أَتَأْذَنُ لِي أَنْ أُعْطِيَ الْأَشْيَاخَ؟»، فَقَالَ: مَا كُنْتُ لِأُوْثِرَ بِنَصِيبِي مِنْكَ أَحَدًا يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَأَعْطَاهُ إِيَّاهُ»^(۱).

واته: كاسه يه ك ئاويان بؤ پيغه مبهري خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هينا، لي خوارده وه، له لاي راستيه وه ميړد مناليك هه بوو له ته مه ندا له هه موو دانيشتوانه كه پچوكتربوو وه به سا لاچوو ه كانش له لاي چه پيه وه بوون، فه رمووي: "ته ي منال مؤله تم ته ده يت ئاوه كه بدم به م پياوانه"، مناله كه ووتى: ته ي پيغه مبهري خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ من باوى هيچ كه سيك نادم به سه رخومدا ده رباره ي پاشماوه ي ته و ئاوه ي له توه بوم ما بيته وه، ئيتر پيغه مبهريش صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئاوه كه ي پيدا.

ئا به وجوره په يامبه ر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نرخ و به هاي بؤ منال دانه نا، تا ته و هه سته يان له لا دروست بكات كه گرنك و به ريزن، كه هات به وپه رى ته دهب ونه رمونيانيه وه مؤله تي لي خواست و فه رمووي: "مؤله تم ته ده يت ئاوه كه بدم به م پياوانه".

به لام زوربه ي باوكان و دا يكان په نكه هه رگيز ووشه ي له و جوړه يان گو نه كر د بي ، و شتي وايان به دهم و زماندا نه هاتبي مه گه ر كاتي له گه ل كه سايه تيه گه وره و به ناوبانگه كاندا دواي تن!، به لام به رامبه ر منال و خو شه ويستاني ته وا هه ر بيريشيان لي نه كر دوته وه كه شتي وا بلين، و پيشيان خو ش ني يه شتي وا گو بكه ن.

سه باره ت به راويز كړدنيش ته وا كو تا كه س مناله كه يه تي كه راويزي پي بكات، نايه ت راويزي پي بكات له هه لېژار دني پو شاك، و ته وسه يرانگايه ي به نياز ن بوي بچن، وه هه ر

(۱) البخاري (۲۳۶۶)، و مسلم (۵۴۱۲).

شتیکی تریش کہ په یوهندی به ناومال و خیزانه وه هه بیت، ته ویش به بیانوی ته وهی که هیشتا مناله و را و بوچوونی وه رناگیری!

(۶) پروردہ کاری په که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به پلهی په که م گوئی له منال و که م ته مه نه کان نه گرت، نه گهرچی قسه کانیشیان سه بارهت به و هیچ شتیکی نه گه یاندايه، تا ته وه تا عایشه ی دایکمان خوا لئی رازی بی له کاتیکدا که منال بوو - هات به سهرهاتی (باوکی زهرعی له گهل دایکی زهرعی) بو پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته گیرایه وه، که به سهرهاتیکی دوورو درپژه، که چی سهره رای ته وهش دانیشته و گوئی لیگرت، به لکوته نانهت هات له گهلیدا ئاویتته بوو به و دهسته واژه یه ی که فهرمووی: (كُنْتُ لَكَ كَابِي زَرَعٍ لِأُمِّ زَرَعٍ) ^(۱)، واته: "من بوتو وه ک باوکی زهرع وام بو دایکی زهرع".

(۱) متفق علیه، البخاري (۵۱۸۹)، و مسلم (۶۴۵۸)، جا هه رچه نده نوسر هه موو فهرمووده که ی نه هیتانه وه ته وا بو زیاتر زانیاری خو بنه ران فهرمووده که به درپژی ته هینم هه رگنیر :- (جَلَسَ إِحْدَى عَشْرَةَ امْرَأَةً، فَتَعَاهَدَنَ وَتَعَاوَدَنَ أَنْ لَا يَكْتُمَنَّ مِنْ أَنْبَارِ أَزْوَاجِهِنَّ شَيْئًا، قَالَتِ الْأُولَى: زَوْجِي لَحْمٌ جَمَلٌ غَثٌ، عَلَى رَأْسِ جَبَلٍ: لَا سَهْلَ فَيْرْتَقَى وَلَا سَمِينٌ فَيَنْتَقِلُ، قَالَتِ الثَّانِيَةُ: زَوْجِي لَا أَبْتُ خَبْرَهُ، إِنِّي أَخَافُ أَنْ لَا أَدْرَهُ، إِنْ أَذْكَرُهُ أَذْكَرُ عَجْرَهُ وَيُجْرَهُ، قَالَتِ الثَّلَاثَةُ: زَوْجِي الْعَشَقُّ، إِنْ أَنْطَقَ أَطْلُقُ وَإِنْ أَسْكُتَ أَعْلَقُ، قَالَتِ الرَّابِعَةُ: زَوْجِي كَلِيلٌ تَهَامَةٌ، لَا حَرَّ وَلَا قُرٌّ، وَلَا مَخَافَةَ وَلَا سَامَةَ، قَالَتِ الْخَامِسَةُ: زَوْجِي إِنْ دَخَلَ فَهَدَى، وَإِنْ خَرَجَ أَسَدٌ، وَلَا يَسْأَلُ عَمَّا عَهَدَ، قَالَتِ السَّادِسَةُ: زَوْجِي إِنْ أَكَلَ لَفَّ، وَإِنْ شَرِبَ اشْتَفَّ، وَإِنْ اضْطَجَعَ التَّفَّ، وَلَا يُوَلِّجُ الْكَفَّ لِيَعْلَمَ الْبَثَّ. قَالَتِ السَّابِعَةُ: زَوْجِي غَيَابَاءُ - أَوْ عَيَابَاءُ - طَبَاقَاءُ، كُلُّ دَاءٍ لَهُ دَاءٌ، شَجَكَ أَوْ فَلَكَ أَوْ جَمَعَ كُلًّا لَكَ، قَالَتِ الثَّمَانِيَةُ: زَوْجِي الْمَسُّ مَسُّ أَرْتَبٍ، وَالرَّيْحُ رِيحُ زَرْتَبٍ، قَالَتِ التَّاسِعَةُ: زَوْجِي رَفِيعُ الْعِمَادِ، طَوِيلُ النَّجَادِ، عَظِيمُ الرَّمَادِ، قَرِيبُ الْبَيْتِ مِنَ النَّادِ، قَالَتِ الْعَاشِرَةُ: زَوْجِي مَالِكٌ وَمَا مَالِكٌ، مَالِكٌ خَيْرٌ مِنْ ذَلِكَ، لَهُ إِبِلٌ كَثِيرَاتُ الْمَبَارِكِ، قَلِيلَاتُ الْمَسَارِحِ، وَإِذَا سَمِعْنَ صَوْتَ الْمِزْهَرِ، أَيْقَنَنَّ أَنَّهُنَّ هُوَ الْكَلْبُ، قَالَتِ الْحَادِيَةَ عَشْرَةَ: زَوْجِي أَبُو زَرَعٍ، وَمَا أَبُو زَرَعٍ، أَنَسٌ مِنْ حُلِيِّ أَدْنِي، وَمَلَأَ مِنْ شَخْمِ عَضْدِي، وَبَجَحْتِي فَبَجَحْتَ إِلَيَّ نَفْسِي، وَجَدْنِي فِي أَهْلِ غَنِيمَةَ بَشِقُ، فَجَعَلْتَنِي فِي أَهْلِ صَهْبِيلٍ وَأَطِيبِ، وَدَانِسٍ وَمُنْقُ، فَعِنْدَهُ أَقُولُ فَلَا أَقْبِحُ، وَأَرْقُدُ فَأَنْصَبُ، وَأَشْرَبُ فَأَنْقُحُ، أُمُّ أَبِي زَرَعٍ، فَمَا أُمُّ أَبِي زَرَعٍ، عَكُومُهَا رَدَاحٌ، وَبَيْتُهَا فَسَاحٌ، ابْنُ أَبِي زَرَعٍ، فَمَا ابْنُ أَبِي زَرَعٍ، مَضْجَعُهُ كَمَسَلِ شَطْبَةِ، وَيُسْبِعُهُ ذِرَاعُ الْجُفْرَةِ، بِنْتُ أَبِي زَرَعٍ، فَمَا بِنْتُ أَبِي زَرَعٍ، طَرُوعُ أَبِيهَا، وَطَرُوعُ أُمِّهَا، وَمِلُّهُ كِسَابِيهَا، وَغَيْظُ جَارِيَتِهَا، جَارِيَةُ أَبِي زَرَعٍ، فَمَا جَارِيَةُ أَبِي زَرَعٍ، لَا بَيْتٌ حَدِيثًا تَبِينًا، وَلَا تُنْقُتُ مِيرَتَنَا تَنْقِينًا، وَلَا تَمَلَأُ بَيْتَنَا تَغْشِيئًا، قَالَتْ: خَرَجَ أَبُو زَرَعٍ وَالْأَوْطَابُ تَمْخَضُ، فَلَقِيَ امْرَأَةً مَعَهَا وَلَدَانِ لَهَا كَالْفَهْدَيْنِ، يَلْعَبَانِ مِنْ تَحْتِ خَضْرَاهَا بِرُمَّتَيْنِ، فَطَلَّقْنِي وَتَكَحَّحَا، فَتَكَحَّحْتُ بَعْدَهُ رَجُلًا سَرِيًّا، رَكِبَ شَرِيًّا، وَأَخَذَ خَطِيئًا، وَأَرَاخَ عَلَيَّ نَعْمًا ثَرِيًّا، وَأَعْطَانِي مِنْ كُلِّ رَابِحَةٍ زَوْجًا، وَقَالَ: كُلِّي أُمُّ زَرَعٍ وَمِيرِي أَهْلِكَ، قَالَتْ: فَلَوْ جَمَعْتُ كُلَّ شَيْءٍ أَغْطَانِيهِ، مَا بَلَغَ أَصْغَرَ آتِيَةِ أَبِي زَرَعٍ، قَالَتْ خَالِئَةُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كُنْتُ لَكَ كَابِي زَرَعٍ لِأُمِّ زَرَعٍ».

واته: "یانزه ژن دانیستن به لاین و په ایمانیاں له گه ل په کتر گریدا که هه رکه سهو باسی میږده که ی خوی به پراستی بکات و هیچی لئ نه شارننه وه، په که میان ووتی: میږده که م گوشتی هوشرنکی له وړلاوازه، به سهر شاخینکی سهخته وه: نه پښگاکی هیند ناسانه که بوی سهرکه وی نه ته وندش قه لوه که بهز و چهوری لئ بگیریټ (واته زور چرووک و بیکه لک و توورپه)، دوو میان ووتی: من هوالی میږده که م بلاوناکه مه وه، من نه ترسم له وهی باسی هه موو شتیکی بکه م، چونکه گهر باسی بکه م نه واته بهن باسی هه موو ده ماره په ق و وو شکه کانی لاشه و ناوسکی بکه م (واته گهر بیتو باسی بکه م بهن باسی هه موو خراپه کانی بکه م که ته وهش ناکرنت، چونکه نه بیستیته وه و ته لاقم نه دات)، سییه میان ووتی: میږده که م درنژنکی به دخووه، نه گهر قسه بکه م ته لاق نه درنم، نه گهر بی ده نگیس بم به هه لو اسراوی نه مینمه وه (واته نه بیتو ژنم که بتوانم شوو بکه م و نه مافی ژن و میږدایه تیشم له لای نه بن)، چواره میان ووتی: میږده که م وه ک شوی ولاتی حیجازه، نه گهر مه و نه سارده، نه خراپه ی هه یه تالینی بترسم و نه لیم و پرس و بیزاره (واته له یه کتر پازین)، پینجه میان ووتی: میږده که م که هاته وه نه لینی پلنگه، که له مالیش چوو ده روه نه لینی شیره، پرسیار له و مال و شتومه که ناکات که پیشتر هیناویه تیه وه (که نه لئ وه ک پلنگ وایه مه بهستی ته وه یه زور له گه ل خیزانه کهیدا نه خه وئ، وه له ده روه وه ک شیر وایه له په لاماردا ندا، وه سهخی و به خشنده یه و ناوړ له و مال و سامانه ناداته وه که نه هیئته وه بؤ ماله وه)، شه شه میان ووتی: میږده که م که خواردنی خوارد هه رچی خواردن هه یه تیکه لئ نه کات و لوولی نه دات و هیچ ناهیلته وه، گهر خواردیشیه وه چهوری لئ نه برئ، که پالیش کهوت خوی له پو شاکه که یه وه نه نالینئ، ده ستم بؤ درنژ ناکات تا هه ست به خه م و تازار و تاره زوووه کانت بکات (واته زور خوره و چروکه و یاری له گه ل خیزانه کهیدا ناکات)، حه و ته میان ووتی: میږده که م گیل و نه فامه، هیچی تیابه سهر نیه، هه رچی ده ردی له خه لکدا هه یه له ودا کؤ بو ته وه، یان سهرت نه شکینئ، یان دیت نه ندامیکت نه شکینئ، یان هه ردوکیان به یه که وه جیبه چی نه کات، هه شته میان ووتی: میږده که م ده ست لیدانی وه ک که رویشک نهرم وشله، بونیشی خو شه وه ک پوه کی زهرنوب (که گیایه کی بونخو شه)، واته میږده که ی په ووشت بهرز و ناکار شیرینه، تویه میان ووتی: میږده که م ماله که ی گه وره یه وله سهر بهر زایه و کؤ له که ی ماله که ی بهرزه، قایشی شمشیره که ی درنزه (واته بالابه رزه)، خو له مینشی کوانوه که ی مه زن و زوره (واته له بهر میوانداری ناگری کوانووه که ی هه رگیز ناکوژته وه)، ماله که ی له کؤر و یانه ی هؤزه که یه وه نریکه (واته ده رگای ماله که ی له سهریشته ونریکه له خه لکه وه بؤ هه ر پینداویستی و پاونژنک)، ده به میان ووتی: میږده که م سامانداره به لام چ سامانداریک، له هه موو سامانداریک چاکتره که تو به خه یالنا بیت، هوشره کانی مؤلگی شه ویان زوره له وه پښگانیاں که مه (واته له شوینی مؤلدانیاندا ژماره یان زوره به لام نه وندنه یان لئ سهرته برن بؤ له وه پښگا که م نه بنه وه)، هه رکتانئ ده نگی گورانیان بیست دلنیا نه بن له وه ی که تیانه چن (واته کاتی میوانی دیت له خو شیاندا گورانی نه لئ به وهش هوشره کانی تیته گن که سهرته برین)، یانزه یه م ووتی: میږده که ی من نه بوزه رعه به لام کام نه بوزه رع؟ گوئیچکه می خستبووه له رزه به گواره و خشل و زیر، قؤل و بازو له ی پرکردبووم له بهز و چهوری (واته به باشی خزمه تی نه کردم و قه لوه ی کردبووم)، کامه ران و دلخو شی کردبووم و زور به خؤم دلخو ش بووم، ده ره پینام له شوینیکی تازه لنداری سهخت و ناربه حه تدا، خستمیه ناو مالئیکي ده وله مه ند و پر له حیله ی نه سپ و هوشری به بار که له بهر قورسی باره کانیان جیره ی کؤپانه کانیان نه هات (واته مالئیکي ده وله مه ند و خو شگوزهران بوون)، مالئیکي کشتوکال و خهرمانی چاک و پر له پزق و پوزی، نه لیم له لای میږده که م قسم نه کردم و په ت نه کرایه وه و به یانی خه وم نه کردم و کهس هه لئ نه نه سانم (چونکه که سی تر هه بوو نیشی ناومالی بؤ نه کرد)، وه نه مخوارده وه تا تیرناو نه بووم، دایکی نه بوزه رع کام دایکی نه بوزه رع؟، بوخچه و جه و اله کانی قورس و پرن، و ماله که ی بهرپان و فراوان بوو (واته له هه موو که لوپه ل و پیوستیه کی مال زوری هه بوو وه میوان په روه ر بوو ده رگای ماله که ی له سهرپشت بوو)، کوره که ی نه بوزه رع به لام کام کوره که ی نه بوزه رع جیگا خه وه که ی وه ک شمشیری له کیلان ده ره اتوو و ابوو (واته به ژنوبالای جوان و پښکوپنک بوو نه ک قه لوه) ده ستی کاروژله یه ک تیری نه کرد (واته که مخور بوو)، که چه که ی نه بوزه رع به لام کام کچی نه بوزه رع؟ گوئیپه ل و چاکه کار بوو له گه ل باوک و دایکیدا، لاشه پر و گؤشتن، رقی هه ویکه ی هه لنه سان (له بهر جوانی و په ووشت به رزی)، که نیزه که ی نه بوزه رع دزی لئ نه نه کرد، و گرنگی به پاکو خاوتنی ماله که نه دا و پیسه که ی له قورنیکي ماله کهیدا کؤ نه نه کرده وه به لکو فری نه دایه ده روه (یان ماله که ی نه نه کرد به هیلانئ خراپه کاری و پری نه نه کرد له منالی زینا)، پوزنکیان نه بوزه رع له مال چوو ده روه نه وندنه زو بوو تازه مه شکه

بہ لام زورنیک له باوکان و دایکان نایه ن گوی له بیربوچوون و چیروکی منالہ کانیاں بگرن،
وه دین به ده مدریژ و زوربلی و ه سفیان نه کن!

(۷) پروردہ کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه هات خه لاتی نه و که سانہی نه کرد که شایسته ی
به خشش بوون، وه جووری نه و خه لاتہی بو نه خسته پروو که خو ی حہزی لیہ تی، و
راویژی پیته کرد له هه لبراردنیدا، وه ک له م فہرموودہ یه دا هاتووه: (يَقُولُ رَبِّعَهُ بَنُ كَعْبِ
الْأَسْلَمِيِّ: كُنْتُ أَبِيتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَتَيْتُهُ بِوَضُوئِهِ وَحَاجَّتِهِ ، فَقَالَ لِي:
سَلْ. فَقُلْتُ أَسْأَلُكَ مُرَافَقَتَكَ فِي الْجَنَّةِ. قَالَ: «أَوْ غَيْرَ ذَلِكَ؟». قُلْتُ: هُوَ ذَاكَ. قَالَ:
فَاعْنِي عَلَى نَفْسِكَ بِكَثْرَةِ السُّجُودِ»^(۱).

واته: ره بیعه ی کوپی که عبی نه سلہ می خوا لی پی رازی بی نه لی: شه ویکیان له لای
په یامبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مامه وه ئاوی ده ستنوژ و پیداویسته کانیم بو ئاماده نه کرد،
پی ووتم: "داوا بکه". ووتم: داوا ی هاوه لیتیت و نزیکیت نه که م له به هه شتدا. فہرمووی:
نه ی نابی جگه له وه داوا بکه ی؟". ووتم: هه ر نه وه م نه ویت و هیچیتر نا. فہرمووی: "ده
توش یارمه تیم بده به زور سوژده بردن (واته نوژکردنی زور)".

نه زه نرا (واته ماستیان نه ونده زور بووه له مه شکه دا ژنیویانه له بهر که ره که ی)، گه یشت به نافرہ تیک دوو منالی پیبوو وه ک پلنگ و ابوون له ژیر
که له که به وه به دوو هه نار یاریان نه کرد (مه به ست سنگی یه تی)، ده سته برداری من بوو هات نه وی ماره کرد، منیش دوا ی نه و شووم کرد
به یارنکی به پریژ و بهرچاوتیر و نان بده، سواری نه سپی هه لبرارده و بهرپه ونه ق نه بوو، رمی (خطی) ی به ده سته وه نه گرت (که رمیکی به ناوبانگه
له دهر به ری شاری خطای به حره یه وه نه یانہینا)، هوو شتر و مالآتیک ی زوری دامی، له هه موو جزره نازہ لیک که سه ربیری جووتیکی دامی،
نیش ووتم: بنخو له ی نوم زهرع، به شی که سوکاره که شت بنیره، نه گه ر هه موو نه و شتانه ی که نه و پیندام کو ی بکه مه وه و بیخه مه ناو پچو کترین
قانی له بوزهرعه وه هیشتا پری ناکات، عایشه خوا لئی رازی بی ووتی: پیغه مبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پی فہرمووم: "من بو تو وه ک نه بوزهرع
وام بو نوم زهرع".
(۱) رواه مسلم (۱۰۹۴).

به لام زورېك له باوكان ودايكان زور سزای مناله كانيان ته دهن و پاداشت و خه لاتيان
 فراموش كړدووه، وه ته گهر هاتو خه لاتيشيان بكنه ته وا به بې ته وهی هېچ پراوړيكيان
 پي بكنه له هه لېژارډني ته وهی بويان ته شيت و خويان حهزيان ليه تي.

۸) په روه رده كاری يه كه م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته هات دهستی به سه ری منالاندا ته هينا، ههستی
 خوشه ويستی خوی به رامبهريان دهرته بري و پي ته گه يانډن، له ته نه سی كوری مالكه وه
 رَحْمَةُ اللهِ كِیْ رَاوِه تَه وَه كِه وَو تَوِيه تِي: (اَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَزُورُ الْأَنْصَارَ وَيُسَلِّمُ عَلَيَّ
 صَبِيَانِهِمْ وَيَمْسَحُ رُؤُوسَهُمْ)^(۱).

واته: " پيغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سه ردانی پشتيوانه كانی ته كرد و سلاوی له مناله كانيان
 ته كرد و دهستی پیروزی خوی ته هينا به سه رياندا "

(و مَرَّ عَلَيَّ عَبْدُ اللهِ بْنِ جَعْفَرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا وَهُوَ صَبِيٌّ يَلْعَبُ، فَمَسَحَ عَلَيَّ رَأْسَهُ ثَلَاثًا)^(۲).

وه هه روه ها تپه ری به لای عه بدوللای كوری جه عفه ردا خوا لئيان رازی بی كه منال بوو
 یاری ته كرد، سیجار دهستی هينا به سه ريدا "

هه روه ها دهستی هينا به سه ری عه بدوللای كوری هیشامدا خوا لئی رازی بی وه نزی
 خیری بو كرد، ته وهش كاتیک بوو كه منال بوو دایکی بردی بو خزمه تی په یامبه ری خوا
 صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ^(۳).

(۱) رواه ابن حبان (۴۵۹)، و صححه محققه شعيب الأرناؤط، و حسنه الألباني في تعليقات على صحيح ابن حبان (۴۶۰).

(۲) رواه الإمام أحمد (۱۷۶۰)، نوسه ر ليره دا نوسيوه تی به لای جه عفه ردا تپه ری به لام راستيه كه ی ته وهیبه كه له سه روه نوسراوه
 وهك له موسنه ددا هاتووه .

(۳) رواه البخاري (۲۵۰۲).

به راستی بهم دهست لیدان و دهست پیا هیڼانه له سوژ و خو شه ویستی و میهره بانیدا نوقمی ته کردن، و دلی بولای خوئی پائه کیشان و شهیدای ته کردن.

به لام زوریک له باوکان و دایکان هم دهست به سهر داهینانه یان گوړیوه به قسه پیووتن و کیشان به سهردا، بویه منال لاسار و چه قاوه سو و دلړه ق، و دارنراو له سوژ و به زهیی دهرته چی مه گهر خوا خوئی و ویستی لئی نه بی.

(۹) په روره ده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته هات یاری و گالته و گه پی له گه ل منالدا ته کرد، و سلاوی لی ته کردن، ثاره زووه کانیانی له یاری و خو شی تیر ته کردن، ته نانه ت ته گهر له کاری زور گرنگیشدا بوايه، (خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّةً إِلَى صَلَاةِ الظُّهْرِ - أَوْ العَصْرِ - وَهُوَ حَامِلٌ الحَسَنَ - أَوْ الحُسَيْنَ - فَتَقَدَّمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الصَّلَاةِ فَوَضَعَهُ بجانبه، ثُمَّ كَبَّرَ لِلصَّلَاةِ فَصَلَّى ، فَلَمَّا سَجَدَ أَطَالَ السُّجُودَ، فَلَمَّا انْتَهَتِ الصَّلَاةُ، قَالَ النَّاسُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّكَ سَجَدْتَ سَجْدَةً قَدْ أَطَلْتَهَا، فَظَنْنَا أَنَّهُ قَدْ حَدَثَ أَمْرٌ، أَوْ أَنَّهُ يُوحَى إِلَيْكَ، قَالَ: « فِكُلُّ ذَلِكَ لَمْ يَكُنْ وَلَكِنَّ ابْنِي ارْتَحَلَنِي، فَكَرِهْتُ أَنْ أُعَجِّلَهُ حَتَّى يَفْضِي حَاجَتَهُ » (۱).

واته: جاریکیان پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له مال هوه هاته دهره وه بو ناومان بو نه جامدانی نویژی نیوه پو - یان عه سر بوو - که حه سهن - یا خود حوسه ینی هه لگرتبوو - په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چووه پی شه وه بو نویژ کردن و له ته نیشت خو یه وه داینا، پاشان ته للاهوت هه کبهری کرد بو نویژ دابهستن و نویژی کرد، کاتی چووه سوژده وه زور

(۱) رواه الإمام أحمد (۱۶۰۳۳)، وصححه محققه شعيب الأرناؤط.

مايه وه له سوژده دا، كاتې نوږت ته واو بوو، خه لكي ووتيان: ئه ي په يامبه ري خوا
صلى الله عليه وسلم تو سوژده يه كت برد زورت دريژ كرده وه، گومانمان بو ته وه چوو كه شتيك
پرووي دابې، يا خود نيگات بو بيت، فهرمووي: " هيچ شتيك له وانه پرووي نه دا به لام
كوږه كه م سواري پشتم بوبوو، پيم ناخوش بوو په له ي لى بكم هه تا پيوستيه كه ي به جى
بينى "

واته: هه تا تير ته بې له ياري كردن له سهر پشتم، وه به وويست و ئاره زووي خوى دپته
خواره وه!!

(قَالَتْ أُمُّ خَالِدِ بْنِ خَالِدٍ: أُنِّي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِثِيَابٍ فِيهَا خَمِيصَةٌ سَوْدَاءٌ،
قَالَ: «مَنْ تَرَوْنَ نَكْسُوهَا هَذِهِ الْخَمِيصَةَ» فَأُسْكِتَ الْقَوْمَ، قَالَ: «اَتُّونِي بِأُمَّ خَالِدٍ» فَأُتِيَ بِي
النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَلْبَسَنِهَا بِيَدِهِ، وَقَالَ: «أَبْلِي وَأَخْلِقِي» مَرَّتَيْنِ، فَجَعَلَ يَنْظُرُ إِلَى عِلْمِ
الْخَمِيصَةِ وَشَبَّ بِنَدَى الرَّؤُوفِ: «نَا أُمَّ خَالِدٍ هَذَا نَا أُمَّ خَالِدٍ هَذَا سَنَا» وَالسَّانَا بِلِسَانِ

كراسه كه ي ته كرد و به ده ستي پيروزى خوى ئاما
خاليد ته مه سه نايه ئه ي دايكى خاليد ته مه سه
جوانه (1).

به لام زورنك له باوكان و دايكان سزايه كى زوره
و ههر له بير كړدووه، وه ته گهرهاتو خه لاتيشيان

هې بو ته كردم و ئه يفه رموو: " ئه ي دايكى
نايه " كه سه نا به زمانى حه به شيبى و اتا

مناله كانيان ته دهن و خه لات كردنيشيان
كردن ته وا به بې پرس و پراوږت پي كړدنيانه

ته کرد و ته هات و نه چوو، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له گه لیدا پیته کهنی و دواي
ته کهوت هه تا گرتی، وه دهستیکی خسته ژیر پشته وه، و دهسته که ی تریشی خسته ژیر
چه ناگه یه وه، ئینجا ده می خسته سهر ده می و ماچی کرد.

ئا به وجوره ی که بینیمان پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گالته وگه پ و یاری له گه ل منالاندا
ته کرد، خو شه ویستی خوی بو ده رته برین، وه ته گه ر منالانی بینیا یه سلاوی لی ته کردن و
چاکو چونی له گه لدا ته کردن، له نه سی کوری مالکه وه خوا لی پازی بی گپراو ته وه
که: (اِنَّهُ مَرَّ عَلٰی صِبْيَانٍ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ) وَقَالَ: «كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَفْعَلُهُ» (۱).

واته: " نه سی کوری مالک خوا لی پازی بی به لای کومه لیک منالدا تیپه ری سلاوی
لیکردن" وه ووتی: " پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وای ته کرد".

به لام زوریک له باوکان و دایکان هرگیز گوی به شتی وا نادهن، وه به ده گمه ن تیا یاندا
هه یه که یاری و گالته وگه پیکی جوان له گه ل مناله کانیدا بکات، و به خوشی و شادیه وه
له گه لیا ندا پیکه نی، به لکو هه ندیکیان لایان وایه که ته مه کاتیان لی ته کوریت و
ئیشوکاره کانیان په ک ته خات، وه ته وه نازانن که به هوی یاری کردنه وه له گه لیا ندا ژیری و
هوش و بیران پیته گات وگه شه ته کات، و تووی خو شه ویستیان له ناخدا ته چینئ و
په یوه ندیه کی توندوتولیشیان له گه لدا دروست ته کات و دهسته بهری ته کات.

هه روه ها هه ندیکیان هه ر ناشزانن سلاو کردن و ته ووقه کردن له گه ل منالاندا چی یه و هه ر
به لاشیدا ناچن.

(۱) رواه البخاري (۶۲۴۷).

(۱۰) په روره کارى يه کهم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته هات هانى مناله به هر مه نده کانى ته دا، و به سهر له خوږيان گه وره تر پيشى ته خستن ته گهر بهاتايه له که سانى تر جياوازتر و تاييه ت تر بوونايه، ئا ته وه تا عه مری کورى سه ليمه خوا لى پازى بى ته لى: (كُنَّا بِمَاءٍ مَمَرٍ النَّاسِ، وَكَانَ يَمُرُّ بِنَا الرُّكْبَانُ فَنَسَأَلُهُمْ: مَا لِلنَّاسِ، مَا لِلنَّاسِ؟ مَا هَذَا الرَّجُلُ؟ فَيَقُولُونَ: يَزْعُمُ أَنَّ اللَّهَ أَرْسَلَهُ، أَوْحَى إِلَيْهِ، أَوْ: أَوْحَى اللَّهُ بِكَذَا، فَكُنْتُ أَحْفَظُ ذَلِكَ الْكَلَامَ، وَكَأَنَّمَا يَقْرَأُ فِي صَدْرِي، وَكَانَتْ الْعَرَبُ تَلَوُّمٌ بِإِسْلَامِهِمُ الْفَتْحَ، فَيَقُولُونَ: اترُكُوهُ وَقَوْمَهُ، فَإِنَّهُ إِنْ ظَهَرَ عَلَيْهِمْ فَهُوَ نَبِيُّ صَادِقٌ، فَلَمَّا كَانَتْ وَقَعَةُ أَهْلِ الْفَتْحِ، بَادَرَ كُلُّ قَوْمٍ بِإِسْلَامِهِمْ، وَبَدَرَ (أَبِي قَوْمِي بِإِسْلَامِهِمْ؛ فَلَمَّا قَدِمَ قَالَ: جِئْتُكُمْ وَاللَّهِ مِنْ عِنْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَقًّا، فَقَالَ: «صَلُّوا صَلَاةَ كَذَا فِي حِينِ كَذَا، وَصَلُّوا صَلَاةَ كَذَا فِي حِينِ كَذَا، فَإِذَا حَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَلْيُؤَدِّنْ أَحَدُكُمْ، وَلْيُؤَمِّمْكُمْ أَكْثَرَكُمْ قُرْآنًا». فَظَرُّوا فَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ أَكْثَرَ قُرْآنًا مِنِّي، لِمَا كُنْتُ أَتَلَّقِي مِنَ الرُّكْبَانِ، فَقَدَّمُونِي بَيْنَ أَيْدِيهِمْ، وَأَنَا ابْنُ سِتٍّ أَوْ سَبْعِ سِنِينَ (۱).

واته: " ئيمه له سهر ئاويکدا بووین که پرېره وی خه لک بوو، کاروانه کان به لاماندا گوزه ريان نه کرد و تی ته په رین، ئيمه ش پرسيارمان لی ته کردن ته وه خه لکی چيانه؟ ته وه خه لکی چيانه؟، ته ی ته و پياوه چی یه؟ ته وانیش ته يانوت: بانگه شه ی ته وه ته کات خوا په وانهی کردوو و کردوو یه تیه په يامبه ر و سرووشی بو ناردوو، يان خوا ته مانه ی به سرووش بو په وانه کردوو، منیش ته و ووتانه م له بهر ته کرد وه ک ته وه ی له سينه مدا بچه سپنریت، وه عه ربه کان چاوه پروانی فه تحی مه که يان ته کرد تا موسلمان بوونی خوږيان رابگه يه نن و

تہ یانوت: واز لہ خوئی و گہ لہ کہی بہینن، جا تہ گہر بہ سہریاندا زال بوو تہوا پراستہ کہ پیغہ مہرہ. جا کاتی پرووداوی رزگار کردنی مہ ککہ پروویدا ہہر ہؤزہ و دستپیشخہری تہ کرد لہ موسلمان بووندا، وہ باوکم پہلہی لیکرد و پیش ہؤزہ کہ مان کہوت لہ موسلمان بووندا، جا کاتی گہ پرایہ وہ ووتی: سویند بہ خوا بہ پراستی لہ لای پیغہ مہری خواوہ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ہاتووم، فہرمووی: "نوئز بکہن نوئزی فلان و فلان لہ فلان کاتدا بکہن، جا تہ گہر کاتی نوئز ہات با یہ کیکتان بانگ بدات و کامہ تان قورئانی زور لہ بہرہ بہر نوئزیتان بو بکات"، جا کہ سہرنجیاندا ہیچ کہ سیک نہ بوو لہ من قورئان زیاتر بزانی، چونکہ من لہ کاروانیہ کانم و ہر تہ گرت و لہ بہرم تہ کردن بوئہ منیان پیشخست کہ تہو کاتہ تہ مہنم شہس سالان یان حہوت سالان بوو.

وہ ہہروہا ٹوسامہی کوری زہیدی کرد بہ فہرماندہی سوپایہ ک کہ عومہری کوری خہ تتاب و تہ بو عوبہ یدہی کوری جہ پراح و سہ عدی کوری تہ بی وہ قاص و سہ عیدی کوری زہیدی لہ ناودا بوو (خوا لہ ہہموویان رازی بی)، کہ تہ مہنی لہ بیست سال تی نہ پہری بوو.

بہ لام زوریک لہ باوکان و دایکان ناہیلن منالہ کانیان چہند فہرمانیک بگر نہ دہست و بہ جیتی بہینن بہ بیانوی تہ وہی کہ ہیشتا منالن و تہ مہنیان کہ مہ، بوئہ منالہ کانیان بی ہیمہت و وورہ لاواز، و ناشی و نا شارہزا دہر تہ چن.

ته نانهت هه ندی له باوکان متمانه ناکه نه سهر منالہ کانیاں بۆ هه لبراردنی ئەو شتانهی که تاییه ته به خودی منالہ کان خووشیانه وه، به لکو ئەوان دین جووری ئەو پۆشاکه ی که له بهری ئەکه ن و ئەو خووراکه ش که ئە یخۆن بۆیان هه لئه بژیرن.

(۱۱) پەرورده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئە گهر بهاتایه رینگری شتیکی له منال بکر دایه هۆکاری رینگری کردنه که ی بۆ باس ئە کرد و بۆی پروون ئە کرده وه، وه ک له فهرمووده دا هاتووه: (أَخَذَ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ تَمْرَةً مِنْ تَمْرِ الصَّدَقَةِ فَجَعَلَهَا فِي فَمِهِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كَيْفَ كَيْفٌ، أَرِمَ بِهَا، أَمَا عَلِمْتَ أَنَّا لَا نَأْكُلُ الصَّدَقَةَ؟»^(۱)).

واته: "حه سه نی کوری عه لی خوا لییان رازی بی دهنکه خورمایه کی له خورمای زه کات هه لگرت و خسته ناو ده میه وه، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرمووی: "کخه یه کخه یه، فرییده، ئە ی تۆ نازانی ئیمه مالی زه کات ناخوین؟".

به لام زۆریک له باوکان و دایکان دین فهرمان به منالہ کانیاں ئە که ن و رینگری شتانیکیان لی ئە که ن بیته وه ی خویمان ئە زیه ت بدن که وا هۆکاره که یان بۆ پروون بکه نه وه، بۆئه وه ی منالہ که به دلنیا یه کی ته وا وه که کاره که راپه ریننی و بی گوئییان نه کات.

(۱۲) پەرورده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له هه لسوکه وت کردن و پەرورده کردنی منالہ کانی خو ی و نه وه کانیدا گوئی نه ئە دایه قسه ی خه لکی، به لکو ئە هات ئەو کاره ی له گه لیاندا ئە نجام ئە دا که بۆیان چاکتره، و به هۆیه وه باشر سۆز و خو شه ویستیانی بۆخو ی مسۆگهر ئە کرد، ئە وه تا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له سهر دوانگه وتاری ئە دا، له پر حه سه ن و

(۱) البخاري (۳۰۷۲)، و مسلم (۲۴۷۳).

حوسەين خوا لىيان پازى بى ھاتن، ئەپرويشتن و ئەكەوتن، يەكى كراسىكى سوورىان لەبەردا بوو، پىغەمبەرى خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لەدوانگەكە دابەزى و ھەلى گرتن، ئەمە لەكاتىكدا بوو كە لەبەردەم ئاپۆرەيەكى زۆرى خەلكىدا بوو، وە لەپەرسش و گوپرايەلى خواى گەورەدابوو.

وہ جارىكى تر نوپژى ئەكرد و ئومامەى كچەزاي لەسەر شان ھەلگرتبوو، ھەروەھا جارىكى تر سوژدەكەى دريژ ئەكاتەوہ بوئەوہى يەكىك لەنەوہكانى تىربكات كە چوو بووہ سەر پىشتى، وە كاتى ئەم كرده وانەى لەگەلياندا ئەنجامدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كە لەشكۆدارترين كردار، و مەزنترين پەرسشدا بوو: كە خەلكى ئەو ھەلسوكەوتەيان بەكارىكى ھىچ و بى بايەخيان دائەنا، بەلام ئەو صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بە مافىكى رەواى منالەكانى دائەنا، و ئەھات پىي ئەبەخشىن ئەگەرچى لەبەر دەستى پەروەردگارىشيدا بىت، يان بەپىوہ وەستابى و بانگەواز بو پەرسش و گوپرايەلى كردنى پەروەردگارى بكات، ئاخۆ ئەبى لەھەموو كار و فەرمان و بارودۆخەكانى تريدا چۆن بووبىت و چۆن ھەلسوكەوتى كردبى؟.

بەلام زۆرىك لەباوكان ودايكان، گەورەترين خەم و مەراقىان قسەى خەلكى، ئەگەرچى لەسەر حسابى ھەست و سۆز و خولياى منالەكانيشيان بىت، دىن لەترسى قسەى خەلكى رىنگرى لەمنالەكانيان ئەكەن لەبەردەم مالى خوياندا دابنىشيت و يارى بكات، وە ئەگەر منال بىھوى لەكۆرپىكى دانىشتندا قسە لەگەل باوك و دايكى يان لەگەل كەسانى تردا بكات ئەوا پرووى تىناكەن، بەلكو لەترسى خەلكى داواى لى ئەكەن كە بىدەنگ بى، چونكە ئەمە پىچەوانەى داب و نەرىتى باوہ!، جارى واھەيە منال ئەيھوى ئەو پۆشاكە

له بهر بکات که خوی چهزی لیه تی (پوشاکی ناشه رعی نا)، یه کسه ر دایکی وه لامی
ته داته وه: ته ی ته بی خه لکی بلین چی کاتی تو ته بینن ته و پوشاکه ت له بهردایه!

جا بویه کاتی منال له سهر ترسان له قسه و په خنه ی خه لکی په روږده بوو، ته واکه سایه تی
و باوړ به خو بوونی لاواز و له رزوک ته بی.

(۱۳) په روږده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته هات منالی ماچ ته کرد و بونی پیوه ته کردن و
به سنگیه وه ته یگوو شین، وه ک له فهرمووده دا هاتووه که: (أَخَذَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِبْرَاهِيمَ، فَقَبَّلَهُ، وَشَمَّهُ)^(۱).

واته: " پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئیبراهیمی کوړی هه لگرت و ماچی کرد و بونی
پیوه کرد "

وه له فهرمووده یه کی تر دا هاتووه که سه باره ت به چه سهن و حوسه ینی کچه زای
فهرموویه تی: (هُمَا رِيحَانَتَايَا مِنَ الدُّنْيَا)^(۲).

واته: " ته وان دوو ریحانه که ی من له دونیادا "

جا جوان رامینن که و چوون پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به ریحانه چواندن، که
ریحانه ش: بریتی یه له هه موو روو کینکی بو نخوش.

زانایان ووتویانه: ته وه ی له و روووه چوینراوه: بیگومان منال بون ته کریت و ماچ ته کریت،
ته مهش وه ک ته وه وایه ته وانیش یه کینکین له روووه که بو نخوشه کان، چونکه به ماچکردن و

(۱) رواه البخاري (۱۳۰۳) .

(۲) الترمذي (۳۷۷۰) .

بونکردن وگوشینیان به سنگیه وه ههستی به حهوانه وه نه کرد و نارامی و ئاسوودهیی
 دهروونی دهست نه کهوت، وه ک چون یه کیک له کاتی بونکردنی گول و ریحانه دا ههست
 به حهوانه وه و پشووی دهروون نه کات (۱).

ههروه ها له وه فرموده یه شدا که لای پیشه و ترمزی هه یه له نه نه سی کورپی مالیکه وه خوا
 لئی رازی بی گیراوه ته وه که پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بانگی حه سه ن و حوسه یینی
 نه کرد و بونی نه کردن و له باوه شی نه گرتن و به خو یه وه نه یگووشین (۲).

وه جار یکیان بیری حه سه نی کچه زای خوا لئی رازی بی نه کات ، بویه نه چی بو مالی
 فایمه ی کچی خوا لئی رازی بی وه ک له م فرموده یه دا هاتوو له نه بی هورهیره وه خوا
 لئی رازی بی : (خَرَجَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي طَائِفَةِ النَّهَارِ، لَا يُكَلِّمُنِي وَلَا أَكَلِّمُهُ، حَتَّى
 أَتَى سُوقَ بَنِي قَيْنُقَاعَ، فَجَلَسَ بِفِنَاءِ بَيْتِ فَاطِمَةَ، فَقَالَ «أَثَمَ لُكْعُ، أَثَمَ لُكْعُ» فَحَبَسَتْهُ شَيْئًا،
 فَظَنَنْتُ أَنَّهَا تَلْبِسُهُ سِخَابًا، أَوْ تُعَسِّلُهُ، فَجَاءَ يَشْتَدُّ حَتَّى عَانَقَهُ، وَقَبْلَهُ وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَحْبِبْهُ
 وَأَحِبَّ مَنْ يُحِبُّهُ» (۳).

واته: " پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له ساته وه ختی رۆژیکدا ده رچوو، نه نه وه هیچی
 فرموو نه منیش هیچم نه ووت، هه تا گه یشته بازارپی به نی قهینوقاع، له حه وشه که ی
 بهرده م مالی فایمه دا دانیش و فرمووی: " ئه ری پچکۆل لی ره یه، ئه ری پچکۆل لی ره یه"
 (مه بهستی حه سه ن بوو)، کاریک ریگری له فایمه کرد که زوو بیته دهروه بو لای، وام

(۱) عمدة القاري (۲۴۳/۱۶)، فتح الباري (۱۱۰/۷)، منار القاري (۲۶۹/۴).

(۲) الترمذي (۳۷۷۲).

(۳) رواه البخاري (۲۱۲۲ - ۵۸۸۴)، و مسلم (۲۴۲۱).

گومان برد کہ میخه ک بهند ئە کاته ملی، یان ئەیشوات، جا حەسەن بەراکردن هات و پیغەمبەر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دەستی کردە ملی و ماچی کرد و فرمووی: " ئەی خوایه خۆشت بوویت و ئەو کەسەشت خۆش بووی کە خۆشی ئەوی."

جا وەک بینیمان پیغەمبەری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پەیوەندی لە گەڵ منال و پچکۆ لەدا ئابەو جۆرە بوو.

بەلکو تەنانەت پیغەمبەر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئەم پەفتاری هەر تەنیا لە گەڵ منالاندا نە ئە کرد، بەلکو هەروەها منالی هەرزەکاریشی کردۆتە باوەش و ناویەتی بەسنگیەو، ئەو هەتا ئوسامە ی کوری زەید خوا لێی رازی بی ئە گێریتەو، کە: (كَان رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْخُذُنِي فَيَقْعِدُنِي عَلَى فَخِذِهِ، وَيَقْعِدُ الْحَسَنَ عَلَى فَخِذِهِ الْآخَرِي، ثُمَّ يَضُمُّهُمَا، ثُمَّ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ ارْحَمْهُمَا فَإِنِّي أَرْحَمُهُمَا»)^(۱).

واتە: پەيامبەری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئە یگرتەم و لەسەر رانی پیروزی خۆی دای ئە نیشاندم، و حەسەنیشی لەسەر رانە کە ی تری دای ئە نا، پاشان هەردوو رانی ئە هینایەو، یە ک، و پاشان ئە یفرموو: " خوایه پەحمیان پێبکە چونکە من پەحمیان پێ ئە کەم."

و هشتیکی زانراو کە ئوسامە خوا لێی رازی بی لە ژبانی پیغەمبەردا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پیاویکی گەورە بوو، بەلکو تەنانەت کردی بە فرماندە ی ئەو لەشکرە ی کە ژمارە یەکی زۆر لە موسلمانە گەورەکانی وە ک عومەری خوا لێی رازی بی لە خۆ ئە گرت، و هە تە مەنی لە کاتی کۆچی دوایی پەيامبەردا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نزیکە ی بیست سأل ئە بوو، بەلام حەسەن

(۱) رواه البخاري (۶۰۰۳).

خوایی رازی بی لهو کاته‌دا ته‌مینی هه‌شت سالان بووه، واته: ته‌مینی دو‌انزه‌سال له‌سه‌سن گه‌وره‌تر بووه.

حافزی ئیبنو‌حه‌جر به‌ره‌حمه‌ت بی‌ئه‌لی: (ئه‌شی‌ئه‌و کاره‌ی که‌ پی‌غه‌مبه‌ر صَلَّى‌اللَّهُ‌عَلَيْهِ‌وَسَلَّمَ
ئه‌نجامیداوه‌ کاتیک بووه که‌ ئوسامه‌ هه‌رزه‌کار بووه و‌حه‌سه‌نیش دو‌وسالان بووه هه‌ر بۆ
نموونه، وه‌ره‌نگه‌ دانانی ئوسامه‌ له‌مالی خویدا به‌هۆی شتیکه‌وه‌ بووبیت که‌ وایخو‌استووه
له‌وی بیت وه‌ک ئه‌وه‌ی نه‌خۆش که‌وتبیت، وه‌ پی‌غه‌مبه‌ریش صَلَّى‌اللَّهُ‌عَلَيْهِ‌وَسَلَّمَ به‌هۆی
خۆشه‌ویستی و‌ریزه‌وه‌ له‌لای خودی خۆی چاودیری ئه‌کرد و‌به‌ته‌نگیه‌وه‌ ئه‌هات، جا
بۆیه‌ ئه‌شی له‌و حاله‌ته‌دا له‌سه‌ر رانی پیروزی خۆی داینبی، و‌کاتی‌حه‌سه‌نی که‌چه‌زاشی
هاتووه‌ له‌سه‌ر رانه‌که‌ی تری دایناوه‌ و‌به‌هانه‌ی بۆ ئه‌و هه‌لو‌یسته‌ی هی‌ناوه‌ته‌وه‌ و
فه‌رموویه‌تی: (إِنِّي أُحِبُّهُمَا) .

واته: "به‌راستی من خۆشم ئه‌ووین" (۱).

ئا به‌وجۆره‌ په‌یامبه‌ر صَلَّى‌اللَّهُ‌عَلَيْهِ‌وَسَلَّمَ ئه‌هات به‌خۆشه‌ویستی و‌گوشینیان به‌سنگی پیروزیه‌وه
پاراوی ئه‌کردن و‌خۆشه‌ویستی خۆی پی‌رائه‌گه‌یاندن، بۆیه‌ نه‌وه‌یه‌کی راست و‌دروست
پیگه‌یی که‌ له‌سۆز و‌خۆشه‌ویستی و‌به‌زه‌یه‌وه‌ مافی خۆیان به‌ده‌سته‌ینا، هه‌روه‌ها له‌گه‌ل
ئه‌وه‌شدا ئاین و‌زانست و‌زانیاری و‌باوه‌ریشیان وه‌رگرت، که‌ به‌وان خوای گه‌وره‌ دل‌ی
به‌نده‌کان و‌وولاتانی رزگارکرد، و‌هه‌ر به‌وانیش خوای گه‌وره‌ ئاین و‌ئارامی و‌ئاسایشی
به‌سه‌ر تیکرایی و‌لاتاندا رزاند و‌بلاویکرده‌وه‌.

بەلام زۆریک لەباوکان و دایکان لە ماچکردنی منالەکانیدا زۆر ساردو سپرە یان ھەر
روالەتی و ڕووکەشە، بەبێ هیچ بۆنکردن و بەسنگەوێ گۆشین و میھرەبانیەکەوویە،
ئەویش ئەگەر بێتو ماچیان بکات و بۆنیان بکات.

و ھەندیکیان وائەزانن کە ماچکردن تاییەتە بەمنالان، بەلام ئەگەر ھاتو تۆزی گەورە
بوون ئەوا دین لیان قەدەغە ئەکەن.

۱۴) پەروەردەکاری یەکەم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئەگەر بەھاتیە نکۆلی شتیکی بکردایە و
بەدەنگەوێ چوونی لەھاوولانی نەبینیایە، و داوای لیبکرایە کە وازیان لیبھینی خۆیان
حەزیان لەچیە و ئارەزوی چی ئەکەن ئەو بەکەن: ئەوا ئەھات جڵەوی بۆ شل ئەکردن، و
بواری ئەدان، ئەگەرچی خۆی زۆر چاک ئەیزانی کە بۆچوونی ئەو پراستە و ئەوانیش
ھەلەن، بەلام پەروەردەکردنی پیئەمبەرایەتی لەسەر پازیکردن و بواردان بەتاقیکردنەو
راوہستاوہ.

ئابەوجۆرە بوو، ھەرچەندە پەروەردگاری لەئەقل و ھۆشیدا (تەزکیە ی کردووہ) بەچاک

• اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مَا عَمَّا عَمَّا (۱) النعم: ۲

کردووہ و فەرمووویەتی: ﴿الْمَسْحُ لَكَ صَدْرَكَ﴾
وہ لەسنگ و سینەیدا بەپاک باسە

الشرح: ۱ .

گەشاوہ و ڕوناک نەکردییت).
واتە: (ئایا سنگمان بۆ ئاسوودەو

• اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مَا عَمَّا عَمَّا (۱) النعم: ۲

ته و تا کاتیک که گه ماروی خه لکی تائف ته دات ناتوانی بیان شکی تیت و ملیان پی که چ بکات، له بهر ته وهی له قه لای بهرز و سه ختدا خوین قایم کردبوو، وه تیر بارانی هاوه لانیان ته کرد کاتی له قه لاکه یان نریک ته بوونه وه، بویه په یامبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وای به بهر ژه وهندی زانی بو خوی و هاوه له کانی که بگه پرینه وه و وازیان لی بهینن، ته ویش وه ک سوز و به زهی و نهر مونیانی نواند نیک بوو به رامبه ر به هاوه له کانی، به و په ری پروونی و راشکاویه وه فهرمووی: (إِنَّا قَافِلُونَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ).

واته: " تيمه ته گه پرینه وه بو مه دینه به وویستی خوا "، تا له ویدا هاوه له گنج و خوین گهرمه کانی ووتیان: بگه پرینه وه و رزگاریشی نه کهین؟ په یامبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرمووی: (اغْدُوا عَلَى الْقِتَالِ).

واته: " سبهینی بچن بو شهر و جهنگ و هه لمهت بهرن "، تالی ره دا نه هات به را و بو چوونی خو په وه پابه ندیان بکات ته گهرچی بی هیچ گومانیک ههر پراکه ی ته و پراست و دروست بوو، بو به یانی که چوونه وه سه ریان و هه لمه تیان برد تووشی برینداریه کی زوربوون، تا له ویدا په یامبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بو جاری دووهم پی پی فهرموون: (إِنَّا قَافِلُونَ غَدًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ).

واته: " سبهینی به وویستی خوا ته گه پرینه وه "، گپ ره ره وهی فهرمووده که ته لی: ته مه یان پیخوش بوو، ینجا پیغه مبه ری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پیکه نی^(۱).

(۱) البخاري (۴۳۲۵)، و مسلم (۴۷۲۰)، ته مه ش ده فی فهرمووده که یه وه ک خوی (لَمَّا حَاصَرَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الطَّائِفَ، فَلَمْ يَتَلْ مِنْهُمْ شَيْئًا، قَالَ: «إِنَّ قَافِلُونَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ»، فَتَقَلَّ عَلَيْهِمْ، وَقَالُوا: نَذْهَبُ وَلَا نَفْتَحُهُ، وَقَالَ مَرَّةً: «نَقْفُلُ». فَقَالَ: «اغْدُوا عَلَى الْقِتَالِ». فَغَدَوْا فَأَصَابَهُمْ جِرَاحٌ، فَقَالَ: «إِنَّا قَافِلُونَ غَدًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ»)

هەروەها ئەوەتا كاتێك هات صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رینگری لەهاوەلەكانی كرد كه شهوو پوژ بدەنە دەم یەك لەپوژوو گرتندا، جا كاتی بینی كوڵ نادەن و نایەنەوئ واز بهینن ئەویش هات رینگەى دان كه پوژو شهویك پوژوووەكەیان نەشكینن، پاشان پوژئىكى تریشى بەو جوړه پئ گرتن (واته دوو شهوو دوو پوژ)، ئینجا مانگی یەكشەوہیان بینی، فەرمووی:
 (لَوْ تَأَخَّرَ الْهَيْلَالُ لَزِدْتُمْ) .

واته: " ئەگەر مانگ دوابكەوتایە بەو ئەندازەیش بۆم زیاد ئەكردن"، ئەمەش وەك سزایەك بۆیان كاتی كه كوڵیان نەدا پوژوووەكەیان بشكینن ^(۱) .

هەروەها ئەوەتا دیت صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لەپوژئى جەنگى ئو خوددا پراوئ بە هاوەلەكانى ئەكات لەسەر ئەوہى كه لەناو شارى مەدینەدا بمیننەوہ، وە ئەگەر هاتو بی باوہرەكان هاتن بۆیان لەناو شاردنا شەریان لەگەلدا بكەن، بەلكو تەنانەت هات بەو پەرى ئاشكراییەوہ فەرمانى پیکردن و فەرمووی: (اَمْكُثُوا، فَإِنْ دَخَلَ الْقَوْمَ الْأَزِقَةَ قَاتَلْنَاهُمْ وَرَمُوا مِنْ فَوْقِ الْبُيُوتِ) ^(۲) واته: " لەناو شاردنا بمیننەوہ، جا كاتی دوژمن هاتە ناوہوہ بۆمان لەكوڵانەكاندا (كوڵان بەكوڵان) لەگەلیاندا ئەجەنگین و لەسەر خانووەكانیشەوہ (ئافرەتان) تیربارانیان ئەكەن".

كه هەر ئەمەش پرای پاست و تەواوو بەجئ، و ووتەى ژیرانە بوو، كه چى سەرەپرای ئەوہش هەندئ لە لاوان و پیاوانى خوینگەرم بۆ شەرو كوشتار ووتیان: ئەى پەيامبەرى خوا

(۱) البخاري (۷۲۹۹)، و مسلم (۲۶۲۱)، ئەمەش دەقى فەرموودەكەيە (قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «لَا تُوَاصِلُوا»، قَالُوا: إِنَّكَ تُوَاصِلُ، قَالَ: «إِنِّي لَسْتُ مِثْلَكُمْ، إِنِّي أَبِيْتُ يُطْعِمُنِي رَبِّي وَيَسْقِينِي»، فَلَمْ يَنْتَهُوا عَنِ الْوِصَالِ، قَالَ: فَوَاصِلَ بِهِمُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَيْنِ أَوْ لَيْلَتَيْنِ، ثُمَّ رَأَوْا الْهَيْلَالَ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَوْ تَأَخَّرَ الْهَيْلَالُ لَزِدْتُمْ» كَالْمُنْكَلِ لَهُمْ.)
(۲) فتح الباري (۳۷۲/۱۱)، و أصله في البخاري معلقاً، صحيح البخاري: بابُ قولِ اللهِ تَعَالَى: ﴿ □ □ □ ﴾ الشورى: ۲۸

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ئيمه به ئاواتى پوژيکى واوه بووین، وه زورینهی خه لکی رازی نه بوون به چوونه دهره وه نه بیت بو دوژمن (له گه ل راکه ی پیغه مبه ردا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه بوون)، جا کاتى نویژى ههینى کرد و ووتاره که ی ته واو کرد داواى چهک و جلی جهنگى کرد و له بهرى کرد، پاشان فرمانیکرد به خه لکی که خویمان ئاماده کهن بو دهرچوون له شار و رووبه پروو بوونه وهی هاوه لگه ران.

ئابه و جوړه هاته سهر پراکه یان و له گه ل خواسته که یاندا بوو، له گه ل ئه وهی که زانستیکی چه سپاو، و دلنیا ییه کی ته واوی به راستی پراکه ی خو ی، و هه له ی پراکه ی ئه وان هه بوو^(۱). جا له و فرموده راست و دروستانه ی په یامبه ری تیدا: مه زنترین په ند و وانه هه یه بو سهر کرده کان و په روره رده کاران و باوکان و دایکان که ئه گه ر هاتو فرمانیاندا به کاریک که به رژه وهندی ئه وانیه ی تیا بوو که له ژیرده ستیاندان پاشان ئه وان له بهر خواست و تاره زووی دهروونیان داویان لی کرد که پیچه وانه که ی ئه نجام بدن و سووربوون له سهری، ئه وا پیویسته وازیان لی بهینن خو یان چیان ئه وی با بیکهن - ئه گه ر گونا هو تاوان و سهر پیچی تیا نه بیت -، وه ریگه یان بدن با تاقیکردنه وهی خو یان ئه نجام بدن که له دوایدا هه له ی کرداره که یان بو دهرئه که وی ت، جا ئه و کاته په روشی و به ته نگه وه هاتنی باوک و دایک و په روره رده کارانیان باش بو دهرئه که وی، که هه رگیز هیچ فرمانیکیان پی نه کردوون یان ریگری کاریکیان لی نه کردوون مه گه ر به رژه وهندی ئه وانى تیا نه بوو بیت.

(۱) يُنظر : البداية و النهاية (۳۴۴ / ۵) .

به لام زوربهی باوکان و دایکان دین منالہ کانیاں پابهند نه کهن و نه به ستنه وه بهو کارانهی که خوین بریاری له سهر نه دن و به باشی نه زانن، نه مه سه ره پای نه وهی نه گه ری نه وه ههیه بوچوونه که یان هه له بی، و رای منالہ کانیاں راست و دروست بیت.

با نمونه له سهر نه وه وهر بگرین وهک: به بهرده وامی ریگری کردن له خواردنه وهی خواردنه وه گازیه کان، یان خواردن له چیشته خانهی دهره وه، یان روشتن له گهل هاوری و براده ران بو گه شت و گه ران یان پیاسه کردن، یان بوار پیدانیاں به وهی که خوین چ جوره پوشاکیک یان موبایلیک هه له نه بژیرن و جگه له وانه ش، یان نه چوونه وهی بو خویندنگه له بهر نه بوونی ناره زوی له یه کیک له پروژه کاند، جا ریگری کردنی ره ها له وانه و بوارنه دانیاں به وهی که خوین نه و بریاره بدن که پینان باشه - له گهل پروابوونی باوک یان دایک که نه و کاره هه له یه - : نه و پیش خواردنه وهی تیا دروست نه بی دژ به باوک و دایکی، و پروایه کی چه سپاوی له لا دروست نه بی که نه وان کو سپی سه ره کین له بهردهم تاوات و ناره زوو نازادیه کانیدا.

جا کاتی که گه وره بوو: نه و خوی له وپه ری ناماده باشیدا نه بینته وه که به درندهیی له پرووی باوک و دایکیدا هه لگه ریته وه نه گه ر هاتو نه وان هاتن وهک رابوردوو به قه ده غه کردن و به ره رچ دانه وه به ره نگاری بوونه وه، وه له که شیکی دوور له چاودی و نامورگار و ری نیشانده ردا چی بویت نه وه یان به رامبه ر نه نجام نه دات.

به لام نه گه ر هاتو پیشتر ریگه یان به وه پیدابوو، وه به سه ره به سستی خوی چی ناره زوو لیوو نه نجامیدا، له کاتیکدا له بهر ده ستیاندا بوو، وه ری نیامی و نامورگاریه کانیاں نه دا

به گویدا، و خوشه ویستی خویان پی رائه گه یاند، و به زمانی حال پییان نه ووت که نه وان نابنه کۆسپ له بهرده میدا و به رهنگاری نابنه وه: نه واهه رگیز نه وه پرووی نه نه دا که پرویدا.

(۱۵) پروردہ کاری به که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به راشکاوی پی رائه گه یاندن که خوشم نه ووین، به لکو ته نانهت نه هات زیاده ره ووی نه کرد له و دهر پینه دا، و له کاتی بینیاندا شادمانی و خوشحالی خوی پی رائه گه یاندن، وه هه ندیجار که نه بینین له بهریان هه لئه سا.

له هه ردوو سه حیخی بوخاری و موسیلما هاتوو له نه نه سی کوری مالیکه وه خوا لپی رازی بی که ووتوو به تی:

(أَبْصَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نِسَاءً وَصَبِيَّاتًا مُقْبِلِينَ مِنْ عُرْسٍ، فَقَامَ مُمْتَنًّا، فَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتُمْ مِنْ أَحَبِّ النَّاسِ إِلَيَّ» (۱).

واته: په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کۆمه لی ژن و منالی بینی که له شایی نه گه رانه وه، به په له و هه له داوان له بهریان هه لسا، پاشان فهرمووی: "به خوا ئیوه خوشه ویست ترین که سن له لام".

حافزی ئینوچه جهر به ره حمهت بی نه لی: (که فهرمووی: (فَقَامَ مُمْتَنًّا)، واته: له خوشی و شادمانی به په له و به قایمی له بهریان هه ستا) (۲).

باشه نه بی هه ست و سۆزی نه و منالانه چۆن بوویت کاتی نه بینن په یامبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له بهریان هه لئه سی و به خوشی و شادیه وه پیشوازیان لی نه کات، پاشان

(۱) البخاري (۵۱۸۰)، و مسلم (۲۵۰۸).

(۲) فتح الباري (۳۰۸/۹).

به وپه ږي راشكاويه وه پښان نه فهرمووی: " به خوا ئیوه خوښه ویست ترین که سن له لام ؟"

به لام زوریک له باوکان و دایکان، قورسترین شت له لایان نه وه یه که به مناله کانیاں بلین: خوښمان نه وین، و به ناته واوی نه یلین و زمانیاں تیکه ل و پیکه ل نه بی له کاتی ووتنیدا. وه نه بینی پښوازی و به خیره اتنی گهرم له مناله کانیاں هر بوونیشی نی یه یان زور سارد و سره.

(۱۶) په روه رده کاری یه که م صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به وپه ږي نه رمونیانی میهره بانیه وه هه لسوکه وتی له گه لدا نه کردن، دبا گوی له و کومه له هاوه له لاوانه بگرین کاتی رازی خوین بو خوښه ویست و په روه رده کاره که یان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ درکاند، مالیکی کوری حوه یریس خوا لیبی رازی بی نه گیریته وه و نه لی: (اَتَيْنَا النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وَنَحْنُ شَبِيَّةٌ مُتَقَارِبُونَ ، فَأَقَمْنَا عِنْدَهُ عَشْرِينَ لَيْلَةً ، فَظَنَّ اَنَا اَسْتَقْنَا اَهْلَنَا ، وَسَأَلْنَا عَمَّنْ تَرَكْنَا فِي اَهْلِنَا ، فَأَخْبَرَنَا ، وَكَانَ رَفِيقًا رَحِيمًا ، فَقَالَ : « اَرْجِعُوا اِلَى اَهْلِكُمْ ، فَعَلَّمُوهُمْ وَمُرُوهُمْ ، وَصَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي اَصْلِي » (۱)).

واته: هاتینه خزمه تی پیغه مبهری خوا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وه ئیمه کومه لی گه نجی هاوته مه ن بووین، بیست شهو له خزمه تیدا ماینه وه، جا که گومانی برد و زانی که ئیمه بیري خیزان و که سوکارمان نه کهین، و پرسیاری نه و که سوکاره ی لیکردین که به جیمان هیشتبوون، ئیمه ش هه والمان پیدا له باره یانه وه، به راستی نه رمونیان و میهره بان بوو، جا فهرمووی:

بگهړینه وه بولای که سوکارتان، جا نوټریان فیریان بکن و فرمانی کردنیان پی بدن، وه نوټر بکن هروه ک چون متان بینوه نوټر ته کم."

جوان پامینن لهم دهسته واژه یه: نهرمونیان و میهره بان بوو، ته گهر بیتو هندی کمان ته م دهسته واژه یه به کار بهیڼی یان پی بناسری، ته واه و ههسته مان له لا دروست ته بی که ته و که سه خاوه ن که سایه تیه کی به هیژ نی یه، وه ک ته وه ی که نهرمونیان و میهره بان و سوژ و به زه بی دزایه تی ووره به رزی و که سایه تی به هیژ و په وروږده ی چاک بکات! .

وه نمونه یه کی تر له سهر نهرمونیانیه سهر سوپر هینه که ی، و به تنگ هه ست و سوژی که سانی تر بوونه سهره که ی ته وه یه که منالیکی شیره خوړه یان بو هینا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وه ک پیشه ی هه میشه یی ماچی کرد و یاری له گه لدا کرد، وه له سهر کوشی خو ی داینا و باوه شی پیا کرد جا مناله که میزی پیا کرد، بو یه که سوکاره که ی ده ستپیشکه ریان کرد بو ته وه ی به په له بیهن نه وه کو لاشه ی پیروزی به میزی مناله که پس بییت، به لام پیغه مبه ر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ریگری ته و کاره ی لیکردن و فرمووی: (لَا تَقْطَعُوا دَرَّةً).

واته: " وازی لیبهینن و میزه که ی پی مه برن "، وازی لیبهینا هه تا له میزه که ی بووه (۱).

وازی لیبهینا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ میزه که ی پیدا بکات، بو ته وه ی نه یشله ژینی و نه یترسیڼی، و بیزارنه بی ته گهر هاتو نه هیلرا میزه که ی ته و او بکات.

(۱) رواه الطبرانی فی المعجم الکبیر (۷۶۹۹)، و حسنه الحافظ فی الفتح (۳۵۰/۱).

جا ئہ گہر ئہ و صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بہ تہنگ ہہست و سۆزی منالیکی شیرہ خۆرہ وہ بیت، ئہ وا ہہر مہ پرسہ لہ بہ تہنگہ وہ ہاتنی بۆ ہہست و سۆزی لاوان و گہورہ و بہ تہ مہ نہ کان، و بہ تہنگہ وہ ہاتن و ہہست پراگرتنی خیزانہ کانی و ہاوہ لہ بہ پریزہ کانی.

لہ کۆتایدا داواکارم لہ خوای بہرز و بلند و بالادہست کہ منال و جگہرگۆشہ کانمان بۆ چاک بکات، و یارمہ تیمان بدات لہ سہر ئہ وہی کہ بہ جوانی بہ تہنگ مافہ کانیانہ وہ بین و بہ پریکوپینکی جیبہ جی بکہین، بہ راستی ہہر خۆی نزیک و وہ لامگۆ و بیسہری داواکانمانہ.

و صَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ و بارک علی رسولہ و آلہ و صحبہ أجمعین.

سو پاس بۆ خوا لہ کاتژمیر (۱۲:۱۸) ی شہوی ۱۷/۱۶ ی مانگی ۳ ی ۲۰۱۸

لہم وہرگیپرانہ بوومہ وہ (سامال علی فرج).

پیوست

- ۴ پیشہ کی وہ رگیں
- ۷ پیشہ کی
- ۲۴ بہشی یہ کہم
- ۲۴ خو پاراستن
- ۲۵ بنچینہ ی یہ کہم
- ۲۵ قونای یہ کہم
- ۴۷ قونای دووہم
- ۴۸ قونای سن یہم
- ۶۰ بنچینہ ی دووہم
- ۶۳ بنچینہ ی سن یہم
- ۶۶ بنچینہ ی چوارہم
- ۷۰ بنچینہ ی پینجہم
- ۷۳ بنچینہ ی شہ شہم
- ۸۰ بنچینہ ی حہ وتہم
- ۸۱ بنچینہ ی ہہ شتہم
- ۹۴ بنچینہ ی نؤیہم
- ۱۰۲ بنچینہ ی دہ یہم
- ۱۰۸ بنچینہ ی یانزہ ہہم
- ۱۱۲ بنچینہ ی دوانزہ ہہم
- ۱۱۵ بنچینہ ی سیانزہ ہہم
- ۱۱۹ بنچینہ ی چواردہ ہہم
- ۱۲۲ بنچینہ ی پانزہ ہہم
- ۱۲۵ بنچینہ ی شانزہ ہہم

- ۱۲۷ بنچينه ي حه قده هم
- ۱۲۹ بنچينه ي هه ژده هم
- ۱۴۳ بنچينه ي نوزده هم
- ۱۴۵ بنچينه ي بيستم
- ۱۴۸ بنچينه ي بيست و يه ك
- ۱۵۸ بنچينه ي بيست و دوو
- ۱۶۳ بنچينه ي بيست و سيهم
- ۱۶۵ بنچينه ي بيست و چواره م
- ۱۶۸ بنچينه ي بيست و پينجه م
- ۱۷۰ بنچينه ي بيست و شه شم
- ۱۷۲ بنچينه ي بيست و هه و ته م
- ۱۷۶ بنچينه ي بيست و هه شته م
- ۱۸۱ به شي دوو هم
- ۱۸۱ چاره سر
- ۱۸۲ بنچينه ي يه كه م
- ۱۹۳ بنچينه ي دوو هم
- ۱۹۹ چونتتي مامه له كردن له گه ل نه خو شيه جه سته ييه كاندا
- به راوردئ له نيوان په روره ده ي يه كه مين په روره ده كار صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
- و په روره ده ي زوربه ي زوري باوكان و دايكاندا
- ۲۰۴

جارِ كيان يه كېڭى له بهر پرس و ئەمىره كان ئەچىتتە ژوره وه بو
 لای ئەو پيشهوا عومهره ی (خوا لى پازى بى) كه پياوه
 گوره و مهزته كان لى ئەترسان ، بىنى عومهر له سه ر پشت
 راکشاه و مناله كانى له چوار دهورى يارى ئەكەن ، ئەویش
 نكولى لىکرد و پى ناخوش بوو كه هىچ قسه ناكات و
 بى دەنگه له يارىکردن و دەنگه دەنگى مناله كانى ، پيشهوا
 عومهر لى پرسى : ئەى تو چۆنى له گەل مال و مناله كه تدا ؟
 ئەویش له وهلامدا ووتى : كه ئەچمه ژوره وه ئەوهى قسه
 ئەكات بى دەنگ ئەبى ، پيشهوا عومهریش پى ووت :
 كهواته دهست هەلگره له و كارەى پيمان سپاردوى ، تو
 كه نەرم و نىان نەبىت و بەزەبىت بە مال و منالتا نەبەتەوه
 ئىتر چۆن بەزەبىت بە ئومەتى محمەدا ﷺ دىتەوه .

له كتيبي الهدي النبوي في تربية الأولاد
 في ضوء الكتاب والسنة

نوسىنى سعيد بن علي بن وهف القحطاني (٩٧)

چۆن مناله كانت
 پهروهرده ئەكەيت

